

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Wildt, Johannes.; af Johannes Wildt.

Gustav og Theodore eller: Grev Rosen og hans
Families Hændelser før, under og efter Pesten
i Kjøbenhavn, 1711, en paa Sandhed grundet
romantisk Fortælling

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : L. J. Jacobsen, 1827

Fysiske størrelse | Physical extent:

417 s.

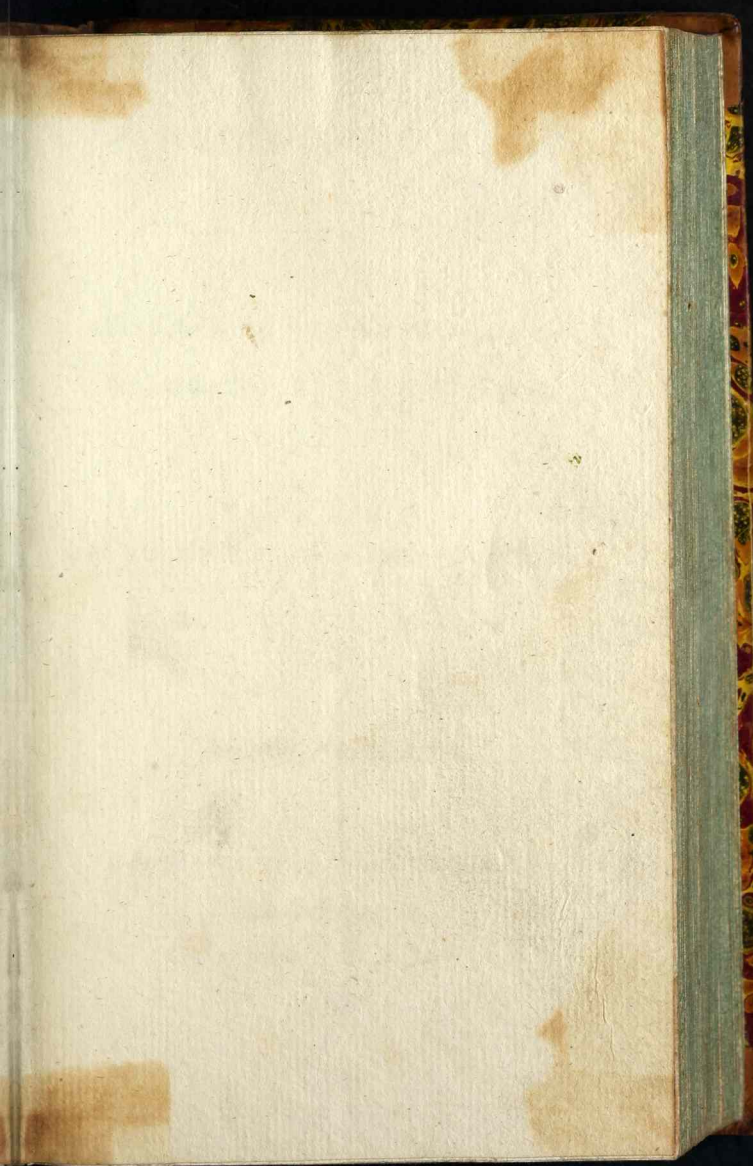
DK

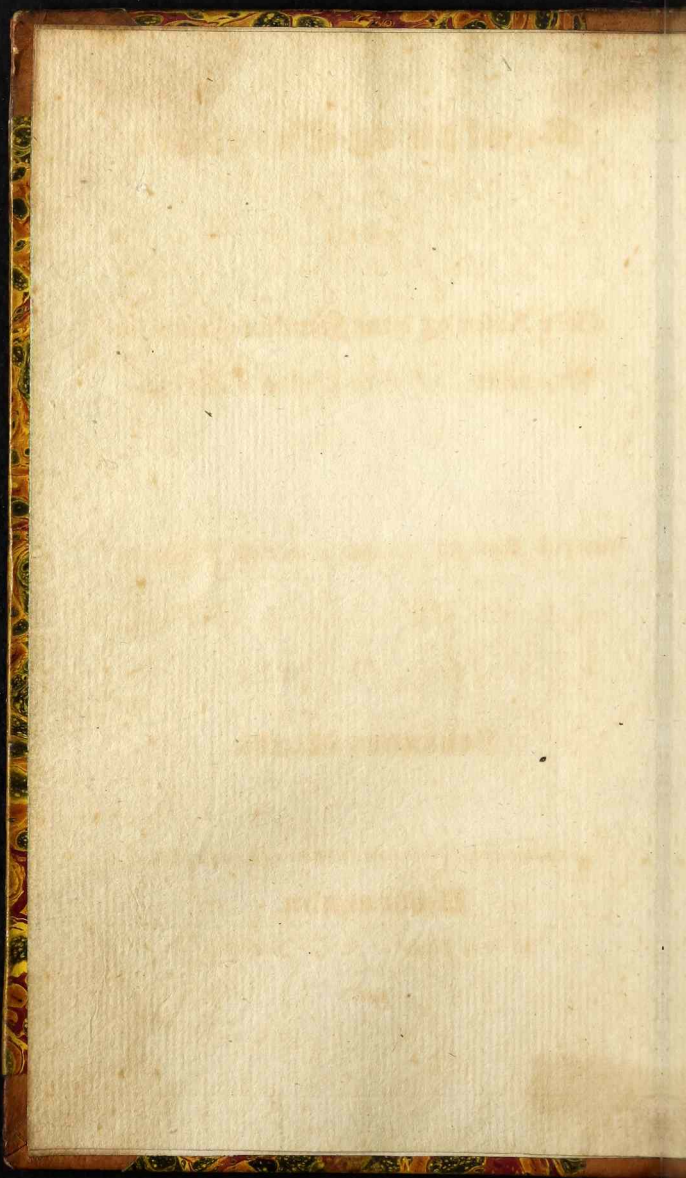
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Gustav og Theodore

eller:

Grev Rosen og hans Families Hændelser
før, under, og efter Pesten i Kjøbens
havn, 1711,

en paa Sandhed grundet romantisk Fortælling

af

Johannes Wildt.

Kjöbenhavn.

Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen.

1827.

Journal of the

1811

of the

of the

1811

of the

Journal of the

of the

1811

of the

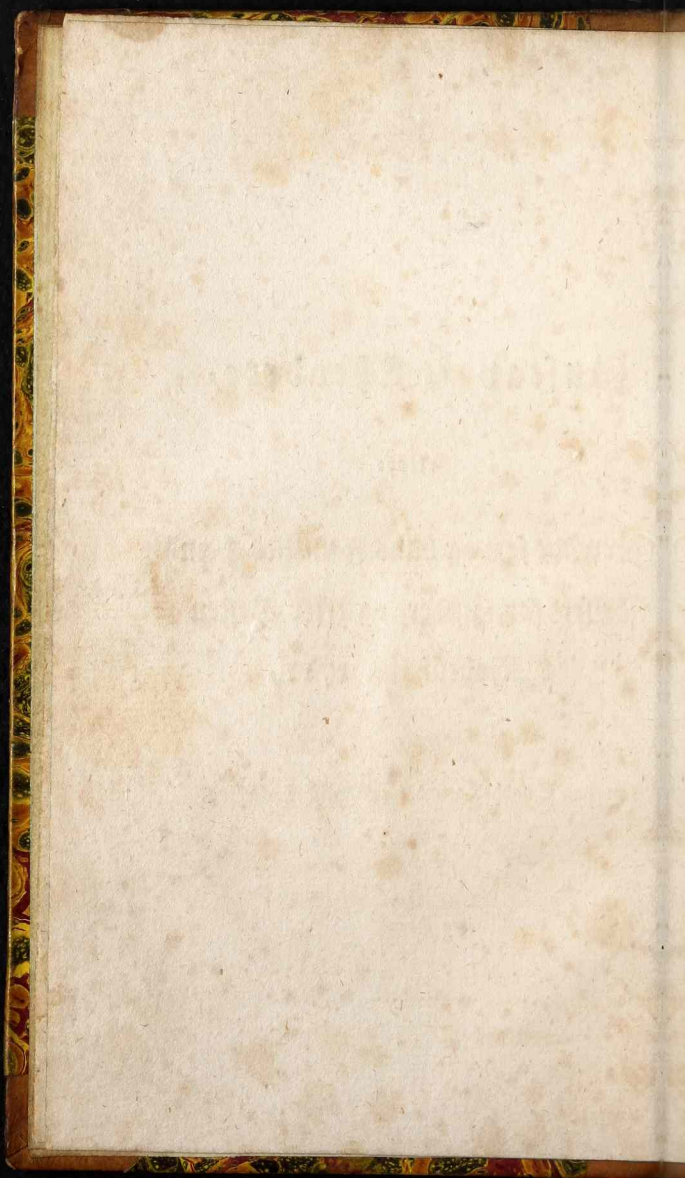

Gustav og Theodore,

eller:

Grev Rosen og hans Families Hændelser
før, under, og efter Pesten
i Kjøbenhavn 1711,

en paa Sandhed grundet romantisk Fortælling.

Første Capitel.

Carl den Tolvtes Landgang.

Det var en usædvanlig heed Dag i Begyndelsen af Juli Maaned 1700. Grev Rosen stod og saae t den store Riffert fra Altanen paa hans Lystslot Rosenlund, som nylig var opbyggt ved Øresundets yndige Bred, ligeover for den skaanske Kyst. "Det bliver dog Alvor med Carls Landgang, — sagde han med dyb Bemod til sin Gemalinde. — De svenske Skibe ligge lige for Humlebæk. De ere i stærk Bevægelse. Ja, tager jeg ikke meget Feil, saa styrer en Mængde Baade lige mod Kysten. Kom Mathilda! — vedblev han — „see selv!„

Grevinden forsøgte at see i Rifferten, men hendes Bine stode i Laarer. "Nei, — sagde hun —

det løber i eet for mig: jeg kan Intet see! O, vort ulykkelige Fødeland! O, min Wilhelm! at vi ikke vare Krigens Skueplads saa nær! Vare vi dog fors levne i det beleirede Kjøbenhavn!

”Ville de Svenske da dræbe os? — spurgte Grevens Datter, den skønne femtenaarige Theodore. — “De ere jo dog Christne og vide, at Gud i sit hellige Ord har lagt en svær Forbandelse paa den som udgyder sin Broders Blod. Det er ret Skade at Gustav er en Svensker. Dog jeg troer aldrig at han kan nænne at dræbe Nogen, thi han er saa uundsigelig god. Kan han vel, Fader?”

Krigeren maa adlyde Grens Bud, og dette er Død og Dødelæggelse;” — gjensvarede Greven, og stille, de atter sit Die mod Abningen i den store Kikkert.

Nu begyndte de svenske Kanoner at tordne saa Altanen rystede. Grevinden og Theodore sank ned paa Knæ, og deres Angstskrig blandede sig med Kanonerne Torden. Greven løftede dem op, og, selv trøstesløs, trøstede han dem saa godt, som han formaaede. Han saae atter i Kikkerten. Blodet steg ham til Hovedet. Hans Hjerte bankede voldsomt. “O,” — raabte han: — „havde Carl Gustav ikke, da jeg endnu var en Yngling, med sine Musketkugler lammet min høire Arm, og gjort mit venstre Been stivt, ved Beleiringen for Kjøbenhavn, da han blev slaget tilbage i Stormen ved Kalleboderne: jeg skulde da ikke nu staae her som en

ørkesløs Tilskuer ved mit Fødelands Død; og ingen Søn har Herren givet mig, der kan træde i mit Sted. Jeg er kun en hentørret Green paa Danmarks gamle Kæmpestamme. Jeg kan kun sørge over den Fare som Fødelandet er bestødt i, i vor gode Konges Fraværelse: jeg kan ikke stride for det. Dog noget kunde vi gjøre min Mathilda! Vi ville modtage saamange saarede Krigere, som vi formaae at rumme: for uden Blodsudgydelse gaaer Carl den Tolvtes Landgang ikke af, thi vore brave Danske staae beredte til hans Modtagelse paa Kysten. Gaae Mathilda! gaae Theodore! og værre beredte paa de Saaredes Komme. Jeg vil selv — dog intet herom nu. Gaae nu min Elskede! Tager vel imod Alle, det være Venner eller Fjender. De ere alle vore Brødre. Lader Pigerne udtrevle Linned til deres Saar. Dyrker Eders Stammemødres skønne Kunst, den menneskefjærlige Lægevidenskab. Lader Senge oprebe, thi — o Gud! Landgangen er alt begyndt. Gler! iler!..

Grevinden og Theodore ilede, høit grædende, ned af Altanen. Neppe vare de borte, før Greven raabte ned: Hans! Du maa hurtigt sadle min sorte Hest, jeg vil til Humlebæk! Du skal følge mig!..

Greven blev i nogen Fristand, Vidne til Landgangen; og han maatte høiligen beundre den attenaarige Kong Carl den Tolvtes Død, der med

Kaarden i Haanden, under de Danskes Mustetild, sprang i Vandet til Bæltstædet, var den første der kom i Land, og udviiste et Mod som man ikke skulde tiltroet hans Ungdom og Uersfarenhed i Krigskunsten. Dog neppe havde Kongen betraadt Strandbredden, før de tvende Krigere der vare ham nærmest faldt, truffet af de Danskes Rugler. Dog usforsædet freed Helten videre frem. Hans Folk fulgte ham, liig snyfende Løver, og Slaget begyndte med megen Hefstighed paa begge Sider, saa Seiren syntes længe at være tvivlsom. Dog snart var det det ikke mere, thi de Danske sølte dybt Savnet af Helten: Kong Frederik den Fjerde, som var personligen tilstæde ved Tønningens Beleirning. De Svenske derimod bleve anførte af en Konge, som i deres Spids gjorde Vidundere af Tapperhed; en Konge, som de elskede til Tilbedelse; hvis Bisfald øieblikkelig kunde blive deres herlige Løn: en Lykke for hvilken de med Glæde opoffrede Liv og Blod. Det danske Rytterie kom noget i Vorden. Dette gjorde en høist skadelig Virkning paa Fodfolket. Carl benyttede sig af alle sine Fordele med en Snildhed der lignede hans Tapperhed, og Lykken syntes snart aldeles at erklære sig for ham. De Danske lede et stort Nederlag, og maatte vige for Overmagten. Carl indtog deres Skanser — og Seiren var i hans Hænder. Knælende takkede den unge kronede Helt Herren for denne lykkelige, første

Seier som hans Vaaben tilkæmpede ham, medens hans Folks jublende: „Leve Helten Kong Carl den Tolvte!..“ steeg mod Himlens Skye. Danmarks Genius sukkede og Grev Rosen hævede sit ædle taarevædede Ansigt mod Himlen og bad inderligen: ”Herre! Herre! see i Naade til Dit knuste Folk!“ Derpaa reed han med Hurtighed hen til den første svenske Forpost, steeg af Hesten, og forlangte at blive ført for Kongen.

”Hvem er De? og hvad er Deres Begjæring?..“ spurgte Carl, der, ledsaget af Grev Piper, General Reinhold og den franske Ambassadeur Grev Guiscard vilde træde ind i det neppe færdige, for ham opreiste Telt.

”En dansk Mand, Deres Majestæt!“ — udbrød Rosen med Stolighed og Værdighed — ”som, i Mennefskelighedens Navn, beder Dem: at tillade os at bortebringe vore saarede Brødre, som endnu befinde sig i de af Deres Majestæt erobrede Skudsler, samt jorde de Brave, som have offret deres Liv for Konge og Fødeland!

”Hvad De forlanger er billigt, det er Dem der for ubetinget tilstaaet, og Ingen, fra min første General, til den ringeste svenske Soldat, skal lægge Dem den mindste Hindring i Veien ved Udøvelsen af Deres menneskekjærlige Handling!“ — sagde Kongen med høi Alvor i Stemme og Gebærder, — ”men“ svarede han ligesom spottende til — ”det undrer mig at

denne Anmodning ikke alt er gjort mig af den øverste
commanderende danske General."

"Deres Majestæt vilde allernaadigst behage:
ikke at antage dette som Mangel, enten paa Pligt
eller Menneskekjærlighed," — sagde Rosen med et dybt
Buk — "men være overtydet om, at jeg er kommet
ham i Forkjøbet; og da min Vaaning er af et be-
tydeligt Omfang, og temmelig nær herved, saa troede
jeg at det var min Pligt at. . .

"De er en brav Mand!,, — udbrod Kongen
med Mildhed — "og jeg ønsker Kong Frederik til
Lykke: om han eier mange Uundersaatte der ligne
Dem. Siig mig deres Navn og Stand. Navnet
vil jeg skrive i min Tegnebog, men, Deres ædle
Minde skal bevares i mit Hjerte!,,

"Rosen er mit Navn. Den høifalige Kong
Christian den Fjerde behagede at optage min Far-
sader i Grevestanden!" — sagde Rosen med en let
Compliment, takkede Kongen inderligen for Opfyldelsen
af hans vigtige Bøn, og forlod Teltet ilende, for
at røgte sit skønne Kald.

Grev Rosen stod just og hjalp den sidste af de
Saarede, som havde mistet den høire Arm, op paa
en Vogn der nylig var kommet tilbage, efter at have
bragt en Transport af Døende og Dvæstede, til en
Gaard i Nærheden, da de vare for svage til at brin-
ges til Rosenlund, hvor der ogsaa næsten

ikke var Plads til Flere, da General Reinskjold kom ilende til ham, og bød ham: usfortøvet at komme til Kongen,

Rosen bad sin tro Hans, at kjøre forsigtigt med den Saarede, og lovede snart at vilde følge efter.

"Karlen er jo Alt forbundet!" — raabte Reinskjold, — "Han dør ikke af at vente et Par Minutter. Lad Vognen derfor holde, til De kommer tilbage fra Kongen! Kom! kom!" — Rosen ilede efter Generalen saa hurtigen som hans stive Been tillod det. Carl stod i et Telt beskjeftiget med en haart saaret høi Officer. Paa Jorden laa en anden Officer, der syntes nyligen at have fuldbudet.

"Hr. Greve!" — raabte Kongen Rosen imøde, — "er der kun Plads hos Dem for Deres saarede Landsmænd? og staaer Deres Huus og Hjerte ikke tillige aabent for en saaret Fiende?,"

"Var jeg vel en Christen, om ikke begge Dele fandt Sted?," — sagde Rosen med ædel Uvillie, og udbød sig Kongens Befaling.

"Jeg vidste det!" — sagde Carl med Varme og trykkede Grevens Haand. — "Disse ædle Træk kunne ikke lyve. Saa tag da General-Major Stuart med paa Deres Vogn. Jeg behøver ikke at anbefale ham til Deres Omhu. Han er saaret i Skulderen. Eders Musketkugler traf forbandet godt i Begyndelsen, thi ved det første Fodfeste jeg gjorde

paa Sjælland, faldt han saaret, og denne Lieutenant døde ned ved min Side. O han var brav og lovede meget. Jeg mistede ham nødig. Der ligger han, svømmende i sit Blod."

Rosen saae uvilkaarlig paa den formeente døde Officer og syntes at bemærke en svag Bevægelse hos ham.

"Deres Majestæt! jeg troer at han lever!" — raabte han og bøjede sig ned over Officerens Ansigt. "Ja!," — udbrød han atter, — "han drager Aande! han lever!"

„Men, saa undersøg hans Saar, og forbind ham Feltstjerner! men hurtigt! hurtigt!" raabte Kongen, — "at jeg ligeledes kan overlevere ham i denne værdige Mandes Hænder, thi her maa han døe anden Gang; desuden bryde vi op i Morgen, og — det gjør mig ondt at sige Dem det Grev Rosen! min Vei gaaer til Deres Konges Hovedstad."

Rosen var saa beffjæstiget med den unge Svensker: at han ikke hørte Kongens Ord, der ellers dybt vilde have saaret hans Hjerter.

„Dersom den unge Stjernenkroner, som jeg neppe troer, skulde undgaae Døden," — vedblev Kongen, — "da gæstede jeg: at han først vendte tilbage til mig, naar han var suidkommen helbredet. Med Stuart vil det ikke vare saalænge, thi hans Saar er ikke dødeligt, men kunde blive det, uden tilbørlig Pleie. John:

son !., — sagde han derpaa til Saarlægen. — “De følger med Greven, og er det nødvendigt: da glem ikke at tage et Par duelige, danske Læger paa Raad med Dem.”

Rosen studebde ved Navnet: Stjernenkrone, thi hans Broders Pleiesøn, som var svensk og, formeddelt sin elskværdige Caracteer, var ham og hans Familie saare kjær, var for tre Aar siden reist til Stockholm for at gaae i sin Konges Tjeneste. Om det var ham? Rosen sørgede ved den blotte Tanke. For at faa Lys i Sagen betragtede han den haardt Saarede næse, men Ansigtet, som var fuldt af Blod, gjorde ham aldeles ukjendelig. I det samme var Feltstjæreren færdig med Forbindingen. Stuart var alt paa Bognen, og de forsamlede Generaler hævdede Stjernenkrone op paa deres Arme, idet Kongen rystede Grevens Haand og vilde forlade ham.

“Et Ord Deres Majestæt!., — udbrød Rosen bedende — Hvad er den unge Stjernenkrones Fornavn?., “Gustav!” — sagde Kongen. — “Hans Fader var Oberst Stjernenkrone som døde i min Mindreaarighed; men maaskee De kjender ham, thi han nedstammer fra Danmark, men er svensk med Liv og Sjæl.,

„O, min Gustav!., — raabte Rosen, idet to store Taarer trillede ned af hans Kinder og hurtigen sprang han op i Bognen, for, tillige med Lægen, at holde Unglingen i en opreist Tilstand.

Kongen tilvinkede Rosen sit "Lev vel."

Bognen rullede langsomt affted med, de saarede Krigere.

Efter en halv Times Kjørsel, holdt den i Grevens Slotsgaard. General-Majoren, gik, støttet ved tvende af Grevens Tjenere, selv op ad Trappen. Gustav blev, i en aldeles bevidstløs Tilstand, baaret op og lagt paa det Leie som Grevinden og Comtesse Theodore, under tusinde Taarer, havde beredt ham. Lægen, Greven og Grevinden vaagede den første Nat hos ham, og kun paa Forældrenes Befaling, og høit grædende, forlod Theodore, den elskede Ungdomsvens Seng, for at begive sig til Hvile.

Først henimod Midnat, aabnede Gustav sine Øine; dog Mætheden, som en Følge af det meget tabte Blod, lukkede dem strax igjen, og den tredje Dag var næsten forløben inden de første Ord gik over hans blodløse Læber.

"Hvor er jeg?" — fremstammede han i neppe hørlige Toner.

"Du er hos Din Ven, Grev Rosen," sagde Grevinden hulkende, og bøjede sig ned over den Syges Ansigt, som hendes fremvældende Taarer beduggede.

En urolig Søvn lukkede atter Gustavs Øine; og i ni Dage svævede han imellem Liv og Død. Den Tiende, erklærede de forsamlede Læger: at der

var Haab om hans Helbredelse. En Streiffugle havde saaret hans Hoved og en anden blev slaaet ud af hans høire Side tet ved Brystbenet.

Den sømme Theodore, veeg sjelden fra Gustavs Side, og de Lægemidler hendes skønne Haand rakte ham, syntes ikke at smage ham bittere — og Gustavs Liv var endnu ikke uden Fare, da hans skønne Ungdoms Erindringer levende fornyede sig i hans Sjæl ved den elskede Legesøsters sømme Pleie, thi, alt som et tolv Aars Barn, havde hun været saa uudsigelig dyrebar for hans Hjerte.

Da Freden imellem Danmark og Sverrig, som blev sluttet i Travendal den 18 August samme Aar som Krigen var begyndt, høitideligen blev forkyndet saavel fra Prædikestolene, som med Kanonerne Torden fra alle Danmarks Fæstninger og Bolde, og Folkets brændende Tak steg mod Himlens evige Throne, reiste General-Major Stuart helbreddet til Carl den Tolvtes Leir, og Gustav var saa vel, at han, paa en Bærestol, blev ført ind i Selskabsalen, hvor Greven ved en glimrende Fest fejrede denne for Fødelandet saa lykkelige Begivenhed; og troligt delede Gustav hans Belgjörers og de forsamlede Gæsters Glæde.

Da han igjen var paa sit Bærelse, sad Theodore vemodig smilende ved hans Side, og, da Gustav spurgte hende om Aarsagen til hendes sørgelige

Stemning, svarede hun, uden at ahne at hun berøvede blottede sit Hjertes Tilstand:

„O Gustav! Danmark har vel Fred, men Overrig er jo endnu indviklet i Krig med andre Magter. Carl er, som Du siger, meget stridbar, og, — her styrtede Taarerne frem af hendes skønne Pine — ”Du skal følge hans Banner! Maae jeg da ikke sørge? O, Gustav! jeg føler det: jeg vilde græme mig tildøde, om jeg hørte at Du var faldet..”

”Du kjære! søde Pige!.. — sagde Gustav med en Lidenskab som forfærdede Theodore — ”saa Du tager virkelig saa stor en Andeel i min Skiebne? Du vilde sørge — ja sørge Dig tildøde — om mit Livslys udsluktes? Det er ikke blot Dit Udvortes der er skønt. Det ædleste sømmeeste qvindelige Hjerte slaaer i Din yndige Barm! Dersom jeg ikke var den ubetydelige Gustav, en faderløs uformuende Svensker, vilde Du da elske mig? Vilde Du da worde min tilbedede Hustru? thi, alt længe forstaaer jeg mine Følelser: Du er mig dyrebare end nogen Kvinde paa Jorden! Jeg elsker Dig høiere end jeg elsker mit Liv: lige saa høit som jeg elsker Vren!”

”O, Gustav! — raabte Theodore, — ”veed Du da ikke — nei det er umuligt: thi for saa Maanedes siden vidste jeg det ikke selv — at jeg er — Grev Lantens Brud?”

Høit grædende flygtede Theodore ud af Værelset. Gustav skjulte sit Ansigt med den venstre Haand, og sad længe som sønderknuust paa Stolen; omsider styrtede en Taarestrøm ud af hans Øine, ned paa den høire Arm som hang i et Vind paa hans Bryst. "O, Gud!., — raabte han — "hvi rev Du mig ud af Dødens Strube?" Hvi ligger jeg ikke begravet iblandt mine brave Vaabenbrødre?! og nu gif det langsomt med hans Helbredelse; dog seirede omsider hans Ungdom og gode Natur. Efter fem Maaneders Forløb var hans Legeme karst, men hans Hjerte vedblev at lide. Han saae aldrig Theodore uden ved Bordet — men dette var nok til at nære en Flamme, der først skulde udslukkes med hans Liv.

Andet Capitel.

Sødselsdagen og det nye Aarhundrede.

Gustav stod i Grev Rosens Have, ved de ni smaae Kanoner som han i Nattens Mørke hemmeligen havde ladet indføre. Hans Flammeblik dvælede paa de stærkt oplyste Vinduer i Spisesalen, medens den bædøvende Musik lød ned til ham. Pludseligen befinde han sig, og vinkede ad een af Grevens Tjenere som stod Post ved Trappen op til Slottet, for at Ingen skulde komme i Haven. De tusinde flammende Børlys i Slottet havde forvandlet Nattens Mørke til Middagsglands, derfor bemærkede Tjeneren strax den unge Herres Vinken og nærmede sig for at høre hans Befaling. "Jil — udbrød Gustav — "advar hemmeligt Comtessen og Grevinden, at Skudene ikke skulde forstrække dem!" Tjeneren udrettede hurtigt Gustavs Befaling, og neppe var han kommen tilbage før Taarnuhret paa Kronborg, dundrede Et og forkyndte med sit dumpe Slag det attende Aarhundredes Begyndelse.

"Fyr!" — raabte Gustav. — Konstablerne greb Lunterne og de ni Kanoner aabnede, til Vre for det nye Aarhundrede, paa eengang deres ildsprubende Munde med et Tordenbrag, saa at alle Vindverne i Slottet rystede,

Et uhyre Skrig, lød fra de i Spisesalen forsamlede Herrers og Dammers Læber, der ikke havde ventet nogen Kanonade; men snart igjen, tabte det sig i glade Jubelraab, der lød det nye Aarhundrede imøde; og Grev Rosen hævede Bægret og raabte, saa det lød ned til Gustav: "Hurra! Hurra! Hurra! for det nye Aarhundrede. Det læge hver en Bunde som det Gamle slog! Det bringe den hele Jord Held og Velsignelse!,,

"Det høre Gud!,, — raabte Gustav, — hvem Ønsket igjennem det aabne Vindue tonedede imøde, idet han atter lod Kanonerne lade, og blandede sin Stemme med Selskabets gjentagne Jubelraab.

Neppe ophørte Disse omsider, før Gustav rev Glødsørene op, greb en Pokal, og raabte med sin stærke mandige Stemme: "Grev Rosen leve! og det nye Aarhundrede beffjerme hvad det Gamle gav ham!,,

Bøgere stødte atter mod Bøgere, og Jubelraab, som strømnede fra Sjælenes Jnderste, steg mod Skyen for Edlingens Lykke. Kanonerne dundrede atter — og Rosen aabnede sine Arme mod Gustav. Unglingen sank til hans Hjerte.

"Du kjære, kjære Dreng!" — raabte Greven. — "Du har sørget for min Glæde. Nu veed jeg Aarsagen, hvorfor Du i Eftermiddag blev saa pludseligen syg: Du vilde forherlige det nye Aarhundredes og min Fødselsdag. Du mindede saavel Barnet som Oldin:

gen: thi Aarhundrebet, som i dette Dieblif oprinder os, er et nyfødt Barn, og jeg — jeg føler det — er i Dag traadt ind i Oldinge Alderen.

“Og dog er Du sund og munter!,, — udbød Grevinden og trykkede hans Haand med Omhed.

“Tredfjendstve Aar er jo ingen Alder!” — udbød Theodore, og tærede den Taare af sit klare Himselsøie som Tanken om, at den elskede Fader kunde berøves hende, havde fremkaldt. — “Hvor ofte har du ikke fortalt os om Din Fader, som oplevede en Alder af hundrede Aar?,,

“Herren vil bevare Dit dyrebare Liv til min og alle Dine Kjæres Held og Lykke!” — sagde Grevinden med inderlig Tølelse, og kunde ikke standse de fremveltende Taarer.

“Men hvad er dette?” — raabte Greven med paatagen Munterhed — “Vi fejre her en Glædesfest — og jeg seer Taarer flyde. — Min Mathilda! min Theodore! værre muntre! Mine Herrer og Damer!” — vedblev han, og vendte sig mod Selskabet, — “lader os have Tasselet, da dog ingen mere tager Deel i Maaltidet, og begive os op i Dandsesalen. De unge Damer og Herrer længes nok efter Dandsen. Dog Theodore! sørg Du først for at vor kjære Kanonerer faaer noget at spise. Kom min Naadige!,, Han bød den trykke Baronesse v. Rinken sin Arm. Selskabets Herrer fulgte hans Exempel, og snart var Gustav og Theodore ene i Spisesalen.

Efter en lille Pause, fuld af Forlegenhed paa begge Sider, udbroød Theodore med sagte Stemme og nedslagne Øine. "Vi havde alt affpiist da De kom til Bordet. Behager De ikke at...."

"Jeg kan intet nyde, — sagde Gustav, — "og troer De, Comtesse!" — svævede han vemodigt til — "at det var mig muligt at renoncere paa Borddansen, som De ved Middagstafellet loved mig?"

"Arrangementet medtager nogen Tid. Spils saalænge!" — sagde Theodore med sin yndige Sølvstemme og lagde for til Gustav, samt skænkede ham et Bæger fuldt af Vin.

Det var første Gang at Gustav, siden hin Scene, da han var syg, var ene med Theodore. Hans Hjerte bankede hestigt. Uvilkaarligt greb han den skønne Haand der rakte ham Bægeret; en Taare faldt fra hans Øie ned paa den. Han kunde ikke tale, men hans hele Sjæl afspeilede sig i hans ødle blege Ansyn.

Theodore kom i en synlig Bevægelse, hun rev sin Haand fra Unglingen, og for at skjule sine Gælelser, rakte hun ham atter Bægeret og fremstammede neppe hørligt, i det en Taare rullede fra hendes skønne Øie ned i Vinen: "De vil ikke opfylde min Bøn?"

Gustav greb nu Bægeret med Hæftighed og ud-

tømte det i et langt Drag, i det han med Fyrri-
ghed udbrød:

"Denne Taare skal kvæge mit blødende Hjerte!..

"Huff paa, at jeg er en Andens Brud!" — raab-
te Theodore, og holdt Haanden for Ansigtet, for
at skjule sine Taarer.

"Denne skrækelige Bished aabner min aarle
Grav!.. — jamrede Gustav og skjulte sit vaade Ansigt
i Servietten, som Theodore havde rakt ham.

Theodore flygtede op ad Trappen ind i Dands-
sefalen.

Gustav stod som forstenet tilbage. Han følte
dybt og smertefuldt: at hans Fremtids Haab var
knust.

Klokken slog To paa Kronborg. De dumpe
Slag, kaldte Gustavs Bevidsthed tilbage. Han rev Vin-
dret op, for at afkjøle sit hede Bryst, og uvilkaarligt
fremstammede han den Elskedes Navn.

Den yndige Vinterhimmel, funklede i majestæ-
tist Pragt. Ingen Sky for dunklede Natens utal-
lige Sole, og Freias Stjerne stod i sin fuldeste
Straaleglands lige over for Gustavs, i Herrens Al-
magt sig tabende Blik. Hans Smerte opløste sig i
blide Taarer. Ved at beundre Skaberens Størhed
i hans Gjerninger, dulmedes Smerten i Gustavs
Bryst, og Haabets Engel svævede ned fra den funk-
lende Himmel og spredte sin Salighed i hans

for Naturens Skønhed flammende Hjerte. Hans Haand hvilede paa Noget; det var Huushovmesterens Skrivertavle der var glemt i Vinduet. Hurtigt greb han den. Hans Sjæl var ene beskæftiget med Herrens Almagt, og det nye Aarhundrede som han, af uudsattelig Godhed, af Intets bundløse Skjød lod udgaae. Gustavs Følelser udgjød sig i Ord, som han øieblikkelig nedskrev paa Tavlen, i det de strømmede fra hans Hjerte og Læber. De bestode af følgende Litter:

Jeg hilser Dig med barnligt Sind
— Skjønndt Taaren perler paa min Kind —
Du Seculum, som taus oprinder!
Husval og læg hvert saaret Bryst!
Skænk den Forladte Haab og Trøst!
Bortsmil hver Smerte, til dens Minder!
Du, som Aartusinder kun er
Et Dieblis, og intet meer;
Du Evigmægtige og Store!
O, kron mit Haab og vær mig god!
Opret mit dybt nedsjunkne Mod
Og skænk min Æmhed Th

Mere fik Gustav ikke skrevet, thi Greven traadte hurtigt ind, og raabte ham imøde: "Men hvor bliver De dog af Stjernenkrone? Som jeg hører, skal De jo bandse Boddandsen med min Datter og Alle paaftaae: at De skal føre den op. Kom dog! Hele Selskabet venter..."

Gustav vilde just tilintetgjøre det Skrevne, men Greven greb hans Haand og trak ham med sig op

af Trappen til D...dsesalen, hvor den yndlige Theodora, med et forlegent Smil, rakte ham Haanden. Dandsen begyndte. Gustav og Theodore svævede, som om deres Fødder vare bevingede, ned ad den lange Række, og syntes at forglemme Alt om dem, kun ikke den Lykke det fortryllende Nu skænkede dem, og som de nåde i dets hele skønne Fylde, med deres ungdommelige Hjerters navnløse Henrykkelse. De Berusede ahned ikke: at det Lyn alt knittede over deres Hoveder, der skulde sønderknuse deres Lykke og styrte dem i uudsigelig Elendighed.

"O Sandhed Hr. Greve!, — raabte den næsten halvtredstveaarige Enke-Varonesse v. Rinken, der liig en Blyeklump hang ved Grevens Arm, og som, uagtet sin overvættes Fedme, gjerne havde dandset, om kun Nogen havde budet hende op — "den unge Stjernenkrone danser fortræffeligt! O, han er skøn som Krigens Gud! Det er en ubodelig Skade at han er en Svensker, thi ellers

"Og hvorfor det min Naadige?" — udbød Greven badlende. — "Han nedstammer saavel fra Danmarks som fra Sverrigs gamle adelige Slægter; og har ikke hans Fødeland, Skaane, i Aarhundreder været en dansk Provinds? Han er opdraget i min Broders Huus, hvis Kone er hans Tante, og han har tilbragt sin sildige Barndom og første Ungdom ved Høistolen i Kjøbenhavn. At Hjertet sidder paa det rette Sted paa

ham, bevidner dette, at han ved Carl den Solvtes Landgang, var een af de Udvalgte, der sprang i Land ved Kongens Side. I Sandhed: kun saa Officerer kunde, i en Alder af eetogtyve Aar, som han, prale med tvende Hæderskrammer; og,, — vedblev han, i det han næie iagttog Baronessens Ansigt, og ligesom læste i hendes Sjæl — "ikke sandt Fru Baronesse? den svenske Uniform klæder ham ypperligen? Ikke sandt?"

"Men De misforstaaer mig !,, — udbroød Baronessen, for om muligt at forberede Greven paa den Plan hun havde for med Gustav, idet hendes lystne Blikke fulgte enhver af den Dandsendes Bevægelser — "De misforstaaer mig aldeles. Jeg indrømmer den unge Skjærnenkrone enhver Fuldkommenhed; men seer De jeg meente, at.... De maa ikke troe at jeg selv har Hensigter." — Baronessens, af Grevens Champagnevin ophidsede Blod, farvede hendes Ansigt høirødt. — "Nei tvertimod — men jeg mente: at dersom den vakke unge Mand ikke var svensk — og ikke skulde følge sin Konges Fane, kunde han letteligen gjøre et riigt og fordeelagtigt Partie her i Landet, thi . . ."

"Og hvorfor kan han da ikke det?,, — saaldt Greven hende i ind Talem — "Dersom min Datter, som De veed, ikke var bestemt for Grev Lanten, der snart kan ventes hjem fra Paris, jeg vilde ikke betænke mig paa at give hende til den ædle Yngling, endstjænde

hun er mit eneste Barn, min Families Haab, mit Alt paa Jorden.,

"Er Deres Frue Dem da Intet?., — spurgte Damen med Bitterhed og trak Grevinde Rosen, der kom idet samme, ned ved sin Side. — "O, I Mænd ere ret nogle utaknemmelige Skabninger! "Tænk engang min Bedste!., — vedblev hun, — "De er ikke deres Gemals Alt; han har en anden Gjenstand hvor: paa han sødler sin Kjærlighed.,

"Og der svæver den Dyrebare os just forbi!., — sagde Grevinden smilende og trykkede sin Gemals Haand med Æmhed.,

"Hun danser med formegen Lidenkab., — sagde Greven, og kunde ikke drage sit Blik fra den skønne Datter som med en Grace, der syntes laant af Dandsens Gudinde selv, atter hvirvlede dem forbi, om: slynget af den lykkelige Gustav, der, salig som en Gud, i dette Dieblis forglemte, at hun var en Andens Brud.

"De har ret Hr. Greve!., — udbrød Barones: sen — "Hun kan dandse sig i Graven. Gjør De en Ende paa denne voldsomme, ja altsor voldsomme Dands; og, uagtet jeg nødig dandser, vil jeg, for deres Skyld, indtage hendes Plads, for at den dandselystne Even: sfer, Intet skal have at klage over.,

"Bare han er fornøiet med Byttet., — Sagde Greven sagte til sin Kone, og raabte med Æmhed: "Theodore!., da det unge skønne Par, med en Lethed som Zephyr, atter svævede dem forbi i Dandsen.

Theodore rev sig ud af Gustavs Arme med saadan en Hæftighed, at hun, idet hun vilde sætte sig ved Faderens Side, stødte paa Baronessen, der, nedsjunken i Betragtninger, sad ved den anden Side af Greven.

“Au! min Fod” — skreg Baronessen overlydt, og Gustav, som troede at der var skeet en Ulykke, nærmede sig til den Skrigende, der, som kraftesløs, sank tilbage paa Stolen.

“Hvad er der hædet Dem min Naadige?” — spurgte Gustav med Deeltagelse, og bøiede sig hen over Baronessen.

“Det er Intet!” — raabte hun hurtigt, og slyngede sine uhyre tykke Arme om Gustavs Hals.

Gustav blev yderst forfærdet og var nær sjunket ned paa de uhyre Tvilling-Høie, der, som et bølgende Hav, bevægede sig under hans Bryst; men pludseligt hævede han sig i Beiret, og trak, med Kæmpestyrke, den centnertunge Byrde op med sig.

Damen lod sine Arme synke, dog uden derfor at slippe sit No. Dandsen var gaaet over til en Valtz. Ved et rask Sving snøede hun Gustav om, og valsede, uden ringeste Kjendtegn paa Smerte i Foden, rask omkring med ham i Salen, idet hendes triumerende Blikke udtryffede hendes Glæde over, at have erobret Ballets skønneste Yngling og bedste Danser, og fremfor Alt: den herlige Yngling, der havde sat hendes Danser i en saa stærk Bevægelse.

Gustavs Ansigt udtrykte hans hele pinesfulde Stilling, og den underlige Contrast, han og hans Dandserinde gjorde, fremlokkede en uvilkaarlig Tnisen af hele Forsamlingen. Gustav var færdig at synke til Jorden af Værgelse, Baronessen syntes ikke at bemærke det.

Greven, der morede sig herligt over den ungdommelige slanke Dandser og den tykke aldersteegne Dandserinde, gav hemmeligt Musikanterne et Bink, og Musikken i Baltsen gik over i vilde muntre Toner.

De Dandsendes Bevægelser bleve nu yderst voldsomme, og Theodore bad bønligt: "Fader! befrie den arme Stjernenkrone, Alles Dine vogte paa ham."

"Du mener nok paa hans Dandserinde?" — gjensvarede Greven, og gav atter Musikanterne et hemmeligt Bink.

Musikken blev endnu vildere. Gustav forsøgte at rive sig løs, men Baronessen omslyngede ham endnu fastere. Det var ham umuligt at vikle sig ud af hendes Kæmpearme, uden at bringe sine Kræfter, der let kunde forvride enten hendes Fingre eller Arme.

"Naa" — tænkte han — "kan jeg ikke slippe Dig, skal Du dog føle, at jeg har Kræfter." — Og nu sovang han sin Gratie saaledes omkring, at de begge syntes at løbe rundt som en Top. Alle de andre Par, forlode snart den voldsomme Balts. Gustav og Baronessen forbleve ene paa Gulvet, og en uhyre Skog:

gerlatter, som dog ene gjældte Fruen, lød dem fra alle Sider imøde.

Greven vilde just til at gjøre Ende paa denne comisse Dands, men Parret svævede ham med saadan en Hurtighed forbi at han ikke formaaede at standse dets Fart. Baronessens Klæder slagrede høit i Veiret, og hendes Skjortels uhyre Nederdeel veltebe, i det hun hvirvlede hen til Siden, et Bord hvorpaa stod en Armstage med sex brændende Lys. Hendes Klæder bleve antændte, og hverken hun eller Gustav mærkede Branden, men vedblev, uagtet hele Forsamlingens frygtelige Skrig, at svæve omkring, før Luften slog Gustav i Ansigtet.

Den forskædede Yngling rev sig, ikke uden Møie, løs fra den brændende Baronesse som i det samme styrtede hen mod Theodore, som stod ved Vinduet, og antændte øieblikkelig, saavel hendes Klæder som de lange nedhængende Gardiner, saa Luften stod lige op mod det høje Loft.

Forvirringen blev ubeskrivelig stor. Greven ilede sin ulykkelige Datter til Hjælp, men hans Hovedhaar blev pludseligen antændt. Comtessens yndelige Skrig banede sig, trods den uhyre Allarm, dei til Gustavs Pre, og hvor forstumlet han end var af Dandsen, fattede han sig dog og rev, med Lynets Fart, Døren op til sit Sovestue, der var

ved Siden af Dandsesalen, greb en Dyne, kastede den over Theodore og fik derved Ilden næsten lige saa hurtigen qvalt som den var antændt, saa at Theodore slap med at være noget forbrændt paa Hænderne, og Greven med Tabet af Særet paa den ene Side af Hovedet. Flere fulgte Gustavs Exempel, og det lykkedes deres Bestræbelser at frelse Baronessen fra at lide de Flammedøden. Hun havde lidt meget, og hendes Smerteskrig gave Gjenlyd over hele Slottet da hun, af en Deel af Herrerne, blev slæbt ud af den brændende Valsal.

Gustav bar den besvimeede Theodore ud, og frelste med Livsfare, den ligeledes i Afmagt faldne Grevinde Rosen ud af den frygtelige Sal, der snart lignede et flammende Ildhav. Forvirringen tiltog i høieste Grad, saa at Ingen tænkte paa at slukke Ilden. Enhver søgte kun at redde sig selv og de Dyrebare hvis Liv var i Fare. Alle stimlede ud paa Marken. De fleste søgte Hjemmet, som, da de vare Grevens Naboer, ikke var meget langt borte.

Da Sprøiterne fra Helsingør og Kronborg ankom, stod Grev Rosen paa Beten, uden for Slottet, støttet til den ædle Gustavs Skuldre, som holdt hans, med Livsfare, reddede Papirer i Haanden. Hovedbygningen styrte sig sammen og Rosen raabte med temmelig Fatning til Brandfolkene: "Bogter Eder! I kunne blive begravne under de brændende

Ruiner;,, — dog pludseligt befændede han sig, og raabte med forstærket Stemme: “O, Gud! der er Ild i Staldbygningen! Alle mine Heste blive indebrændte!,,

“Fat Dem Hr. Greve!,, — bad Gustav, — “Saasnart jeg havde bragt Grevinden og Comtesse i Sikkerhed aabnede jeg alle Staldene, og fik, ved Hjælp af nogle af Gæsterne, alle deres Heste drevne ud i Marken; end ikke Deres Porthunde bleve forglemte — og seer De? der logrer jo Trofast ved Deres Fodder.,,

“Du er min gode Engel!,, — raabte Greven med inderlig Barme og trykkede et taknemmeligt Kys paa Gustavs af Sved dryppende Pande.

“Og nu, til Deres bekymrede Gemalinde og Datter!,, — udbrød Gustav — “De ere vist i den skrækkeligste Urolighed for Dem.,,

“Du har Ret!” — sagde Greven — “Min Nærværelse er desuden her til ingen Nytte, der kan den være af den høieste Bigtighed.,, Han kastede et værdigt Blik paa de brændende Ruiner af Slottet, greb Gustavs Arm og ilede mod hans, af den brændende Staldbygning, stærkt oplyste Forpagtergaard der laae en halv Fjerding Wei fra Slottet.

Grevindens Aandsnærværelse havde kun et Øieblik forladt hende. Theodore var, sine forbrændte

Hænder uagtet, ligeledes fattet, og Begge stode og syslede om den høit skrigende forbrændte Baronesse v. Rinken og forsøgte ved de saa Midler den godmodige Forpagterkone kunde skaffe tilveie, at lindre hendes stræffelige Smerter. Lægen, som Grevinden havde sendt Bud til i Helsingør, var endnu ikke kommet da Greven og Gustav traadte ind i Værelset, saa Ingen vidste ret hvordan Baronessens Tilstand egentlig var. At den var slem, var uden for al Tvivl, dog nærrede de Omstaaende Haab om hendes Liv: thi hun kunde baade see og høre, var ikke berøvet Bruget af Talen, og hendes Skrigeorgan viiste sig i den snæverseligste Kraft og Styrke.

Lægen traadte ind og nærmede sig den Syge. Baronessen forlangte at være ene med ham. Da han kom ud til Greven og Grevinden, rystede han betænkeligt paa Hovedet, og hviskede til Greven: at dersom han ikke tog meget Feil, da var der, af den pludselige Overgang fra Heden til den stærke Kulde hvori Baronessen, halv nøgen, i Baldragt, blev udsat: gaaet Koldbrand i det forbrændte venstre Bryst; og var det saa: da stod hendes Liv neppe til at redde.

Theodores Hænder bleve forbundne; men Ingen, uden Gustav, syntes at tænke enten paa hende eller det afbrændte Lystslot. Alle vare besjæstiget om Baronessen, og Greven bebreidede sig bitterligen: at havde givet Musikanterne Ordre til at spille med mere

Fortte, da han ansaae dette som Aarsagen til den
 stræffelige Ulykke.

Næste Dags Morgen, bekræftede Lægen sin Fors-
 modning. Greven og Grevinden vare i den yderste
 Fortvivlelse, og Ingen af dem vilde forlade den syge
 Baronesse, uagtet de første Familier i Egnen tilbøde
 Greven og hans Familie Ophold hos dem, til han
 enten fik Slottet opbyggt, eller han maatte beslutte at
 tage enten til eet af sine andre Godser, eller til
 hans Hotel i Kjøbenhavn.

Inden Middag, var Forpagtergaarden omringet
 af Baronessens Undergivne. — Slægtninge havde
 hun ikke — Deres vemodige Klageraab steg mod
 Skyerne, thi uagtet Baronessens Giftesyge og Co-
 quetterie, var hun en meget god Kone og en Moder
 for sine Bønder. Hun havde alt i nogle Maaneder
 været indtaget i den unge skønne Svensker. Hendes
 Tilbøielighed var ikke blevet ubemærket af Gustav —
 men da han umuligt kunde dele den, havde han steds-
 se flyet Enken. O, havde hun endog været ung og
 skøn — han havde kun eet Hjerter — og — Gustav
 følte det: det tilhørte for steds, den yndige Theodo-
 re, endskjøndt han ikke kunde nære det ringeste Haab
 om at erholde hendes Haand; ikke fordi han var fat-
 tig og Theodore den rigeste Arving i Landet, men
 fordi hun var bestemt for en Anden, og Gustav
 skulde følge Vrens Bud og drage til Carl den Tolvtes

Hær, der nylig havde viist, og snart maaske igjen kunde vise sig: som Danmarks Fiende.

Med Varsomhed underrettede Grevinden Baronessen om den Fare hvori hun svævede. Det lod, som om denne Efterretning gjorde et voldsomt Indtryk paa den Syge; dog det lod kun, thi den Landsnærværelse der stedse havde været Baronessen egen, forlod hende ikke, og hun viiste: at hun var Qvinde, samt at Qvindelist var et Lægetoi i hendes Hænder som hun mesterligen forstod at bruge. Hun havde alt lagt sin Plan. Alt kunde ved den vindes! Intet var at tabe, og hun overveiede den nøie, uagtet hendes Smærter; ja, skulde hun endog døe: den havde dog noget henrykkende for hendes Sjæl.

Hun lod Lægen kalde og fordrede, i Grevens og Grevindens Nærværelse, hans bestemte Svar paa det Spørgsmaal: hvorlænge hun endnu kunde leve. Hun syntes at fordre det med saameget mere Fasthed, saasom det var nødvendig for hende at besikke sit Huus, og sikke sine Undergivnes Lykke, før hun nedsteeg i den Grav hendes Letsindighed, som hun sagde, havde aabent for hende. Dog søiede hun til: havde den rasende Dands, der havde saa ulykkelige Følger, ikke fundet Sted om hendes Blod ikke var blevet ophidset ved for overdreven Nydelse af Grevens fortreffelige Champagnevin, da det nye Aarhundredes og Grevens Skaal gjentagne Gange blev udtømt.

Lægen udbad sig Betænkning til næste Dag, for med mere Vished at kunde bestemme Grændselinien imellem Livet og Døden.

Baronessen lod en af sine troe Tjenere kalde for Sengen, og befalede ham hemmeligen at drage til Slangerup og hente den kloge Moder Birgitte, der var saa berømt for sine Underkurer og alt een Gang havde helbredet Baronessen for et Vid af en giftig Staalorm; derpaa overlod hun sig til stille Besragtninger, som dog hendes Smertesfriig ofte afbrød.

Om Middagen kom Gustavs Moder og tvende Søstre, til Forpagtergaarden. De rasende Luer vare tydeligen blevne seete paa den anden Side af Sundet, og ved Dagens Anbrud, savnede Oberstindens søgende Die Grev Rosens Slot, hvis høie Mure og Fløie hun hver Morgen sendte en venlig Hilsen, thi disse Mure savnede hendes Fremtids Haab, hendes elskede førstefødte Søn, hendes tabte Gemals Billede, som hun ikke i tre Maaneder havde seet. Ufortøvet kastede hun sig, med sine Døttre, i en Vaad og hendes Fryd var grændsesløs, da den høitelskende Søn hvilede ved hendes smme Moderhjerter. Gustavs smaa Søstre dandsede rundt af Glæde, og den syvaarige Gustava raabte, idet hun klappede i de smaa Hænder: "Seer Du Moder! Dine Ahnelser og Drømme havde dog Intet at betyde. Broder Gustav er

frisk og sund, og ingen centnertung Jernlænke er slynget om hans Bryst!.,

"Har Du drømt det Moder?., — sporgte Gustav, med en uvilkaarlig Gysen.

"Tre Gange!., — raabte den Lille, — "men Moder siger, at det betyder Intet. Derfor kommer der ingen Lænke om Dit Liv; og vor gamle Lise siger: at Lænkerne kunne betyde en Anden. Een som vi blot kjende lidet til. Hun fortalte os ogsaa om en Drøm som hun har haft, da hun var tyve Aar gammel, og den.....

"Du er en lille Sladderhank., — sagde Oberstin: den og trak den Lille hen til Grevinden, der sad paa en Træstoel ved den ligesom slumrende Baronesses Fodder. Hun var bange for, at Gustava skulde fortælle Broderen de Samtaler hendes Ahnelser og Ængstelighed, i den sidste Tid, havde givet Anledning til. Den gamle Moder var ikke overtroisk, dog kunde hun ikke lade være at ængste sig over de Drømme hun havde haft om den elskede Søn. Dog troede hun at Drømmene, ved den Fare Gustav havde været i ved Ildbranden, nu vare opfyldte, og hun takkede den Almægtige, der havde frelst hendes Sjæls Yndling fra den frygtelige Flammedød.

Comtesse Theodore følte megen Smerte i sine Hænder, og trængte til Rolighed. En i Nærheden boende Adelsmand, der var een af Grevens Umgangs:

Benner og Naboe, førte hende derfor hjem til sin Kone, som var Theodore meget kjær, og Ingen uden hendes tvende Piger fulgte hende.

Gustavs stride Taarer faldt ned paa Theodores forbundne Hænder, da han løstede hende op i Vognen, og hans vaade vemodige Blik, tog en stum Afsked med den Tilbedte — o som han vidste: aldrig skulde worde hans.

Theodore læste i Ynglingens Sjæl. "Gustav!," — sagde hun med Æmhed, og saa høit at Alle kunde høre det — "jeg kan ikke trykke den veldædige Haand, som frelst mit Liv, til mine Læber. Modtag derfor i dette min Tak, og Forsikkring om: at jeg aldrig skal glemme Dem!" — Hun rakte sin Rosenmund hen imod Gustav. Uvilkaarligt omslyngede Ynglingen hendes Skuldre, og trykkede et brændende Kys paa de yndige Læber. Jorden forsvandt for de Elskende. De forglemte Alt om dem. Det var som om Deres Sjæle forenede sig for Evigheder i dette flammende Kys, som den sømteste Kjærlighed gav og modtog, men som Taknemmelighed laante sit tomme Navn.

Theodores ene Kammerpige, stød den i Salighed berusede Yngling hemmeligt ned af Vognen.

Gustav stod som en Drømmende og saae efter den Tilbedte, til Vognen i Vinterens Taage, var forsvundet for hans Bine.

Tredie Capitel.

Baronesen.

Baronessen leed af store Smerter, der syntes næste Dag at være i en meget høi Grad forstærkede, og Lægen erklærede: at hun ikke havde mere end tre Dage at leve i, da Koldbranden i det venstre Bryst var umiskijendelig. Hendes Smertessfriig begyndte dog at sagt: nes, da hun, som hun sagde, ikke havde Kræfter til at udføre dem — og hun forsikkrede, med svag Stemme: at Døden var hende velkommen, da kun den kunde ende hendes frygtelige Smerter. Noget efter Middag, lod hun Greven kalde og forlangte at være ene med ham.

Greven Rosen satte sig ved hendes Seng, og hun bad ham, med svag Stemme, at skjænke hende sin hele Opmærksomhed idet hun begyndte saaledes:

“De veed, kjære Rosen! at jeg i mit femtende Aar blev tvunget til at give Baron Rinken min Haand. Jeg adlød ugerne mine Forældres Befaling, men jeg adlød fordi dette Partie ene kunde udrive dem af den tunge Armod, der var saalidet passende for deres Stand, da de havde tilsat deres hele Formue i den svenske Krig 1658 og 59. I tredive Aar levede jeg et ret behageligt liv ved min

alderstegne Gemals Side; men Kjærlighed, som et Livets høieste Lykke, kjendte jeg aldrig, og jeg! sædte utallige Taarer i Stilhed, naar jeg saae en lykkelig Moder med sin diende Søn paa Skjødets. Jeg blev Enke i mit femogfyrgetyvende Aar. Jeg var meget riig — var det da at undres over, at jeg ønskede at gifte mig for at saae en Arving til mine Rigdomme? for endnu i Livets sildige Høst at vorde Moder? I næsten tre Aar spejdede mit Blik forgjæves imellem den danske Adels Unglinger. Der var vel stundom Een der flygtigen fængslede mit Blik, men mit Hjerte var roligt, og jeg sørgede over: at den Gave at elske, ikke var mig givet af Naturen. Da landede Carl den Tolvte paa Sjælland, Den unge Lieutenant Stjernenkronen, blev bragt saaret i Døres Huus. Jeg saae ham afvigte Efteraar, kort efter hans Helbredelse — og Freden i mit Hjerte var borte.”

“Dybt og inderligt føler jeg: at jeg har fornægtet min Bærdighed som Kvinde — o, men Ilden i mit Bryst blev snart til en rasende himmelhøi Flamme, og det undrer mig, at De ikke blev den vaer. For dens Gjenstand: Gustav Stjernenkronen, blev den ikke ubemærket — og — jeg tilstaaer det for Dem — alle mine Planer for at vinde denne herlige Ungling strandede paa Stranckerne af den Modbydelighed han havde for mig. O, det kunde ikke undre mig: thi

jeg er jo serogtyve Aar ældre end han. Min rasende Vanvid, Mytaars Nat, var De Vidne til. — Dybt og inderligen bebrejder jeg mig den, og kan ikke beklage mig over, at jeg maae bøde for den med Livet; men uudsigeligt smærter det mig: at De og Deres ædle Familie, endnu længe efter min Død, maae føle dens stræffelige Følger. Maaskee mister Deres Datter for dens Skyld, Brugen af sine skønne Hænder, og indvies derved, for hendes hele Liv, til Sorg og Elendighed. Nu staaer der kun tilbage for mig: at beskikke mit Huus saavel som muligt, inden jeg vander Heden. Min Formue vilde jeg saa inderligen gjerne, efterlade den ædle Yngling, der er Gjenstanden for min ulykkelige Kjærlighed; men min Gemals Testamente gjør mig dette til en Umulighed, da det bestemmer, at hele Formuen skal tilfalde hans Næve i Tydskland, dersom jeg dør uden at være anden Gang formælet, hvilket han ønskede mig, som en Belønning for min Omhed imod ham i hans høie Alderdom. Nu kommer min Sjæls vigtige Bøn, uden hvis Opfyldelse jeg ikke med Nøiighed kan see min Opløsning imøde. — O, Hr. Greve! — De maa ikke see paa mig! — Formaae den ædle Yngling til at modtage min Haand, og lad mig forlade Verden som hans Gemalinde. For det Offer, at tilhøre mig i saa Dage, eller maaskee kun Timer, arver han en Formue af fire Tønder Gulds Værd:

die. Han kan da rive sin Moder og sine smaa Søstre, ud af den Armod der omspænder dem — og jeg gaaer ud af Verden med den glade Overbeviisning: at have banet Veien til Vre og Lykke for den Yngling, for hvem jeg vilde opofre tusinde Liv om jeg eiede dem — og som — beklag min skrækelige Lidenskab — er mig kjærere end min Sjæls evige Salighed. — Jeg har udtalt Hr. Greve! Vær barmhjertig! Lad Deres Godhed styre de sidste Fjed jeg har at vandre paa Jorden! Men snart — snart maa Alt afgjøres, thi — jeg føler det — min sidste Time er for Haanden!”

Da Baronessen havde fuldenbt denne lange Tale, som ofte blev afbrudt og udfyldt med lange Pauser, syntes hendes Kræfter at være udtømte, og hun faldt i en Døden lignende Afmagt.

Greven lod sin Gemalinde kalde, og ilede til Oberstinden der just stod reisesfærdig, for med sine Døttre at seile til Skaane.

Med den høieste Forundring anhørte Oberstinden, Grevens Fortælling. Hun dulgte ikke for ham, med hvormegen Glæde hun samtyffede i hendes Sønns Forening med den døende Baronesse. Hun saae i denne Forbindelse Enden paa hendes mange Lidelser, og Muligheden af: at kunne give sine Døttre en Opdragelse der passede sig for deres Bødsel. Hun

bestemte sig derfor til: ikke at reise, for at forberede Gustav paa den Lykke der ventede ham, og formaae ham til at imodtage den.

Grevinden blev ganske af Oberstindens Mening, da Baronessens Beslutning blev hende berettet. Hun syntes: at det ikke kunde være noget Ofser, at give den Døende en Haand som om saa Dage atter var frie; saameget mindre: som Gustavs Hjerte, som hun troede, var frit, og han derved for stedse grundfæstede sin egen og hans Families Lykke. Grevinden havde stedse været af begge Damernes Mening; og Gustav blev kaldet, for at erfare den Lykke Baronessens Omhed havde bestemt ham.

En blid Henrykkelse var udbredt over Gustavs hele Væsen. Theodores brændende Kys, havde givet ham den skønne Visshed: at han var elsket. Haabet havde reist sin Blomsterthrone i hans Bryst, og han ventede Alt af den velgjørende Tid. Ja, han haabede med Visshed, at komme til at eie Theodores; og i den tause Midnatsstund, under Himlens blinkende Bue, havde han tilsvoret hende evig Kjærlighed. Denne Eed havde ligesom forenet ham med den Tilbedte, og han havde fast besluttet, at anholde hos Greven og Grevinden om hendes Haand, og bede dem at sønderbryde det forhadte Vaand, der bandt Theodore til en Mand som hun neppe kjendte, der var

gammel nok til at kunne være hendes Fader, og hvis hele Fortjeneste bestod i, at han, som man troede, eiede en Million, og var vel anstrevet hos Ludvig den Fjortendes sfinhellige, bedagede Maitresse: Madame Ma i n t e n o n, ved hvis Hof han affleb sine Sæder, forødt sine Penge — og, som Rigtet gif; havde antaget den catholske Religion. Hvor stor maatte derfor ikke Gustavs Forundring blive, da man foreslog ham at ægte den fatale Baronesse, med hvem han havde dandset den frygtelige Dands, der nær havde berøvet den elskede Theodore og hendes Moder Livet. Han erklærede derfor: at det aldeles var ham en Umulighed at opfylde Baronessens Ønske; og ikke Grevens Forsikkring: at han fik sin Frihed i det samme Dieblis som han tabte den, kunde bevæge ham til at begaae en Handling som i hans Dine var en Forbrydelse mod den Dyrebare, han havde tilsvoret sin evige Trosskab og Kjærlighed.

Da Moderen forestillede ham den Lykke han forkastede, og som kunde forvandle hendes Armod til Velstand, og pegede paa sine smaae usforsørgede Døtre, blev Gustav dybt bevæget, men, han vaklede ikke.

“Moder!” — bad han — “forlang mit Liv, men forlang ikke et Offer der vilde knuse mit Hjerte! Det er ikke mere frit. Jeg elsker en Pige, der i

sin Person forener alt hvad Baronessen mangler: en henrivende blændende Skjønhed, Ungdom, Aand og Hjerte. Nei, min dyrebare Moder! dette Offer er for stort: jeg kan ikke bringe det!”

“Min Hr. Lieutenant!” — sagde Greven med Mildhed og sin Gronie — “De er sandfærdigen, en forliebt Daare. Baronessen er jo af Lægen dømt fra Livet. De bliver Enkemand om et Par Dage — og har da fire Tønder Guld som De kan kaste for den henrivende blændende Skjønheds Fodder.”

“Hr. Greve!” — sagde Gustav med ædel Uvil-
lie — “Skulde Penge bevæge mig til at indgaae en Forbindelse, som jeg affkyer? og maatte De ikke for-
agte mig, om jeg var i Stand dertil? Og hvem kan vide om Baronessen ikke kan blive helbredet? Lad mig gaae den Skjæbne imøde, der vinker mig under min Konges Banner. Falder jeg, da bruger jeg intet Guld, og Herren vil tage min Moder og mine Sø-
stre i sin alnaadige Baretægt. Kommer jeg hjem fra Krigen, hædret med den store Carls Naade, da vil Kjærligheds Haand vække mig Palmen. I Kri-
gens Nædsler, omringet af Døden i tusinde Skik-
keller, vil jeg gjøre mig værdig til at eie Jordens yndigste og ædleste Pige. Naar mit Fødeland ny-
der Fredens Belsignelser, som jeg har hjulpet til at tilkæmpe det: da tør jeg først anholde om den Høit

elstedes Haand. Og, ikke sandt Hr. Greve? troer De ikke at trofast Kjarlighed vil seire? Og kan en søm Fader vel, for en Grille og et utidigt Løstes Skyld, opofre sit eneste Barns Fremtids Held og Lykke?"

Greven hørte ikke de sidste Ord, der vist vilde have givet ham Lys, i Henseende til Gjenstanden for Gustavs Kjarlighed, thi en frygtelig Støi løb uden for Forpagtergaarden. Grevens Tjenere løb frem og tilbage. Porten blev aabnet, men den var for lav for den udenfor værende prægtige Equipage. En uhyre lang tynd Herre i Galladracht, med Kaarde ved Siden, og Chapeaubas under Armen, skred langsomt ind i Gaarden. Greven ilede ham imøde. Det var Theodores bestemte Brudgom, Grev Lanten.

"Grev Lanten! min Datters Brudgom!" — raabte Grevinden — "O, Gud! og han træffer os i denne skrækkelige Tilstand!" — Hun gif Grev Lanten imøde ved Døren og ønskede ham, med mange Undskyldninger for det slette Locale, at være velkommen.

Gustav stirrede stift paa den Indtrædende. Han saa i Lantens kjødløse Ansigt, et Billede paa Døden, der vilde knuse Theodores sømme Hjerte og afmeie hendes Livs skønne Blomst, endnu før den havde udfoldet sine Blade, og det var ham umuligt at skjule den stærke Bevægelse hvori han ved den forhadte, lykkelige Medbeilers Nærværelse var geraadet.

“Her har jeg den Fornæielse, Fæne Oberstinde! — udbrød Grevinden med et behageligt Smil og megen Anstand — “at forestille Dem, vor Theodores Brudgom: Grev Lanten.”

“Og snart hendes Gemal,” — tilføiede Greven — “thi jeg kan vel slutte mig til, kjære Lanten! at De længes efter at fuldbyrde Deres Forening. De bliver heller ikke stadig før De faaer Dem en Kone.”

“Det er mit høieste Ønske!” — forstikrede Lanten med et Bæk, og beklagede inderligen, at han ikke kunde gjøre Comtesse sin Opvartning.

“Vi ville endnu i Morgen kjøre til hende; og saa snart hendes ubetydelige Saar ere lagte, skal jeg, i mit Hotel i Kjøbenhavn, lægge hendes Haand i Deres, min kjære, kjære Lanten!” — sagde Rosen med Inderlighed og trykkede Lantens Haand.

Gustav kom i den voldsomste Bevægelse. Oberstinden ilede til ham, og trykkede ham med Omhed til sit Bryst. Søstrene omringede ham grædende. Greven, som troede at den Bevægelse Oberstinden og hendes Døttre vare i, var over Gustavs Bægning i Henseende til Ægteskabet med Baronessen, han nærmede sig derfor til Ynglingen med megen Venlighed og udbrød inderlig rørt i det han trykkede ham til sit Bryst:

“Gustav! min Søn! lad dette Syn bevæge Dig! Afstør Din gode Moders Taarer! Vær Dine Søstres Fader! og Du skal høste den herligste Løn for Din ædle Handling. Du grundfæster derved Din hele Families Lykke, og gjør en Døendes sidste Time let. Gustav! Din Moder græder! Hun vri: der sine Hænder. Disse Taarer anraabe Dig, om en sorgfri Alderdom!”

“Ja jeg vil — jeg vil afstørre disse Taarer!” — raabte Gustav i Vildelse — “Kom min Moder! før mig til Baronessen! Lad Præsten hente! men snart! snart! Jeg vil bringe Offeret! O, Gud! o Gud! Det er intet Offer, thi mit Hjerte er knuust. Der er ingen Lykke mere for mig paa Jorden!”

“Fat Dig min Gustav!” — bad Oberstinden med Taarer. — “Er dette Offer Dig saa svært: da skal Du ikke bringe det. Mine Dage ere maaskee talte; og han som føder Ravnens Unger, han vil ikke forlade Dine Søstre! Kom min Søn! Følg med mig til Skaane. Min Stue er kun lille, men den kan ogsaa rumme Dig. Kom min Søn!”

“Nei!” — raabte Gustav — “før mig til Baronessens Sygeleie! Hvad er vel det man fordrer af mig? et Ja og intet mere; og dette ene lille Ord kan gjøre min Moder, disse hjælpeløse Skabninger, og Baronessen saa overvætted lykkelige, og jeg

skulde ikke kunne udtale det! Kom min Moder! Hr. Greve! Frue Grevinde, kom! Kom De med Grev Lanten! at jeg, ved at see Dem, ret levende kan tænke mig Døden, der leger alle knuste Hjerter! Kom!”

Den halv Banvittige ilede ind til den syge Baronesse. De Dvrigte fulgte efter. Præsten sad ved den syge Bruds Hovedgjærde og ventede. Han traadte frem, og begyndte strax paa Brudevielsen. Da Gustav udtalte det frygtelige Ja, bævede han hæftig. Krampagtigen greb han Baronessens Haand. Hun fremstammede med svag, næsten døende Stemme sit Ja. Præsten sluttede sin Tale — og Parret var forenet.

Oberstinden faldt paa Knæ og opløstede sit Hjerte til Herren, i en stille Bøn.

Gustav brast i Taarer, og styrtede i Fortvivlelse ud af Døren.

Grev Rosen fulgte efter den Nygifte, for at bringe ham tilbage.

Baronessen triumpherede i Stilhed.

Endnu samme Aften kom een af Baronessens Bogne, med den kloge Birgitte fra Slangerup. Hun undrede sig høiligen over, at træffe Baronessen, i denne sørgelige Stilling, som Brud. Baronessen bød de Omstaaende at gaae ud. Birgitte undersøgte

de brændte Saar, og fandt dem ikke saa farlige som man havde sagt hende. Til Koldbrand var der ikke det mindste Spoor, og Virgittes forsikrede den henrykte Brud: at inden en Maanedes Forløb skulde hun være aldeles helbredet, naar hun nøiagtigen vilde bruge de Lægemidler som til den Ende vare medbragte. Den Gamle undrede sig tillige meget over Lægens Erklæring, og Baronessen betroede hende nu, under Tausheds Løfte: at den var kjøbt for hendes med Deamanter besatte kostbare Gulduhr. Virgittes gjettede strax Baronessens Hensigt, og anstode hende inderligen til Lykke med hendes Givtermaal, i det hun med en drøi Eed forsikrede: at det i det høieste skulde vare sex Uger inden hun kunde lade rede sin Brudeseng.

Der blev nu indflyttet en Seng for Virgittes i den henrykte Frues v. Stjernenkrones Værelse, som allerede samme Aften sølte megen Lindring ved Virgittes Lægemidler, som ene bestode af Kalkvand, Eggeblommer og usaltet Smør, omendstjændt Virgittes forsikrede høit og dyrt: at det var yderst dyre Lægemidler, som hun med stor Kunst og Bekostning selv tilberedte, og som hun var den eneste i Verden der kjendte. Baronessen, der ofte havde befundet sig vel ved hendes Kurer, havde en blind Troe til deres Underkraft. Hun affædigede derfor Lægen, med Løfte om hundrede Dukater, naar han holdt reen Mund, og neppe

var han borte, før hun, i Virgittes Nærværelse, aldeles overlod sig til den Glæde hendes listige Plans gode Udfald ferskaffede hende; og hun forglemte næsten sine Smerter, ved at udmale sig den Lykke der ventede hende, i den unge Gemals Arme; og, medens Alle paa Forpagtergaarden ventede paa hendes Død, begyndte hun først ret at leve — og — til hendes Noes være det sagt: hun glædede sig inderligen til, at kunde gjøre Gustav, hans Moder og Søstre ret lykkelige.

Oberstinden nærmede sig Baronessens Seng og greb hendes høire, af Luerne ubeskadigede Haand.

"Den Edelmødighed De, naadige Frue! nylig har udviist imod min Søn" — udbroød Oberstinden inderligen — "giver mig den skønne Rettighed: at ansee mig som Deres meget nær Beslægtede, ja som Deres Moder; jeg vover derfor at spørge Dem: om De Intet har at ønske, ingen Sidste Villie, som man kalder det, at bestemme, om det skulde hende sig, som man desværre maa formode, at...."

Baronessen, (som vi herefter stedse vilde kalde hende) beed sig i Læberne: thi hun kunde ikke taale at høre tale om sin Død: hun som nys havde udmalet sig et Liv fuldt af alle sandkelige Glæder; dog fattede hun sig og svarede, den Rolle troe som hun havde underkastet sig, med paatagen døende Stemme:

"Jeg takker Dem, min Bedste! for Deres Omhuelse for en Døende, der ene ønskede Deres Søns Lykke; og ikke vil jeg dølge for Dem: at han er mig uudsigelig kjær. I Følge min afdøde Wands Testamente, er han den eneste Arving efter min Død, som han uindskrænket skulde være Herre over min hele Formue, om det maatte behage Gud at jeg blev helbredet — hvilket jeg desværre ikke tør haabe, thi Koldbranden... Dog lad os ikke tale om Døden, men hellere.... Hvad var det nu jeg vilde sige? I Morgen kommer mine Gudsbestyrere, og da skal jeg formeligen indsætte den kjære, kjære Gustav i alle de Rettigheder han, som min Gemal, og Herre over min Formue, tilkommer. Men hvor er han, den Dyrebare? Jeg har endnu ikke talt et Ord med ham siden Wielsen."

"Naadige Frue!" — fremstammede Oberstinden — "De vil undskyldte hans Graværelse, naar De betænker, hvor overrasket denne pludselige Forandring i hans tilforn ikke glimrende Stilling maa have gjort ham; men vær De overtydet om: at han.... at jeg og mine Døtre.... at vi stedse.... O, naadige Frue! De har gjort os Alle meget lykkelige! Tillad mig at vise Dem min Erkjendtlighed ved at yde Dem al den Tjeneste, der staaer i min Magt i de faa Dage, De maaskee endnu har tilbage her

paa Jorden! Ofte — det forsikrer jeg Dem — skulle vi dvæle ved Deres Grav — og være Taknemmelig: I eds: Lærere skulle være....

“Hold op” — raabte Baronessen med Hefstighed — “stedse taler De om min Død. O, Tanken om Graven og Forraadnelsen er ene i Stand til at dræbe mig! Skulle vi være Beninder” — vedblev hun mildere — „da maa De love mig: ikke at tale et Ord om Døden! Lover De mig det?”

Oberstinden lovede det, men forundrede sig meget over den Forandring der var foregaaet med den Syge, og den Lyst til Livet hun saa umiskjendelig sporede hos hende. Dog, hun ansaae det som den sidste Flamme, der blusser i Veiret, naar Lampen er næsten udbrændt, og er ved at slukkes. Hun satte sig ved Baronessens Seng, og saae af og til vemodigt paa hende. Omsider forglemte hun det Løfte hun havde givet, og sporgte med megen Deeltagelse, i det hun greb Svigerdatterens Haand:

“Vil De ikke, at jeg skal lade Præsten kalde — han er endnu her i Huset — at han kan bede med Dem og meddele Dem det hellige Sacramente, for at styrke Deres udødelige Sjæl i den sidste Kamp imellem Livet og Døden?”

“Gaae ad Helvede til!” — skreeg Baronessen rasende, og vendte sig rask om paa den beskadigede

Side — „og lad mig have Noe, enten jeg saa skal leve eller døe!“

„Hvad er dette?“ — raabte Oberstinden, og forlod hurtigen Bærelset.

Gustavs Tilstand var skrækkelig, og det var kun med Møie, og ved at gjøre Brug af sin hele Indflydelse hos ham, at Greven fik ham til at gaae hjem med sig om Aftenen, hvor Oberstindens Beretning om den pludselige Forandring med Baronessen, satte Alle, kun ikke Gustav, i den hæieste Forundring. Den ulykkelige Yngling var nedsjunken i en dyb Fortvivlelse. Han tog ikke Deel i nogen Samtale, spiste aldeles Intet ved Aftentaffelet — og hans udtryksfulde Ansigt, udmalede, i tydelige Træk, den Qual, som omspændte hans Hjerte, der truede med at knuse det. Daggrøet fandt ham endnu paa Klædet paa Bærelset, hvor han havde tilbragt Natten i den skrækkeligste Tilstand; og Navnet Theodore, var ofte under stum, navnløs Fortvivlelse, gaaet over hans, med et frampagtigt Smil omgivne Læber.

Den næste Dag — var Alt i Huset endnu i den samme spændte Stemning i Henseende til Ba:

ronessen. Hun syntes at langes efter, aldeles at afkaste den Maske, der var hende saa byrdefuld og hun forsikrede Greven og Grevinden, at Opfyldelsen af hendes Sjæls hemmelige og inderligste Ønske: Foreningen med den elskede Gustav, havde virket mere til hendes Helbredelse end alle Lægemidler, og hun ønskede at komme til sit Hjem, for ikke mere at være den grevelige Familie til Byrde. Hun haabede, alt om nogle Dage, at torde foretage denne Reise, hvortil hun ønskede sin unge Gemals Ledsagelse. Hendes Smærter syntes næsten at være standsede, og det eneste hun sørgede over, var: at den elskede Gustav, endnu ikke havde besøgt hende siden Bruderielsen.

Grevinden kunde ikke skjule sin Harm for hende over den List hun havde brugt, for at bedrage en hende i Alder saa ulige Yngling, og begge Damerne skiltes ad med alle Kjendetegn paa et begyndende Uvenskab, hvilket Baronessen dog søgte at forhindre at komme til Udbrud, da hun behøvede Grevens og Grevindens Mægling hos den unge Gemal, for aldeles at faae ham i sine Arme, uden hvilket hendes List forfeilede sin hele Virkning, og hendes eneste og kjæreste Ønske blev uopfyldt.

Hendes Gudsbestyrere kom, men de bleve ikke deres nye Herre forestillede, da han bestemt erklærede: ikke oftere at vilde see Baronessen, som han

fredse kaldte hende, da han, saasnart Søen blev aaben, vilde begive sig til hans Konge, som med sin Hær, den haarde Vinter uagtet, kæmpede mod Peter Czar i Lifland, og allerede, for sin Tapperhed, havde vundet det hele Europas Beundring, og omflynget sin kongelige Pande med Vrens og Seierens evig uvisnelige Palmer.

Baronessen var fortvivlet, men hun opgav derfor ikke sin Plan. Hun lod Oberstinden kalde, og skjulte ikke for hende den Sorg, hendes Gemals Beslutning foraarsagede hende.

“At min Sundhed vender tilbage” — udbrød hun under Taarer — „troede jeg vilde være alle dem der omgive mig kjært, da de har givet mig utvetydige Beviser paa Deeltagelse. Det Største gav Deres elskede Søn mig, ved at give mig sin Haand. Mit Huse var ene hans Lykke, og jeg vilde geraade i den største Fortvivlelse, om jeg ikke kunde grundfæste den. Jeg veed, at han eier Intet, og er for stolt til at modtage nogen Gave, endog af Greven, om den blev ham tilbuden. Skal jeg da vedblive at bestyre min Formue, og vil han ikke af min Haand modtage Noget, da vil han vel ikke vise samme Bægring ihenseende til Dem. Her, Frue Oberstinde! er ti tusinde Ducater, som jeg offererer Dem, tillig med mit Gods ved Wordingborg. Glyt dertil med Deres Døttre, og giv dem den

Opdragelse, der sømmer sig for deres Stand. Deres Hjerter vil sige Dem, hvad mit Ønske er, ihenseende til Deres Søn, min Gemal. Men Frue!" — vedblev hun med en Taarestrøm — „søg at hindre ham i hans skrækkelige Forsæt: at drage mod den blodtørstige Peter Ezer. Bevar ham for mig! O jeg haaber alt, af Tiden og Deres Godhed!"

"De er ædel og god!" — udbød Oberstinden med taknemmelige Taarer. — "O, at den Forblindede, vilde ære Dem som han borde, og skjenne paa sin overvættede store Lykke. Lad mine Taarer tolke Dem mit Hjertes inderlige og evige Tak! Min Tunge er for svag til at udtrykke den. Jeg gaaer for at op-
søge Gustav, og dersom mine Bønner og Taarer ikke ere frugtesløse: da skal jeg bringe ham for Deres Fødder!"

"Til mit Hjerter!" — raabte Baronessen — og hendes Dine sunkede af Henrykkelse, ved Tanken om den nærmere Forening med den Dyrebare, for hvem hun nys havde givet et adeligt Guds og titusinde Ducater.

Fjerde Capitel.

De Elskende.

Gustavs Tilstand var skrækkelig; og snart maatte Oberstinden angre, at have bidraget til, at han havde indgaaet det ulykkelige Egtteskab, hvis Følger truede med at berøve ham Forstanden. Han afflog, med en Bestemthed, hvorved den samme Moder bærede, at tage mod Halvdelen af de modtagne Ducatter, og han brast i en fortvivlet, krampagtig Latter, da Moderen nævnte Baronessen som hans Kone, og bad ham, under Taarer, at takke hende for hendes Velgjerninger.

“Dit Lod er kastet, Moder!” — raabte Gustav med Fortvivlelsens Stemme og vilde, ruskende Dine. — “Jeg havde en Brud før jeg fik Baronessen. Bellone er hendes Navn. Hun følger tro min Konges Hjed. Jeg iler snart til Heltens Leier, og da — o salige Tanke! da vil Bellone trykke mig til sit Flammebryst, og jeg skal i hendes Arme udaande min sønderknuste Sjæl!”

“Du taler skrækkeligt, min gode Søn!” — udbrød Oberstinden smerteligt. — “Jeg haaber af Guds uendelige Godhed, at han, i Krigens Fare, vil bevare Dit dyrebare Liv, og føre Dig karst og

fund paa Legeme og Sjæl i mine moderlige Arme, dersom Din frygtelige Beslutning er uroffelig.”

“Nei! Nei!” raabte Gustav i Bidselse. — “Jeg maa døe! Jeg skal døe! Jeg vil døe! Seer Du, Moder? Mornen vinker mig igjennem de naade Skyer. Jeg følger hendes Bud; og først der, hvor Kartovernes Torden overdøver de Døendes Hysten, hvor Stridshestene vrinskende nedtrampe saavel de døde, som de endnu levende saarede Krigere i det røde, levrede Hav som udflod af deres gjennemborede Hjerter, hvor Menneskelighedens Genius græder Blod, hvor tusinde Qvinder i et Nu blive Enker, og usødte Børn faderløse — der, Moder! først der bliver Din Gustav atter Gustav! Der skal hans Hjerte først holde op at bløde!” — Med en Hestighed, som Oberstinden skjælvede for, ilede den ulykkelige Yngling mod Strandbredden, for at see, om Søen var aaben.

“Herre! Herre!” — udbrød Oberstinden knælenende, og udstrakte sine Hænder mod Naadens Throne — “tag ham i Din Baretægt, og lad Drakonen der raser i hans Hjerte, ikke styrte ham mod Jorden. Hold Din alfjærlige Haand over min Førstefødte, og gyd Din Fred i hans sønderknuste Bryst!” — Styrket ved denne korte Bøn, hvorved den bekymrede Moder havde lettet sit Hjerte, og

øvergivet den Høitelskede i Herrens Haand, restte hun sig op, og gik til Greven, som hun bad at holde Gustav fra at reise, indtil Stormen i hans Bryst var noget sagtnet. Hun opgav nu alt Haab, om at forene ham aldeles med Baronessen, og angrede inderligen, at have været Aarsag i, at han bortgav sin Haand til et Gruentimmer — det følte hun nu — som det aldrig vilde lykkes at vinde hans Hjerte.

Greven var nedssunken i dyb Smerte over Gustavs Fortvivelse. Da han med Grev Lanten kom til Theodore, udstødte den elskede Datter et dybt Suk, da hendes tilkommende Gemal blev hende forestillet; og det var hende umuligt at skjule den frygtelige Bæven, der aldeles bemestrede sig hende, da hun hørte at hendes Bryllupsdag var bestemt. Dog undslap intet Ord, der kunde røbe hendes Hjertes Tilstand, de blege Læber, og kun en Taarestrøm tolkede hendes Følelser, da Faderen talte om hendes nære Reise til Kjøbenhavn — hvor det Baand, der for evig skulde fængsle hende til den frygtelige Lanten, og skille hende fra den længe i Stilhed elskede Gustav, skulde knyttes. Det var hende umuligt at svare et Ord paa alle Grev Lantens smigrende Complimenter, og hun værdigede ikke de kostbare Smykker han offere rede hende, et Diekast.

Lanten syntes at tabe sig aldeles i Beskuelsen af Theodores Ynde. Han sammenlignede i Tankerne, denne Fylde af Ungdom og Skjønhed, denne Sjælsadel i det friske blomstrende Ansyn, med de sminkede forfruede Damer ved Madame Maintenons Hof, og han saae allerede i Indbildningen, hvorledes Theodore vilde fordunkle dem Alle — og hans lastværdige Hjerte opfattede hurtigen Ideen om Muligheden af: at Theodore, naar hun blev ført ind i Madame Maintenons Aftenselskaber, som Ludvig den Sjette stedsse tog Deel i, lettelligen kunde gjøre et dybt Indtryk paa Kongens ustadige Hjerte, og saaledes bane ham Vej til Gresposter og Rigdomme ved det franske Hof. Han overlod sig, medens han blev ved at overøse Theodore med Smigrerier, mere og mere til denne Tanke da han fandt, at Theodore ikke var den skønne Walliere, som Ludvig af alle sine Maitresseser havde elsket høiest, ulig. Kun at Theodores Skabning var mere rank, og hun havde Wallieres svævende Gang, uden derfor at halte som Denne. Kort: Lanten lagde sin Plan i faa Minutter, og han forbandede i sit Hjerte Ildbranden, der var Aarsag i, at Formælingen endnu i nogen Tid maatte udsættes, da han brændte af Længsel efter at udføre en Plan, der umiddelbar maatte føre til det han kaldte, Gode og Lykke. For at forberede denne skønne Plan, lod han nogle Ord falde,

om det fortryllende Ophold i Paris — og de Glæder, Theodore der kunde vente sig; men den Last, fulde havde forregnet sig, thi Theodore sagde med Bestemthed i Mine og Stemme:

“Hr. Greve! Jeg veed hvad jeg, som Deres Gemalinde bliver Dem skyldig, men jeg havde hel- lige Pligter at opfylde endnu før jeg vidste, at jeg skulde give Dem min Haand, og jeg troer at borde sige Dem: at det vilde knuse mit Hjerte at overtræde disse Pligter. Jeg erklærer Dem derfor: at jeg aldrig forlader Danmark, saalænge Gud under mig den Lykke, at eie mine dyrebare Forældre. Og min Fader!” — vebblev hun, med uudsigelig Æmhed og en Taare i det skønne Øie — “kunde Du vel undvære Din Theodore, Dit eneste Barn, uden at forgaae af Længsel? og vilde min Graværelse ikke tære paa min ømme Moders Liv, og aabne hende en altfor aarle Grav? Jeg vil bringe Dem ethvert Offer, Hr. Greve! men forlang ikke dette: det er for stort; mit Hjerte formaaer ikke at bringe det!”

“Du er min kjærlige Datter!” — sagde Rosen med inderlig Æmhed, og aabnede sine Arme mod den Hulde.

Theodore sank til hans Hjerte.

Lanten udbrod i Lovtaler over denne barnlige Æmhed, som han forsikrede: forhøjede hans Kjær-

lighed for Theodore, uagtet han bed sig i Læben over, at hans skønne Plan saa pludseligen røg i Løst. Han sluttede med, at forsikre: at han vilde kappes med Theodore i Omhed mod hendes Forældre, og kunde han end ikke overgaae hende, saa skulde han dog stræbe at efterligne hende, og føle sig særdeles lykkelig ved Udvølsen af disse barnlige Pligter.

Theodore, som var blevet noget mere fattet, kunde ikke lade være at kaste sine Flamme-Dine paa Lanten, og hun gjorde i Stilhed den Bemærkning: at det klædte ham underligt at tale om barnlige Pligter, som han vilde yde dem, der syntes meget yngre end han; thi Rosens Udseende forkyndte kun en Alder af nogle og fyrgetyve Aar, og Grevinden saae fuldkommen ung nok ud, til at kunde være Lantens Datter. Huusfruen, som var nærværende, deelte Comtessens Anskuelser, og uden at overveie at Lanten maaskee ikke gjerne vilde sige sin Alder, at brød hun levende:

“Hvor gammel er De, Hr. Greve?”

Lanten kom i en øiensynlig Forlegenhed over at skulle besvare dette Samvittigheds spørgsmål i sin Bruds Nærværelse; dog hurtigt fattede han sig, og svarede med megen Lethed:

“Jeg har hidtil stedse maattet regne min Alder efter de Glæder, jeg har nydt i Livet, thi der

er en lang Vej til Tranquebar. Medens min Fader var Gouverneur der, blev jeg født. Dog i Sandhed! jeg bør gjøre en Reise dertil, for at hente min Døbeseddel."

"Nei, kjære Lanten!" — udbød Rosen — "vi ville ikke miste Dem saalænge! Desuden" — vøddblev han med Munterhed — "De er jo endnu puur ung. Da Deres Hr. Fader, Aaret efter Freden med Sverrig, 1660, kom til Kiøbenhavn, var De vel neppe tre eller fire Aar gammel. Saalænge man ikke har naaet de Halvtreds, er man endnu ung, og De kan jo ikke være uden nogle og Fyrgetyve."

Lantens lange magre Ansigt blev endnu længere ved denne Uldregning af Greven: thi efter den var han fire og fyrgetyve Aar gammel, og han troede, ved den Kunst som han havde lært ved de franske Damer's Toilette, meget godt at kunde passere for kun at være Tredive. Efter en kort Betænkning udbød han smilende og i den sædvanlige Conversationstone:

"Det vilde smerte mig inderligen, om det syntes den deilige Comtesse et Offer, at række en Mand, der dog er noget ældre end hun, sin skjønne Haand og...."

"Min Datters Hjerter er frit" — udbød Rosen smilende, — "Deres herlige Egenstaber,

Hr. Greve! ville snart vinde det aldeles. Da var det et meget større Offer som den unge Stjernenkrone bragte, da han, endstjændt hans Hjerter brændte for en Anden, i Gaar gav Baronesse Rinken sin Haand. Det gjør mig ondt for ham, thi...."

"Hvad siger Du, Fader?" — raabte Theodore blegnende — "Gustav er....?"

"Baronesse Rinkens Gemal" — sagde Greven, uden at agte paa den voldsomme Bevægelse, som Theodore var geraadet i.

Theodore udstødte et ufrivilligt Skrig, vaklede og sank afmægtig om paa Gulvet.

Grev Rosen styrtede ned over den besvimeede Datter og raabte høit om Hjelp.

Fruen ilede efter Vand, hvormed hun overøste Theodores Ansigt, og bar hende, ved Pigernes Hjelp, ind paa Sengen i hendes Sovestue.

Den ulykkelige Fader vreed fortvivlet sine Hænder ved Theodores Leie.

Lanten stod ved Vinduet i Salen og fløitede Melodien af en fransk Operaarie, medens hans tørre Knokkelfingre trommede Tacten til den paa Nuden.

Theodore aabnede omsider Øinene.

Rosen foldede sine Hænder og saae takfuld mod Himlen.

“Hvad var dette, min Theodore?” — udbød den bekymrede Fader, og tog Datterens Haand inden i sine bævende Hænder. — “Har Du ofte havt dette farlige Tilfælde her? Hjemme mærkede vi det aldrig.”

“Det er første Gang.” — forsikrede Fruen, der grædende syslede om den elskede Veninde.

Theodore vilde svare, men Tungen nægtede hende sin Tjeneste. En Taarestøm styrtede frem af hendes halv lukte Dine. Fortvivlet vred hun sine saarede Hænder. Hendes Hjerte bankede voldsomt og hendes Dine stirrede, igjennem Taarerne, stivt hen for sig.

Grevens Smerte over den Dyrebæres Lidelser, steg med hvert Pulsflag. Det varede ikke længe, før han maatte frygte for hendes Forstand: thi umiskjendelige Spor af den sorteste Fortvivlelse stod malet i hendes skønne Dine.

“Hun maa aaretades!” — raabte Fruen. — “Hendes Blod er i en altfor frygtelig Bevægelse. Lad Deres Vogn, Hr. Greve! usfortøvet hente Lægen, og lad vores Vogn kjøre efter Deres Frue Gemalinde! Hendes Nærværelse vil have en velgjørende Virkning paa Deres syge Datter!”

Greven ilede ud, for at give de fornødne Befalinger, da Herren i Huset var fraværende og Fruen ikke vilde forlade den elskede Syge.

Omsider aabnede Theodore sine yndige Læber, som af den stærke Bevægelse hun var i, snart vare purpurrøde, snart lillieblege, og spurgte med Hefstighed:

„Er det sandt? Er Gustav....?”

Fruen, som i dette Spørgsmaal saae den hele Hemmelighed, Theodores pludselige Sygdom angaaende, affløret, og som frygtede for, at den Syge skulde forraade noget, som hun i Tiden kunde have Aarsag til at angre, lagde sine Fingre paa Theodores Mund, for at hindre hende i at tale videre, da Grev Lanten opholdt sig i Værelset ved Siden af hendes Sovestue, hvor Theodore, fordi det var nærmere ved end hendes Eget, var indbragt. Derpaa tog hun den ulykkelige Pige med Omhed i sine Arme, og sagde, inderligen bevæget, i det hendes Taarer strømmede ned paa Theodores bankende Hjerte:

“Stille, min Elskede! Lad Ingen uden mig, være Din Kammers Fortrolige! Jeg læser i Din Sjæl, og kjenner Dine navnløse Lidelser. De bør stundom være skjulte for Dine Forældre, thi de vilde krænke deres ædle Hjerter! Mit Bryst indslutter et Hjerte, der dybt og inderligen føler Dine Qualer: thi Din Skjebne har været min. Jeg elskede ogsaa med et Hjerte fuld af uendelig Kjærlighed — og

min Elsker førte en Anden til Alteret. Hæv Dit Hjerte til ham som throner over Stjernerne! Han gjød Trøst i mit knuste Hjerte, og han har ogsaa Balsam for Dit. Tryk mig til Dit Bryst, Du blide Korsdragerinde! Jeg vil hjælpe Dig at bære og stride! Da Du lovede at nævne mig med det fortrolige Du, lovede Du tillige: at ansee mig som Din anden Moder, som en ældre, elsket Veninde.”

Theodore aabnede sine Arme. Hendes Taarer bleve blidere. Med inderlig Følelse fremstammede hun: “Amalia!” og Veninden sank til hendes Bryst. Deres Taarer blandede sig med hverandre, og blidt hævede Theodore sit Hjerte til Gud i en kort stille, men inderlig Bøn. Dog snart rev Smerten hende atter med sig, og hun spurgte med bævende Stemme og Legeme:

“Er det da ingen Drøm? Er det da virkelig Sandhed? Siig mig Amalia! — Ved den Evige besværges jeg Dig at sige mig Sandheden! — Er Gustav gift? og med Baronesse v. Rinken? Er han?”

“Han er.” — sagde Amalia med den ømmeste Deeltagelse. — “Men Du, min Veninde! vil hente Trøst i den Overbeviisning! at han ikke var Dig, som er en Andens Brud, nogen Troskab skyldig,

med mindre J, stolende paa Haabet og bedre Tider, have knyttet Eders Hjerter hemmeligen til hinanden; og er det saa: da er han ikke Dit tro Hjerte vær dig."

"Jo! jo!" — raabte Theodore med Fortvivlelsens Stemme. — "Man har bedraget, bedaaet, tvunget ham. Dog nei! nei!" — vedblev hun med dyb Smerte — "hvo kunde dette? Han har frivillig.... O, Gud! o, Gud! mit Hjerte brister!"

"Fat Dig! min arme Veninde!" — bad Frue Amalia. — "Din Fader kommer! Skjul Din Smerte for den Vde. Hans Hjerte vilde bløde ved den."

Rosen traadte ind og nærmede sig Theodores Seng.

"Den værste Crisis er forbi!" — forsikrede Fruen, og klappede Theodore paa Kinden.

"Da være Allherren evigt lovet og velsignet!" — udbød Rosen med dyb og inderlig Følelse af brændende Tak, og hævede sine Hænder og Bine mod Himlen.

"Fader!" — sagde Theodore, smilende igjennem Taaren, med uudsigelig Bliidhed — "Du maa ikke ængste Dig for mig: thi nu besinder jeg mig vel! meget vel!"

"Det var Snørlivet, som tryffede hende, der forarsagede det hele Onde. Saa snart det blev løs,

net, var ogsaa Tilfældet hævet" — forsikrede Amalia, og bød sin Kammerpige at give Ordre til: at en Tjener skulde ride efter Vognen, der var kjørt efter Grevinden og lade den komme tilbage, for at den samme Moder, der neppe havde forvundet Skrækken over Ildebranden, ikke skulde ængstes over Theodores Sygdom, som hun gjentagne Gange forsikrede Grev: ven: nu aldeles var overstaaet.

Theodores blide Nie bekræftede Benindens Udsagn, idet hun kyskede Faderens Haand med Omhed.

"Maa Lanten komme ind?" — spurgte Grev: ven — "at han kan glæde sig over sin Bruds Vels: befindende?"

"Nei!" — sagde Fruen med Stiinhed. — "Theodore er endnu for svag til at kunde tale med Nogen. Lad Greven reise hjem. Jeg vil lade Dem vide, naar hun er stærk nok til at modtage ham. Dog" — vedblev hun — "maa baade De og han love mig: ikke at tale det ringeste om dette Tilfælde til Deres Frue Gemalinde. Vær De aldeles ubekymret for Deres Datter! Hun er nu saa vel, at Aareladningen ikke engang vil være nødvendig. Dog ville vi, i denne Henseende, underkaste os Lægens Bestemmelse. Han maa vel snart være her. For De ikke nok betro Theodore til min Omhu?"

„Hun er i en Engels Baretægt!“ — sagde Greven med Jnderlighed og trykkede Fruen Alalias Haand til sine Læber.

„De er altsaa af den Formening, Hr. Greve! at der ogsaa paa Jorden kan gives gamle Engle?“ — sagde Fruen med paatagen Munterhed. — ”Jeg har stedse troet, at vi Eva: Døttre kun vare Engle til det Femogtyvende, men nu hører jeg: at man ogsaa kan være det i det syvoghalvtredsfindstyvende Aar.”

„De vil aldrig aflade at være det, oplevede De endog hundrede Aar!“ — sagde Rosen med Barme — ”thi Deres medfødte Elskværdighed er omstraalet af alle milde Dyders Glorie: et Smykke, der skal følge Dem i Evigheden.”

„Men lad os, over min bedagede Elskværdighed, ikke forglemme Bordet, som alt var serveret da vor kjære Theodore blev syg. Jeg tænker at Maden vil smage godt oven paa Skrækken“ — vedblev Fruen smilende. — ”De undskylder, at jeg ikke kommer til Tasselet: thi min unge Veninde skal i Dag nøies med Sygekost, og den maa jeg med egen Haand række hende; hun vil desuden vel neppe undvære mit Selskab, thi jeg er ordentlig saa forsængelig at troe: at hun holder lidet af mig.”

„Meget! meget!“ — sagde Theodore med Omhed, og trykkede den moderlige Venindes Haand til sit Hjerte.

Grev Lanten stak Hovedet ind af Døren, og begyndte paa en jivrlig Tale, hvis Indhold var: at erkjendige sig om Comtessens Befindende.

“Bort! bort!” — raabte Amalia — “Comtessen trænger til Ro. Tasselet har alt længe ventet. Der vil Grev Rosen omstandeligt fortælle Dem hendes Tilstand.” — Hun skød Rosen spjægende ud af Døren, som med et ømt Diekast til Theodore forlod Værelset.

“Nu kommer Ingen ind, uden først at lade sig mælde” — vedblev Amalia og lukkede Døren ilaas.

Theodore, hvem Forstillelsen havde været yderst piinlig, gav, ved en nye Taarestrøm, sit beklemt Hjerte Luft.

“Græd kun!” — sagde Amalia med inderlig Deeltagelse — “thi Du maa have udgrædt for Din Sjæl er modtagelig for den Trøst, som stedse velgjørende følger den uskyldige Lidende; for Haabets himmelsendte Engel tør nærme sig til Dit blødende Hjerte!”

“Mit Haab er Graven!” — udbrød Theodore med kold Fortvivlelse og indhyllede sit blege Ansigt i Puderne.

“Livet er en lang Dag” — trøstede Amalia — “og endog paa den skønneste Dag er Himlen sjældent ganske fri for Skyer. Hav Dit Hjerte til Gud i

Vennen om Kraft og Styrke, og den blide Soel skal adsprede den sorte Taage, der har leiret sig om Din Sjel. Morgenrøden skal atter frembryde. Din Høst skal ligne Din henrundne yndige Vaar, og bære Dig herlige Frugter; og Tilfredsheds yndige Evighedsblomst skal fremspire paa alle Dine Veie."

"Lad mig være ene!" — bad Theodore. —
"Jeg trænger til No!"

"Nei!" — sagde Amalia med Blidhed. —
"Jeg forlader Dig ikke; og skulde en Slummer lukke Dine Dine, da vil jeg vaage ved Din Side, og jeg skal kunde læse i Dit Ansyn, om stemme Drømme martre Dit Hjerte og vække Dig: at det ikke skal bløde medens Du sover."

"Du er et himmelsk Væsen!" sagde Theodore blidt smilende — "Du skal lære mig at hendrage et glædeløst Liv. Din stille Dyd, Dine Lidelser, hvorfra Du nys drog det tette Slør, der skjulte dem, skal være det Speil hvori jeg seer mine Pligter. Dog, kan jeg høre mig til Din Storhed? Nei, Du maa først lære mig det!"

"Nu er Du igjen min egen Theodore!" — udbrød Amalia inderligen — "Nu skal Du høre hvad Din Veninde har lidt og fordulgt for alle sine Omgivelser, i lange fyrgetyve Aar; hvad selv ikke min Mand, i de tredive Aar jeg har levet ved hans

Side, har kunnet ahne. For første Gang skal mit Hjerte aabne sig til Meddelelse af mine navnløse Lidelser, og jeg skal nedlægge min Hemmelighed i en søm Venindes, i en yngre Søsters Barm, og fælleds Skjebne skal forene vore Hjerter for Tid og Evighed!"

Theodore havde med Opmærksomhed hørt paa Veninden, hvis Hensigt var: at drage den Lidendes Sjæl fra Gjenstanden for en ulykkelig Kjærlighed, ved at aabne hendes Hjerte for Medfølelse. Amalia satte sig paa Kanten af Sengen, og meget ofte blev hun afbrudt af sine Taarer, medens hun fortalte sine Hændelser. De meddeles her omstændeligen, dog uden at anmærke de Pauser, som Theodores Spørgsmaale og Amalias Taarer foraarsagede under Fortællingen.

"Jeg var sytten Aar gammel" — begyndte Amalia — "da min Moder, som var Enke, ønskede mig ansat ved Hoffet i Dronning Sophia Amalias Tjeneste, som hun selv, formedelt sit Givtermaal med min Fader, skjøndt meget ugerne, havde maattet forlade. Hun reisste derfor, saasnart Krigens Rædsler noget var sagtnet, med mig fra Jylland til det fra sine svenske Beleirere nyligen befriede Rigsbødhavn, for at ansøge Dronningen om en Hoffstøtters Plads for mig; og min Moders eneste Sorg paa

Reisen, som hun stedse grublede over, var: at min Fader havde baaret det Dronningen saa forhadte Navn: Ulfeldt, hvilket kunde være en Hindring i min Antagelse. Dog haabede hun at det, at hun efter min Faders Død havde forandret Navn, skulde for: milde Dronningen, og stemme hende til at antage mig; og virkelig lod min Moder sig mælde hos Sophia Almalia, under det tydske Navn Steinhause, som hun havde antaget, uagtet Alle som vi talte med, saavel paa Reisen som i Kjøbenhavn, kaldte hende: Frue Ulfeldt, og beklagede min gode Faders altfor tidlige Død, samt hans ulykkelige Families skrækelige Forsølgelse, der havde styrtet ham i Graven.”

“Min Moder havde ikke bedraget sig: det tydske Navn, som hun nu bar, var Musik i Dronningens Øre, og Hendes Majestæt roste min Moder meget, fordi hun havde aslagt et Navn — der — som hun sagde — var en Affhyelighed for hele Verden; og priste hende lykkelig, at Døden havde overfkaaret et Daand, der bandt hende til en af Landsforræderens forhadte Brødre. Jeg blev endnu samme Dag antaget, og skulde om tre Dage tiltræde min Post.”

“Min Moder reiste saa Dage derefter tilbage til sit Hjem, og det var ifkun under utallige Taarer, at jeg ved Afskeden, kunde rive mig ud

af hendes favnende Arme, for at gaae en fremmed maaskee ublid Skjebne imøde, som alt syntes at aabne sig for mig den Dag da jeg blev Dronningens forestillet: da hendes Majestæt meget bestemt yttrede sin Misfornøielse over at jeg talte det tydske Sprog saa tvungent, og havde det blye og tilbageholdne Væsen, der er en Følge af Opdragelsen langt fra Hoffet og Hovedstaden. Dog syntes Dronningen snart at værdige mig nogen Opmærksomhed, da hun ved en Leilighed opdagede: at jeg talede Fransk med megen Færdighed, havde en smuk og dannet Syngestemme og spille fortræffeligt paa Luth, hvorfor hun befalede mig at tale Fransk en Time hver Eftermiddag med Kronprinds Christian, og at lære Prindsesse Anna Sophia at spille paa Luth.”

“Min Stilling ved Dronningens Hof, blev nu temmelig behagelig. De kongelige Børn viiste mig megen Hengivenhed, og betroede mig mange af deres smaae Hemmeligheder. Især aabenbarede Kronprindsen mig: at han havde en ældre Broder, som han elskede med megen Omhed, men som han sjældent maatte see for Dronningen, da hun frygtede for, at han skulde forføre ham til Laster; og sagde: at han alt havde lært ham mange Ting, som han ikke borde vide, da han endnu kun var tretten Aar gammel. Jeg vidste i Førstningen ikke hvem denne Broder var, men snart erfarede jeg, at det var:

Ulrik Frederik Gyldenløve, som Kongen var blevet Fader til, fem Aar før han ægtede Dronningen; og jeg blev ham i mit Hjerte ret fiendt, fordi han vilde lære en saa ypperlig Prinds som Kronprindsen, noget som hans Moder maatte misbillige. Jeg forestillede mig derfor i den unge Gyldenløve et afskyeligt, stygt og ondskabsfuldt Bæsen, som fortjente alle Menneskers Daddel, og bad Prindsen at lyde sin Moder, og ret vogte sig for Forsørerens Rænker. Prindsen sukkede og sagde med en Taare i hans skønne mørkeblaae Øie: "O, Amalia! saa Du fordømmer ogsaa min Fjære, gode Broder? Dersom Du kjendte ham saa nøje som jeg: da vilde Du ikke kunde lade være at elske ham."

"Nei, min Prinds!" — gjensvarede jeg med Fasthed. — "Jeg vilde aldrig kunde elske den som..."

"Tie stille!" — raabte Prindsen med lynende Øine. — "Jeg kan ikke taale at høre, at man taler ondt om en Broder, som har lært mig at elske sig, og som elsker mig saa uundsigelig høit!"

"Denne Samtale var nu afbrudt, men jeg kunde ikke igjen forglemme den. Uafslædig svævede Gyldenløve for min Sjæls Øie — og jeg kunde, efter nogen Tids Forløb, dog ikke troe, at han var saa aldeles ond, siden den blide gode Kronprinds

elskede ham saa inderligen. Jeg ønskede at see ham, for af hans Ansyn at kunde dømme om hans Character, og, desværre for min Nøilighed, blev mit Ønske kun altfor snart opfyldt.”

“Ved de store Høitideligheder, som fandt Sted i Anledning af Fredsslutningen med Sverrig, den syvogtyvende Mai 1660, maatte jeg stedse være i Dronningens Følge. Ved den store Takkefest, da der under Paukers og Trompeters Lyd, samt Kanonernes Torden, blev sunget Te Deum i Frue Kirke, bemærkede jeg blandt de Cavalierer som stod bagved og om Kongen, en ung Herre, der tiltrak sig min Opmærksomhed ved den paafaldende Liighed han havde med alle de Portraiter jeg havde seet af Christian den Fjerde, som vare malede medens han endnu var ung. Jeg kunde ikke vende mine Bine fra den herlige Ridderstikkelse, der stod lige overfor mig og som saa levende i min Sjæl fremkaldte Erindringen om den gode Konge, til hvis Verømmelse jeg havde hørt og læst saa uendelig meget.”

“O”, tænkte jeg, idet jeg aldeles overlod mig til den unge Ridders Beskuelse — “o, hvor Christian den Fjerde maa have været smuk!” og jeg glædede mig inderligen, da een af de andre Hoffrøkener hvisttede mig i Øret:

“Frøken Steinhausen! seer De den unge Herre, der staar næsten ved Siden af Kongen? Er han

ikke skøn som Apollo og kraftfuld som Mars? Er han ikke?"

Jeg kom i den skrækkeligste Forlegenhed og mærkede at Blodet steg mig til Ansigtet; det var mig umuligt at svare et eneste Ord.

"Og yndig som Adonis!" — hviskede den stolte Maria Grubbe, der stod ved min anden Side, og var færdig at fluge Ridderen med Dinene."

"Det forundrede mig meget, at han i saa ung en Alder var beklædt med saa mange Vrestegn, hvilke jeg endog savnede hos de ældre af de andre Herrer; dog snart blev alt mig begribeligt, da Maria Grubbe, som paa nogen Tid havde viist mig mere Fortrolighed end jeg ønskede, atter hviskede mig i Øret:

"O, hvad det er Skade: at han har en Konge til Fader!"

"Nu undrede jeg mig ikke mere over de mange Ordener han bar paa Brystet; men det var mig umuligt at aflade at betragte ham. Jeg glemte at takke Gud, fordi han havde skænket Rigerne Fred, saa fordybet var jeg i Beskuelsen af den skønne Kongesøn, og jeg bemærkede med nogen Uvillie: at alle mine Medsøstre havde samme Beskæftigelse som jeg. Det var en Lykke for os: at vi stode langt bag ved Dronningen, thi ellers havde vi Alle, som jeg

af det Eftersølgende kan slutte: faaet en stor Gretsættelse.”

“Kronprinds Christian, som ofte havde talt sagte med Ridderen, sagde atter noget til ham, og pegede i det samme paa mig. Ridderens Die søgte nu mig, som hidtil havde været halvt skjult af Dronningens uhyre Purpurkaabe. Hans Glæmmeblik mødte mit, som sank skamfuldt til Jorden. Det var som om et Slør faldt fra mine Øine. Jeg kunde ikke længere tvivle: den skønne Ridder maatte være Prindsens saa høit elskede Broder: Grev Ulrik Frederik Gyldenløve; og jeg begreb ikke: at dette ikke før var faldet mig ind; men det kom af: at jeg stedse havde tænkt mig Gyldenløve som en affkyelig rødhaaret Forræder, med et ægte Judas Ansigt, eftersom at Dronningen kunde frygte for, at hans Selskab kunde være farligt for Kronprindsen. Min Forundring var grændsesløs. Jeg var paa det behageligste overrasket, og bad i mit Hjerte Gyldenløve, om Forladelse for den Uret jeg havde gjort ham: thi hvor var det muligt, at der kunde ligge en Forfører skjult under saa ædle, skønne og ophøjede Træk.”

“Omsider var Høitideligheden tilende og jeg kom tilbage til Slottet. Saasnart det var mig muligt: indsluttede jeg mig paa mit Værelse, for al-

deles at overlade mig til Tanken om Gyldenløve, og den Uret jeg havde tilføiet ham. Jeg fordybede mig saaledes i disse Tanker, at jeg tilsidst brast i Graad. Jeg unge Daare, troede at det var fordi jeg havde havt saa flotte Tanker om den skønne Gyldenløve, der, efter sit Udvortes at dømmes, maatte være det ædleste Menneske paa Jorden. Jeg tænkte ikke: at mit Hjerte alt var hans Fange — og at det var Kjærlighed, der pressede disse utallige Taarer frem af mine Pore.

“Mine Taarer havde endnu ikke holdt op at flyde, da det bankede sagte paa min Dør. Jeg aabnede den mekanisk. Kronprinds Christian traadte ind, og forundrede sig i højeste Grad over den Tilstand hvori han traf mig.”

“Du græder, Amalia?” — Spurgte han med sin blide Stemme, hvis Toner gik lige fra hans bløde, ædle Hjerter. — “Har da Nogen fornærmet Dig? O, Du maa ikke græde! Dine skønne Pore have ikke godt af Taarer; og det vil gjøre Ulrik Frederik meget ondt, naar han hører at Du sørger, thi han sagde mig i Dag: at Du seer saa god og from ud.”

“Jeg stod som forstenet, og formaaede ikke at svare Prindsen. Dog tænkte jeg mig, med en underlig blandet Følelse af Fryd og Smerte, som

Gjenstanden for Kronprindsens og Gyldenløves Samtale, og jeg bævede ved Tanken om: at Gyldenløve nu vidste min flette Formening om ham."

"Hvem har da gjort Dig Fortred?" — spurgte Prindsen atter.

"Jeg var nu nødsaget til at svare, men det var kun med stammende Tunge, at jeg formaadede at frembringe følgende korte Svar:

"Ingen, min Prinds! men jeg var bange for at De...., at Gyldenløve.... Grev Gyldenløve vilde jeg sige.... at, at...."

"Vær Du rolig, min Gode!" — udbød Prindsen med uudsigelig Blidhed. — "Hans Hjerte er saa ædelt og blødt: det vilde have smertet ham at vide, at ogsaa Du troede at han kunde være i Stand til at fordærve mig. Jeg viste ham Dig kun, og spørge: om han bemærkede, at Du vedvarende stod og betragtede ham?"

"Jeg var færdig at synke til Jorden af Skamfuldhed, thi hvad maatte saavel Prindsen, som Gyldenløve tænke om mig?"

"Hvorfor saae Du uafslædelig paa ham?" — spurgte Kronprindsen ganske uskyldigen, uden at ahne, at dette Spørgsmaal var et Dolkestik i mit Hjerte."

"Fordi" — fremstammede jeg — "fordi han ligner Deres høifalige Bedstefader saa meget."

“Men ham har Du vel neppe kiendt. Du maa have været et Barn da han døde” — udbrød Prindsen smilende og saae stivt paa mig.”

“Men hans Portrait som man seer allevegne?” — raabte jeg halvt ærgerlig, og glædede mig over at Dronningen ringede, for at jeg kunde slippe fra dette pinefulde Forhør.

“Hvad fattes Dig, Steinhausen?” — raabte Dronningen mig imøde. — “Du har grædt. Dine Dine ere jo blodrøde. Eller” — vedblev hun med et igjennemborende Blik — “har Du stirret for meget paa Lysene, eller Ridderne i Kirken? Vogt Dig!” — vedblev hun med nedladende Mildhed — “Du har skønne Dine. Lad dem ikke blive for dærvede af Taarer.”

“Jeg foregav en stærk Hovedpine, som jeg virkelig ogsaa havde faaet. Dronningen lod mig gaae paa mit Værelse, hvor jeg lukkede mig inde, for ret at overtænke min pinefulde Stilling.”

“Næste Dag var der Turnering paa Slotspladsen. Jeg havde atter min Plads bag ved Dronningen, som paa Balconen, under en prægtig Thronhimmel, overværede dette skønne, fartige Skuespil. Havde Grev Gyldenløve i Kirken truffet Alles Øine til sig, da fløi Hjerterne ham her i Tusindtal imøde: thi han var Festens Helt og

Sjælen i den hele Turnering. Med en Lethed inden Lige, styrede han sin vilde sorte Hingst. Landsen var ikke andet end et Legetoi i hans Haand. Han overvandt Alle der vovede sig imod ham, og Kongen, Dronningen samt det hele Hof, tilligemed det forsamlede Folk, tilklappede ham fra alle Kanter det meest levende Bifald. Dronningen omslyngede selv hans skønne Pande med en Krands af Guld: Egeblade, da Turneringen var til Ende, og han nød den høie Naade at aabne Vallet i Riddersalen med Hendes Majestæt; en Naade, der opvakte Alles Opmærksomhed, da det ei var ubekjendt: at Gyldeuløve ikke var yndet af hende.”

“Min Sjæl var, og blev nu ene besjæftiget med Gyldeuløve, og jeg glædede mig som et Barn over alle de Gresbeviisninger han nød; ja, jeg syntes at de vare ham en billig Erstatning for de uforskyldte Krænkelser han havde maattet taale af Dronningen, og som han vist var langt fra at fortjene; thi hvem kunde vel, uden at være et Uhyre, begaae den himmelraabende Synd: at fordærve en saa elskværdig og englegod ung Herre som Kronprindsen? — og i Gyldeuløves ædle, skønne, aabne Ansigt afspeilede sig en Sjæl, der var alle milde Dyders Throne; en Sjæl, som ene kunde nære ædle og ophøjede Følelser.”

“Dronningens ceremonielle Overhovmesterinde, Frue Abel Catharine von der Wisch, som ellers plagede os arme, unge Frøkener uophørlig, var til min Lykke upasselig, saa jeg torde tage mig mere Frihed end hun ellers vilde have indrømmet mig. Jeg trængte mig derfor saa nær til, som Anstændigheden vilde tillade det for at see, om Gylденløve ogsaa besad den Fuldkommenhed: at dandse godt. Min Forventning blev langt overgaaet; thi endnu havde jeg aldrig seet nogen Mandsperson dandse med en saa henrivende Lethed og Ynde. Hans Bevægelser og Stillinger vare saa malerisk skønne, at Intet fuldkommnere i denne Henseende kunde tænkes, og Sophia Amalia syntes ret at finde Behag i at dandse med ham; og aldrig har jeg seet hendes skønne majestætiske Skabning være saa omgivet af Yndets Trylleries, som under den Menuet hun dandsede med Grev Gylденløve. Den bydende Majestæt, der ellers stedse udtalte sig i hendes Væsen, var her en blid Grace. Den stolte Alvor, der fordrede Underdanighed og Tilbedelse, var forvandlet til huld Ynde, og Sophia Amalia viiste: at hun kunde være yderst elskværdig, naar hun vilde; og Kongen, der var henrykt ved Beskuelsen af det skønne Par, som var saa dyrebart for hans Hjerte, sagde til Grev Nantkau, der stod ved hans Side:

“Se hvilken Ynde i Anstand og Bevægelse! Det er Juno, der danser med sin Stedson Apollo!”

“Da Menuetten, der havde været længe, var forbi, sneeg jeg mig ubemærket ud af Riddersalen, og det traf sig just at jeg kom ind i et af Sidesgemakkerne, hvor den Oldenborgske Kongestammes veltrufne Portraiter, i Legemsstørrelse, prydede den ene Væg. Mit Blik faldt paa Christian den Fjerdes Billede, som maa have været malet, da han var tyve eller eetogtyve Aar gammel. Jeg sammenlignede atter Gyldeulve med hans store Farfader. Det syntes at være Gyldeulve selv der var blevet afbildet, da dette underfulde Billede ved v. Manderens Kunst blev fremtryllet paa Lærredet. Min hele Sjæl var lutter Blik, og uagtet jeg havde seet dette herlige Stykke ofte, var det nu som aldeles nyt for mig, og jeg kunde ikke blive fjer af, at betragte det. Jo længere jeg saa paa det: jo skønnere fandt jeg det. Ja, jeg fordybede mig saa aldeles i at betragte det, at jeg forglemte hvor jeg var og udbroød høit og inderligen, uden at huske paa at Dørene stode aabne ind til Riddersalen:

“Ja det er ham! Samme ophøjede Pande, samme funklende, milde Blik; samme kongelige Næse og yndige, smilende Mund. Den samme ranke, fyl-

dige, skønne Skabning. De samme krøllede, mørkebrune Lokker. Dog” — vedblev jeg halv fortrydelig og noget langsomt — “den lange flettede Lok, som falder ned over Christians venstre Kind, den mangler ham. O, det er ret Skade! Men maaskee han dog har den, uden at jeg har bemærket det. Jeg vil dog see om jeg maaskee...?”

“Jeg vendte mig hurtigen om, for at ile ind i Ridder salen; men tænk Dig min Forfækkelse: jeg løb lige mod Gylbenløve, der, fordybet i det Sælomme i min Monolog, hvis Gjenstand han ikke kunde andet end tro sig selv at være, stod bag ved mig.”

“Forfærf Dem ikke, min Frøken!” — udbrød han med uudsigelig Blidhed i Stemme og Mine. — “Jeg kom i dette Dieblif her ind i Salen.”

“O, da jeg lærte at kjende ham næiere, tilstod han: at han havde hørt den hele Samtale jeg førte med mig selv, og fortalte mig den Ord for Ord. Jeg vilde ellers ikke nu kunnet erindre den saa godt.”

“Jeg blev staaende ubevægelig, med nedslagne Mine, uden at kunne fremsføre et Ord.”

“De vilde maaskee forsøge Dem ind i Ridder salen, for at deeltage i Ballets Glæder?” — spurgte han med den højeste Grad af Beskedenhed. —

"Maa jeg ikke nyde den Lykke at dandse den Dands med Dem, der just nu begynder?"

"Jeg veed ikke hvad jeg svarede, men saa meget er vist: at jeg først fattede mig, da jeg, omflynget af hans Arm, svævede om i de Dandsendes Kreds, og hørte den Misundelse, der, medens vi pauserede, udtalte sig i en lydelig Mumlen blandt en stor Mængde af Ballets Damer."

"Da Dandsen var forbi, førte Gylldenløve mig til en Stol, og takkede mig med et Bue og et Haandtryk, som jeg ikke veed om jeg gjengjeldte, for den Glæde jeg havde forskaffet ham."

"Jeg var endnu fordybet i Betragtninger over det Foresaldne, da Frøken Maria Grubbe kom, og overrøste mig med Bebreidelser, fordi jeg havde dandset denne Dands med Gylldenløve, som hun sagde at han skyldte hende, og som jeg ved mine Coquetterier havde berøvet hende."

"Jeg veed ikke hvad jeg svarede, thi mine Tanker vare meget adspredte, men det veed jeg: at jeg brast i Graad, forsøiede mig ud af Aldersalen, og ilede mod mit Bærelse."

"Min Skjæbne førte det saadan: at jeg paa Gangen mødte Gylldenløve, der, Haand i Haand med Kronprinds Christian, kom fra et af Forfrisknings Gemakkerne."

“Græder Du nu igjen?” — raabte Prindsen mig imøde. — “Du fordærver jo ganske Dine smukke Dine.”

“Hvortil disse Taarer, Frøken Ulfeldt?” — spurgte Gyldenløve med den inderligste Deeltagelse.

“Jeg blev, ved at høre min forevige Faders Navn, betaget af den højeste Rædsel og saae mig forfærdet omkring, for at erfare, om der Ingen var i Nærheden som kunde forraade for Dronningen: at jeg blev kaldet ved mit rigtige Navn.”

“Veed Du da ikke, Gyldenløve” — spurgte Kronprindsen, som saae min Angst — “at Frøkenens Navn er Steinhäusen?”

“Jeg beder Frøkenen om Forladelse; men ved at see hendes skønne blomstrende Ansigt, gjenkjendte jeg de ædle Træk, der ere Ulfeldterne saa egne, og som vandt den ulykkelige landsflygtige Corfiz, Alles Hjerter.” — sagde Gyldenløve til Prindsen, og til mig sagde han med et sømt, ja deeltagende Blik, idet han trykkede min Haand:

“Veed De vel, Frøken! at Deres ulykkelige Onkel, er, ved Fredsslutningen med Sverrig, atter forsonet med Kongen og sit Fædeland? samt, at han kan vente at blive indsat i alle sine Rettigheder naar han kommer tilbage?”

“Min Fryd blev ubeskrivelig stor; thi uagtet jeg ikke kunde indsee hvordan en Mand, der var

beskyldt for Landsforræderie, kunde benådes, var han jo dog min elskte Faders kjædelige Broder, og hans Huus: tro: den ædle Eleonore, siede min udeelte Hviagtelse og Kjærlighed. Aldrig glemmer jeg de Lærdomme denne, maaskee sin Tidsalvers ædleste og ulykkeligste Dame gav mig, ved hendes Moders, Frue Christine Munks, Dødsleie, i Aaret 1657, da hun, uden at deeltage i, eller endog vide hendes Mand's Planer, aldeles opofrende sig til Opfyldelsen af en Datters Pligter, opholdt sig paa Boller, i Nærheden af Horsens, hvor min Moder boede."

"Gyldenløve, som blev min Glæde vaer, spurgte med det indtagende Smil, som jeg aldrig før eller siden har seet uden hos ham, og som forhøiede den ham medfødt naturlige Ynde:

"Har min Efterretning bortmanet Taarerne af disse skønne Dine?"

"Hr. Greve!" — sagde jeg, og greb taknemmeligen hans Haand — "De har ved den gjort mig meget lykkelig; men" — svarede jeg vemodigt til — "er det sandt, som man siger: at den troe, den mageløse Eleonore i Overrig deler sin Mand's Fængsel, da...."

"Endnu" — forsikrede Gyldenløve — "inden Fredstractaten satte dem i Frihed, havde den høieste Ægtekjærlighed, forenet med den fineste Qvindelisk

hos Eleonore, brudt deres Bænk, og man kan formode at de ville komme hertil, saasnart denne heldige Bending i deres Skjebne bliver dem bekjendt. Langt borte ere de vistnok ikke.”

“Maaskee de ere skjulte enten i Skaane eller her i Sjælland, thi saavidt jeg veed: have de saavel der som her mange Tilhængere og Venner. De maa derfor snart faae deres Lykke at vide; og saa kunne de sikkert ventes hertil!” — sagde Kronprindsen for at glæde mig. — “Men” — svævede han halv sagte til — “jeg tør ikke glæde mig til deres Ankomst: thi min Moder siger, at Ulfeldt er en Fødelandsforræder, og hans Gemalinde: en rænkensfuld listig Skabning, der er Deeltagerinde i alle hans onde Gjerninger.”

”Nei! nei!” raabte jeg, glemmende Stedet hvor jeg var. — “Grevinde Ulfeldt er det ædleste qvindelige Væsen, der nogensinde har levet under Solen! Alle den store Christians Dyder flamme i hendes himmelske Hjerte, straalet ud af hendes yndige Ansigt! Hendes eneste Brøde er: at hun var saa høit elsket af sin kongelige Fader, og at hun elsker sin Mand med en Omhed og en Standhaftighed, der kunde være et Mønster til Efterlignelse for alle Qvinder paa Jorden!”

“Mener De ogsaa, Frøken! at jeg kunde lære af hende?” — lød en høi og bydende Stemme, som

Effekt i den tomme, hvælvede Gang besvarede. Forfærdet vendte jeg mig om, og Dronning Sophia Amalia stod i sin hele bydende Majestæt for mig.”

“Jeg var som sønderknust og formaaede ikke at røre mig af Stedet.”

“Man lade Overhofmesterinden vække!,, — bad Dronningen med stærk Stemme — “Hun skal staae mig inde for Frøkenen til i Morgen. Siden skal jeg nok selv....”

“Naade! Naade!” — raabte Kronprindsen. — “Frøkenen havde vist ikke til Hensigt at...”

“Det er for meget!” — sagde Dronningen med megen Høihed og Majestæt. — “Taler Du, min Søn! mine Fienders Sag?”

“Naade, Deres Majestæt!” — bad Gyldenløve inderligt, og bøjede sit ene Knæ for den fortørnede Beherskerindes Fod.

“De kunde selv have Forbøn behov, Grev Gyldenløve! Dog Deres Sag vil Kongen formodentligen selv undersøge!” — udbrød Sophia Amalia med et gjennemborende Blik paa Gyldenløve, greb Kronprindsens Haand, og ilede ind i et Sidesgemak.

“Frøken! De har alt at frygte; Intet at haabe!” — sagde Gyldenløve, da Dronningen var borte. — “Diebliffet er kostbart. De maa flygte for den første Storm, der let kunde knuse Dem.”

“Ved disse Ord blev jeg betaget af den høieste Forsærbelse, og saae alt i Tankerne det skinnende Fængsel at aabne sig for mine Fødder. Det blev fort for mine Dine. Jeg begyndte at vakle, og uden Gylde løses Bistand: var jeg faldet om paa Gulvet.”

“Da min Bevidsthed vendte tilbage, befandt jeg mig i en lukket Vogn, der kjørte hurtigen afsted. En djærv Mandsarm omslyngede mit Liv og mit Hoved hvilede, lænet op til hans Bryst.”

“Frygt ikke, Frykten Ulfeldt!” — sagde han med en meget godmodig, dog haard Stemme. — “De er aldeles i Sikkerhed!”

“Jeg bævede tilbage ved denne Stemme, der var mig aldeles ubekendt, og raabte saa høit som jeg formaaede, i det jeg var omspændt af den skrækkeligste Sjæleangst, og forsøgte at springe ud af Vognen:

“For Himlens Skyld! — hvo De endog er — lad mig komme ned!”

“Den stærke Arm trykkede mig endnu fastere op til sig, og man forsøgte at holde for min Mund.

“Hjelp! hjælp!” — skreeg jeg nu overlydt, og forsøgte atter, skjøndt forgjeves, at rive mig løs.

“Men for Satan!” — tordnede en frygtelig Stemme. — “Stop dog med den Skrigen. Vi kunne blive røbede og indhentede.”

“Du stod den hele skrækelige Scene for min Sjæls Dø, da jeg stod for den fortørnede Dronning, som truede med at overgive mig til den frygtelige Overhofmesterindes Fængsling; og jeg erindrede mig tydeligt, at Gylbenløve havde raadet mig at tage Flugten; men hvordan jeg var kommet i denne fremmede Mands Bold, vidste jeg ikke. Dog, hvor megen Frygt jeg end havde for Dronningen og Overhofmesterinden, syntes jeg: at min Stilling i dette Dieblig var meget skrækkeligere, end den, selv i det værste Fængsel, kunde været. Jeg raabte derfor atter saa høit som jeg kunde, med Fortvivlelsens stærke Stemme:

“Hjælp! Frels mig! Ræd mig af en Nøvers Bold, der vil føre mig bort! Fø mig til Dronningen! Hjælp! Hjælp!”

“Hvad for noget?” — raabte flere grove Stemmer paa den ved Illuminationen stærk oplyste Gade, standsede Hestene og slog Karetvindverne ind, for at komme mig til Hjælp. Snart blev Døren revet op, og en stærk Ejærelugt udbredte sig om mig, idet fire kraftfulde Hænder grebe mig, og under de frygteligste Eder og Forbandelser til Manden i Vognen, vilde rive mig ud af hans mig stedse omslyngende Arme.

“Tilbage, I Hunde!” — tordnede han, saa

Hestene sprang høit i Veiret ved det — “eller den Onde skal....”

“Gud! Admiralen!” — raabte de Forsærbede og sprang ned af Vognen. Jeg saae nu tydeligen, at de vare Holmens Matroser.

„Kjør til, Rudst!” — tordnede min Fører atter, og Hestene løb afsted med Vognen i fuld Fiirspring.

“Min Skrigen og Beden om at komme ud, hjalp ikke det Ringeste, og snart mærkede jeg, paa Dunkelheden og den hule Rumlen, at vi kjørte igjennem Vester Port. Min Frygt blev derfor grændsesløs. Jeg formaaede snart ikke at skrigere mere, men græd og vreed mine Hænder uop: hørlig.”

“For Satan!” — udbrød min Fører, efter et Ophold — “kan jeg nu komme til Orde?”

“En Taarestrøm var mit Svar paa hans ublide Spørgsmaal.”

“Men hvorfor Djævelen støier og larmer De da, Frøken?” — vedblev han. — “Der er jo Ingen som vil gjøre Dem det ringeste Ondt; og havde Gylldenløve sagt mig, at De saadan vilde....”

“Gylldenløve?” — spurgte jeg med et noget lettere Aandedrag, og lyttede forventningsfuld paa Svaret.

“Ja det er jo ham som har bedet mig, at bringe Dem til min forlovede Brud, Margaretha Ulfeldt paa Evenstrup, da, som han sagde, De havde paadraget Dem Dronningens Unaade, og skulde været arresteret.”

“Gud! jeg Forblindede!” — raabte jeg og var færdig at forgaae af Skamfuldhed. — “De er altsaa....?”

“Niels Juul!” — sagde den Edle — “der vil bringe Dem i Sikkerhed, til Kronprindsens og Prindsessens forenede Bønner have formildet Dronningens Brede. Gyldenløve, bar Dem besvimet ned af een af Slottets Løntrapper over til mig paa Holmen. Han kjender sin gamle Ven; han betroede Dem derfor til min Omhue: thi selv torde han ikke forlade Ballet da det havde opvakt Mistanke om han havde hjulpet Dem til at flygte, og dette vilde meget forværret Deres Sag.”

“O, Hr. Admiral!” — udbød jeg bedende — “jeg er en ulykkelig Pige; men det vilde bidrage meget til at forsøge min Kummer: om jeg havde paadraget mig Deres Brede.”

“Aldeles ikke, mit smukke Barn!” — udbød Niels Juul trostydlig og trykkende min Haand. — “Dog kunde den Skrigen om Hjælp, havt stemme Følger, saavel for Dem som for mig, om det

havde truffet sig saaledes at Andre, end netop mine Matroser, vare komne til Bognen: men de Gaster kjende til Lykke min Stemme. Det havde derfor Intet at betyde. Ikke sandt? Nu skriger De ikke mere? Men siig mig, gode Pige! er De bange for at kjøre ene med mig?"

"Det ikke" — gjensvarede jeg, idet mine Kin-
der blussede over det usømmelige i min Stilling —
"men jeg vil ikke nægte for Dem, Hr. Admiral! at
det vilde være mig hjært om...."

"Om De havde et Gruentimmer hos Dem her
i Bognen." — sagde Juul med megen Munterhed.
— "Hende skal De faae, men De maa tage tiltakke
med hende, som hun er. Hun er hverken ung eller
smuk, ei heller er hun opdraget til at holde en ung
og smuk Hoffrøken med Selskab; men hun er from
og god og kan være Dem til Nytte paa Reisen.
Det er en ærlig Svemands retskafne Kone. Vi
ere strax ved hendes Bopæl. For hendes Taushed
behøver De ikke at frygte, thi jeg veed med Visshed
at hun elsker mig høit. Hun har tjent i min Fa-
milie i tredive Aar, og har været min Amme."

"Vi holdt snart for hendes Dør, hvorpaa
Kudffen bankede. Det varede ikke længe inden der
blev tændt Lys og en Kone, paa nogle og halvtred-
sindstyve Aar, traadte ud af Døren og bad os at
stige af."

“Nei!” — sagde Admiralen — “men skynd Dig, Moder Anna! at blive færdig. Du maa følge med mig til Svenstrup til Margaretha, dog ikke just for Margarethas Skyld; men, seer Du, her er en ung Frøken i Bognen, som ikke flytter om at være ene med mig, og Du veed desuden at Margaretha er skinsyg.”

Anna lyste med Løgten ind i Bognen, og sagde med megen Trohjertighed, i det hun saae mig lige i Ansigtet:

“Det er nu hendes Feil, Niels! og hver har jo Sin her paa Jorden. Du er jo heller ikke frie: Du er stundom nærved at blive for hidsig. Men sandt er det: Frøkenen er kjon, og det er ikke værd at gjøre Margaretha mere iversyg end hun alt er: jeg vil derfor skynde mig.”

“Det er Margarethas Søstendebarn, Amalia Ulfeldt, en Datter af afdøde Flemming Ulfeldt, som var Lehnsmænd paa Halsfred Kloster i Volland, hvis Frue nu boer i Jylland.” — sagde Juul til Anna, da hun havde rystet sin gamle Knuds Haand til Afsked og steg op i Bognen, for at følge med os.

“Gid hun vorde lykkeligere end hendes Slægt!” udbrød Moder Anna inderligen, idet Bognen rullede langsomt afsted, og jeg, tung af Nattevaagen, Skrigen og Graad, hældede mig op til hendes Bryst, hvor jeg snart slumrede ind, og igjennemgik paa ny

alle den forsvundne Dags og Nats Glæder og
Dvaler.”

“Omsider kom vi til Svenstrup, Maalet for
vor Reise og mine Ønsker; men hvor stor var ikke
min Forundring over den Maade, hvorpaa jeg saa-
vel af min Tante, som hendes Steddatter Margar-
retha blev modtaget. Istedet for anden Velkomst,
overrøste Frue Ulfeldt mig med en Strøm af Be-
brejdelser, fordi jeg havde forspilt den Lykke, at
være i Dronningens Tjeneste, der, som hun
sagde, var saa overordentlig stor, da jeg bar det
forhadte Navn Ulfeldt, under hvis Forbandel-
sens Bægt saavel hun, som alle hendes Sted-
børn maatte sukke og lide, og som havde kostet hen-
des Mand, saavelsom min Fader Livet; “thi” —
svarede hun til — “for at vise at min Mand ikke
holdt med den Landsforræder, hans Broder, gif han
1657 i Krigen og der blev han sludt af Svensken.
Jeg sidder nu Enke med Huset fuldt af Børn, og
mit eneste Haab har været, at vor Familie dog
skulde blive forsonet med Hoffet, at jeg kunde
faae et Par af mine lange Steddøttre anbragte hos
Dronningen; men nu gaaer hun, Frøken Faare-
hoved! hen og begaaer dumme Streger hos Hendes
Majestæt, og vi kunne Alle sidde og muldne her paa
Svenstrup. Dog maa hun ikke tro, at jeg vil for-
øge min Plage, med at beholde hende. Nei, jeg

siger Tak! Jeg har nok i min egen Ulykke, og behøver ikke at lade Andre forsøge den. Desuden: hvad vilde vel Dronningen sige, naar hun hørte, at jeg havde taget mig af hende, som er løbet bort af sin gode Tjeneste?"

"Jeg stod grædende og hørte paa denne lange Strasseprædiken, som vist vilde blevet meget længere, dersom Frøken Margaretha ikke havde afbrudt den, idet hun saaledes tog til Orde:

"Jo vist ville vi beholde Amalia hos os; vi kunne jo ikke være andet bekjendt, og jeg kan aldeles ikke fortænke hende i, at hun forlod dens Tjeneste, der saa grusomt har forfulgt hendes hele Familie; kun undrer det mig: at en Frøken Ulfeldt, kunde saa aldeles forglemme sig, og sin i Støvet nedtraadte Familie, og fornedre sig saa dybt: at træde i Sophia Amalias Tjeneste. Denne tydske Prindsesse, der hader alt hvad der er dansk og"

"Stille, Margaretha!" — raabte Niels Juul med Barme. "Hun er Din Dronning, og Du bør tale om hende med Ærbødighed; desuden er hun en Fyrstinde af mange og store Fortjenester; det viste hun under Kjøbenhavns langvarige Beleiring. Det erkjender det hele Danmark; og er der vel Noget, der kan nægte: at Ulfeldt, i Carl Gustavs Leir, har

viist sig som sit Gødelands Sjende? Hvo kan derfor sige at....”

“Lad os afbryde denne Samtale!” — sagde Margaretha noget vranten. — “Den fører os dog kun i den gamle Uenighed. Kom nu, Amalia! Du trænger nok til Hvile! Jeg vil anvise Dig Dit Bærelse.” — Hun tog mig ved Haanden og førte mig op af en Trappe ind i et lille Bærelse, hvor der stod en Seng, og forlod mig.

“Jeg kastede mig paa Sengen, men det var mig umuligt at sove. De sidste Dages Begivenheder fremstillede sig levende for min Sjæl. Jeg frygtede for Dronningens Brede, saameget mere som jeg ved min Flugt virkelig havde fortjent den. Jeg frygtede for min Moder, og — jeg bævede ved Tanken om: at tilbringe mine Dage i et Hus, hvor man havde taget saa ufjærligt imod mig.”

“Den yngste af mine Cousins, et Barn paa ni Aar, kom op til mig og bad mig at komme ned at spise. Da den Lille saae mine forgrædte Dine, blev hun meget bedrøvet. Hun tog min Haand og udbrød trøstende, idet en Taare perlede i hendes store brune Øie:

“Stakkels Amalia! Du græder fordi Moder og Margaretha skjendte saa meget paa Dig. Afstør Dine Taarer. Nu ville de nok blive Dig gode,

thi Niels Juul har givet Moder en heel Pung fuld af Guldpenge, fra Grev Gyldenløve, for at hun skal beholde Dig; og derover er baade Moder og mine store Søstre meget glade, thi vi have længe ikke haft Penge i Huset, da de svenske Soldater have udplyndret os. Kom nu og følg med mig.”

“Jeg kysfede det venlige Barn, og fulgte med hende ned i Spisefalen, hvor hele Familien allerede var forsamlet.”

“Hvad har Du nu grædt for, Amalia?” — spurgte Margaretha med Venlighed. — “Du maa ikke troe at Moder er saa streng som hun lader. Vær nu munter, og tænk ikke mere paa hvad der er forefaldet.”

“Kom og sæt Dig hos mig!” — sagde min Tante med Mildhed, og trak mig ned ved sin Side. — “Niels Juul vil nok helst sidde hos sin Margaretha, uagtet hun ofte plager ham gudsjammerligen. Du kan lære af hende, hvordan Du skal behandle Din Brudgom, naar Du en Gang faaer i Sinde at bortkaste Din Frihed.”

“Det er Sandhed, Moder siger;” — sagde Margaretha — “thi seer Du, Amalia! hvordan jeg har lagt denne Søløve i Lænker? Men det har ogsaa kostet mig megen Umage i de to Aar vi have været forlovede. See kun hvor tam han er blevet!”

“Dine Lænker ere kun Rosenkjeder!” — sagde Juul og tryffede Margaretha med Omhed til sit Hjerte.”

“Mit unge Bryst aabnede sig atter for Glæden, og jeg befandt mig snart vel iblandt disse besynderlige Mennesker, der ene syntes at sætte deres Glæde i at eie Penge, og som derfor vare meget knappe med at tildele saavel dem selv, som Andre Livets første Fornødenheder; og ofte bestod den hele Anretning om Middagen af et Par saltede Gild og nogle haarkogte Æg, hvilke Netter smagte den store Søhelt særdeles vel; og han sover tidt en drøi Sømands: Eed paa: at han spiste meget hellere hos Frue Ulfeldt end ved Kongens Taffel, som bugnede under Bægten af halvtredsindstyve lækre og fine Netter.”

“Jeg havde været paa Svenstrup i fjorten Dage, da Admiralen kom ilende ind i Dagligstuen og raabte, saa Vindverne rystede:

“Glæd Dem, Frøken Amalia! Han kommer!”

“Hvem?” — sporgte jeg hurtigen, og mit Hjerte bankede som om det vilde sprænge mit Enghjert. Jeg vovede ikke at see paa Admiralen.”

“Hvem anden end Deres Friheds Frelsermand: den ædle Gyldenløve!” — raabte Juul atter. Porten blev aabnet og Gyldenløve kjørte ind i Gaarden.

Min Tante og alle hendes Døttre samt Admiralen gik ham imøde. Kun jeg blev siddende ved min Kamme: det var mig umuligt at reise mig af Stedet.

“Gyldenløve traadte ind i Stuen, efterfulgt af Fruen, hendes Børn og Niels Juul, som han holdt i Haanden og var i en ivrig Samtale med.”

“Men, Amalia!” — raabte min Tante — “vil Du da ikke hilse paa Greven?”

“Jeg reiste mig op, og forsøgte at gjøre en Compliment.”

“Gyldenløve, som saae min Forlegenhed, nærmede sig til mig med megen Ærbødighed, bad mig ikke at lade mig forstyrre i mit Arbeide, og spurgte med en let Compliment:

“Behager Landet Dem vel, min Frøken?”

“Dette Spørgsmaal gjengav mig min tabte Fatning og det blev mig muligt at svare:

“Deres uendelige Godhed, Hr. Greve! kan jeg ene takke for, at jeg...”

“Intet om Tak,” — afbrød Gyldenløve mig hurtigen — “da jeg ene er Skyld i den Unaade, hvori De er falden! Hovde jeg ikke bragt Talen paa Deres Onkel, var De ikke kommet til at holde den Sjønne Løvtale over hans Gemalinde, som Dronningen tog saa unaadig op, og som paadrog Dem

den hele Ubehagelighed, som dog nu aldeles er
havet: thi Hendes Majestæt har i Naade, og i
meget milde Udtryk, givet Dem Deres Afseend, som
jeg herved har den Vre at overlevere Dem."

"Det var mig umuligt at takke. Gyldeuløve
forekom mig i dette Dieblit som et høiere, overjor-
diss Bæsen der beskyttede mig Forladte. Jeg kunde
tilbedende have kastet mig for hans Fodder, men tale
kunde jeg ikke. En Taare, der trillede fra mit Die
ned paa Papiret jeg modtog af hans Haand, var
den eneste Tolk af mit taknemmelige Hjerte."

"Er De tilfreds med denne Forandring i Deres
Stilling?" sporgte Niels Juul mig, halv vranten,
fordi jeg ikke sagde et Ord.

"Det kan Du jo nok see, Niels! paa Glædes-
taarerne i hendes Øine." — sagde Margaretha, idet
hun gik hen til mig og hvisttede mig i Øret:

"Men, Amalia! saa tak dog Greven, for den
uendelige Naade og Godhed han har bevist Dig.
Du veed ikke hvad Godt han kan gjøre Dig i Frem-
tiden. Glem ikke: at han er en Søn af Kongen,
og at Alt bøier sig i Støvet for hans Bælde."

"Det var som om min Tunge pludseligen af-
fæstede sin Lænke: thi det lykkedes mig nu, skjøndt i
afbrudte Ord, at takke min Belgjører. Ved Slut-
ningen af min stammende Tale, greb jeg hans

Haand, som jeg vilde kysse; men han forhindrede det, idet han trykkede min Haand med Inderlighed til sine Læber."

"Jeg fik siden at vide: at saavel Prindsens som Prindsessens Bestræbelser for mig hos Dronningen, havde været frugtesløse, men at den ædle Gylldenløve havde udvirket min Benaadelse igjennem Kongen selv, hvem Dronningen ikke havde kunnet nægte den."

"Benaadelse? Og hvad var min Brøde? At jeg havde sagt hvad der var den rene uhyklede Sandhed om et Fruentimmer, der, ihenseende til Overholdelsen af sine Pligter imod den Mand hun havde svoret evig Trofskab og Kjarlighed, var et Mønster for sit Køn; en Egtefælle, hvis Mæge man længe skulde lede om paa Jorden, og maaskee dog aldrig, eller først seent, finde."

"Gylldenløve, saavel som Niels Juul og min hele Familie, deelte mine Anskuelser ihenseende til den hulde, ædle Eleonore, og jeg ønskede i Stilhed at kunde efterligne hende i Dyd og Trofskab, om jeg nogensindd skulde blive Huustroe og Moder. Sa jeg fandt en himmelsk Fryd i at lide for den Mand, som jeg eengang gav mit Hjerte. O, jeg vidste ikke at dette Hjerte alt var borte, og at mit Dnske snart, meget snart, skulde blive opfyldt."

Tasselet var nu hævet. Grev Rosen kom for at see til Theodore, og glædede sig inderligen over: at finde hende i en saa rolig Stemning, som ene var en Følge af den ædle Amalias Fortælling, som, Theodores egen Sorg uagtet, havde fundet en dyb Gjenklang i hendes bløde Hjerte; og neppe vare begge Greverne bortreiste, før Theodore bad Beninden at fortsætte sin Fortælling, hvortil Frue Amalia var villig; og da begge Beninderne havde styrket dem lidet, satte Amalia sig lige for Theodore, og fortalte, under utallige Sukke og Taarer, følgende:

“Jeg veed ikke hvordan det var: men saavel min Tante som hendes Døttre magede det saaledes, at Gyldenløve og jeg ofte vare ene. Om de havde Hensigter dermed, veed jeg ikke. Nok er det: at om endog hele Familien, min Tante med alle sine yngre Børn, Juul med sin Margaretha, og jeg med Gyldenløve, spadserede sammen i Dyrehaugen ved Svenstrup, saa blev dog Gyldenløve og jeg, uden at vi vidste deraf, snart ene. O, Theodore! de Timer jeg ved denne herlige Mands Arm, tilbragte paa disse Spadseretoure, vare de lykkeligste i mit Liv. Aldrig skal Mindet om dem udslættes af min Sjæl: og ofte har denne fortryllende Erindring opklaret mange af de mørke Timer i mit, paa Glæder saa fattige Liv.”

“Gyldenløve syntes stedse at blive mere og mere tankesfuld, og jeg ængstede mig meget over, hvad det kunde være for en hemmelig Sorg, der trak de mørke Skyer over hans ellers saa muntre og aabne Ansyn. Ofte gik han hele Qvarteer ved min Side uden at tale et Ord, og dybe Sukke, banede sig, af og til, Bei op af hans beklemt Bryst. Han spurgte stundom, om der ikke var kommet Breve til ham i hans Fraværelse; og da vi engang kom hjem fra en Spadsjeretour laae der et stort Brev til ham, som han paa Seglet strax kjendte at være fra Kongen. Hans hele Væsen var i Oprør da han modtog dette Brev, og det var kun med bævende Hænder at han formaade at aabne det. Da han havde læst det, syntes en mørk Fortvivlelse at bemestre sig ham. Han sluttede, sig tilligemed Juul, længe inde i sit Værelse, og da han kom ud igjen, blev jeg tydeligen vaer: at han søgte at skjule den Qual, der omspændte hans bekymrede Sjæl.”

“Hele Huset, lige fra min Tante, til den yngste af hendes Døttre, tog Deel i Gyldenløves Sorg, skjøndt Ingen kjendte den; og Margaretha søgte bestandigt, saavel ved Venner, som Skjenden og Trudser, at udforske af Juul hvad der havde frembragt denne store Forandring med den elskede Kongesøn; men Ingen leed som jeg ved hans Qualer, og jeg kunde ikke længere dølge for mig selv:

at Gylденløve var mig uundsigelig kjær og dyrebar.”

“Nogle Dage vare alt forløbne efter at han havde modtaget hiint Brev, der havde sat ham i saamegen Uro, da vi en Aften, i Slutningen af Juni, foretog den sædvanlige Vandring i Dyrehaugen, og bleve, som sædvanligt, snart ganske ene. Det var en skøn Aften. Solen dalede majestætisk over Søen, og den hele nordvestlige Deel af Horizonten var skjult med et Hav af purpurøde Skyer, som den nedgaaende Soels Straaleglands brød i tusinde Skitfælses, idet den spillede sig i den blanke Søes yndige Glade. Nattergalene sloge omkap i Bøgenes Kroker, Skovduerne kurrede, de muntre Lam sprang omkring paa Engen; kort sagt: den hele Natur aandede Fryd og Glæde; kun Gylденløve og jeg sørgede; thi hvor kunde jeg fryde mig over den yndige Natur, naar Sorgens sorte Skyer leirede sig paa min elskede Belgjærers Pande, og fremviste et Billede af hans qualomspændte Hjerte?”

“Længe havde vi vandret taus i Skoven, da Gylденløve standsede ved Søens Bred, og syntes at tabe sig i Beskuelsen af den dalende Soel, hvis ene Halvdeel kun var at see ovenover Vandets himmelblaae Glade. — “Amalia!” — sagde han og greb min Haand. — “Naar min Soel daler, for aldrig

mere i dette Liv at oprinde. Vil De da offere mit Minde en Taare? Vil De?"

"Jeg blev yderst forfærdet, thi jeg tænkte mig ham alt som død, liggende udstrakt i den sorte Kiste. Uvilkaarligt trykkede jeg hans Arm op til mig, som om jeg vilde skrive Døden sit Bytte. Taarerne styrte frem af mine Øine. Jeg vaskede, og havde Gyldeuløve ikke holdt paa mig, da var jeg faldet til Jorden ved hans Side."

"Hvad er dette, Amalia?!" — raabte han, og bar mig hen paa en Græsbænk, der var anbragt ved Udkanten af Skoven lige for Søen; derpaa vedblev han med den højeste Enthusiasme, idet han kastede sig for mine Fødder: "Amalia! Engel! elsker Du mig? Ja Du elsker mig! Det læser jeg igjen; nem Taaren i Dit yndige Himmelsøe! Du bævede ved Tanken om min Død: Du elsker mig! Du vilde rive mig fra Døden, hvis Lee alt blinker mig imøde ved den kolde, stolte Maria Grubbes falske Hjerte; thi hvor var det muligt at leve ved hendes Side? Maatte man ikke forgaae i langsomme Qualer, ved hendes helvedaandende Barm?"

"Du var Aarsagen til Gyldeuløves Tungsindighed afløret for mit Blik. Han skulde altsaa ægte Maria Grubbe, denne stolte Coquette, der, som jeg siden fik at vide, længe havde søgt at fange ham i sit Garn, hvis mægtige og rige Familie

det endelig, igjennem Dronningen, var lykkedes at bane Vei for hendes Duffer. Vel havde jeg, i den korte Tid jeg stod i Dronningens Tjeneste, hørt Navnene: Maria Grubbe og Gylldenløve, blive nævnte sammen. Man talte da om den Sorg, Maria havde over, at der ikke blev noget af Forbindelsen, og det ikke uden en skadefro Glæde; men jeg tænkte mig da stedse, Helten: Ulrik Christian Gylldenløve, en Søn af Christian den Fjerde og Wi-
beke — og at det var Døden, som havde tilintetgjort Forbindelsen, da han, som er bekjendt, døde under Kjøbenhavns Besæring 1657. Det var som om mine Dine, ihenseende til Gylldenløves Stilling, pludseligen bleve aabnede, og at jeg vaagnede op af en rædsom Drøm, for at føle mig i en endnu rædsommere Virkelighed."

"Mit Hjerte var som gjennemboret ved disse korte Betragtninger, som jeg ikke kunde lade være at anstille; og jeg saae i Gylldenløves sidste Ord, min Pligt som i et klart Speil. — Omendstjondt mit Hjerte blødte over den Skjæbne der forestod den Uædle, kunde jeg dog kun et Dieblif, forglemme hvad jeg skyldte mig selv. Det var, som ved flere vigtige Begivenheder i mit Liv, mig umuligt at tale. Mine Taarer vedbleve endnu at flyde, da jeg lempeligen skjed Gylldenløve fra mig, sam'le alle mine Kræfter og forsøgte at flygte ind i Skoven,

for at skule mig for denne farlige, o altfor farlige Yngling: der var en Andens bestemte Brudgom.”

“Bliv, Amalia!” — raabte Gyldenløve med Lidenfkaabens hele Ild, og greb min Haand som hans Taarer vadede. — “Flygt ikke! Din Flugt vilde aabne min aarle Grav!”

“Det blev mig endelig muligt at tale, dog var det kun under Taarer og med stammende Tunge jeg formaaede at sige:

“Gyldenløve! Greve! hvad vil De? Hush paa at De er Frøken Grubbes Forlovede, og at det ikke sømmer sig for mig at....”

“Amalia!” — raabte han atter, med vild Lidenfkaab. — “Jeg affkyer Maria Grubbe, og Dig har jeg elsket fra det første Dieblik jeg saae Dig i Din Skønheds og Uskylds hele henrivende Fylde, i Kirken. Amalia! Dig vil jeg elske til mit Hjerte brister i Døden!”

“Og dog ægte Maria Grubbe?” — spurgte jeg, idet jeg søgte at dølge mit Hjertes stormende Følelser, og fremkynfste en Kulde, o, som var det aldeles fremmed.

“Nei! Nei!” — raabte Gyldenløve, og hans Nafsyn flammede som i en forklaret Glands. — “Her, under Himlens flammende Bue, tilfverger jeg Dig evig Kjerlighed og Trofkaab! Kongen er min Fader!

Han er naadig og god. Han elsker mig! Jeg vil faste mig for hans Fødder: mine Bønner og Taarer skulle røre hans Hjerte; og den sømme af alle Fædre, vil ikke ved et Afslag sønderknuse en elsket og elskende Søns Hjerte. Han vil bryde det Baand, der for mig vilde være tunge Jernlænker, hvis Vægt, i Ungdommens feireste Aar vilde trykke mig ned i Graven. Siig mig, Amalia! — dog jeg kan ikke tvivle. — Ved den Evige besværges jeg Dig at sige mig, om jeg er den lykkeligste af alle Dødelige: om Du elsker mig! O, et heelt Liv fuldt af overjordiske Saligheder ligger for mig i denne Tilstaaelse. Svar mig, Amalia! elsker Du mig? For Dine Fødder venter jeg min Dom.”

“At beskrive hvad der i dette Dieblis foregik i mit Hjerte er mig umuligt. Jeg bøiede mig taus over den Knælende, som trykkede mig til sit bankende Hjerte, og mit Ja døde paa hans Læber i det første salige Kys.”

“Jeg seer Himlen aaben!” — jublede Gylde: løve, da den første Henrykkelsesruus var forbi — “og Herrens Engle fryde dem over vor Forening!”

“Et uhyre Tordenbrag, som rullede over vore Hoveder, afbrød pludseligen den Henrykkes yndige Sværmerie. Forfærdet rev jeg mig af hans Arme; thi det forekom mig: som om det var den fortørnede

Himmel der vilde minde mig om at jeg havde begaaet en Synd, ved at love en Mand Kjærlighed, der var bestemt for en Anden."

"Gyldenløve tog Tordenbraget i en anden Betydning, og raabte med den høieste Begeistring, idet han hævede sit Flammesværd mod Himlen:

"Hører Du, Amalia! Himlen besegler vor helige Pagt. O gid den vorde evig som Guds Godhed, og at vi engang maa fornye den i Evigheden, for hans Thrones Gud! Amalia! sværg ved den Almægtige, hvis majestætiske Torden ruller i Skyen over os: at Du evigt, Her og Hissset, vil elske mig."

"Evigt!" — sagde jeg med mit unge Hjertes hele Inderlighed, og sank i den Høitelsfædes aabne Arme.

"Et svagere Tordenskrald lod sig høre i det Fjerne. Gyldenløves Begeistring havde revet mig med sig. Jeg troede nu at Himlen, som var Vidne til min Eed: bifaldt min Kjærlighed; og Ingen, nei Ingen i den hele, vide Verden var saa lykkelig som jeg."

"Tordenen trak aldeles over. Solens sidste Straaler sank i den klare Sø, og den yndigste Aften, ligesom givet os af Gud til at forhøje vor Lykke, indbød os til at gaae ad en Omvei til Slottet, for ret at nyde den saligste Time i vort Liv, i dens hele Skjønne Fylde."

“Paa Hjemveien, bad Gylденløve mig at dølge vor Kærlighed for ethvert Menneske, for at den ikke skulde blive for tidlig bekjendt ved Hoffet. Det gjorde ham meget ondt: ikke at torde lade den ædle Juul løse i hans Sjæl, men han havde nylig erfaret at den listige Margaretha dog kunde faa en Hemmelighed snaffet fra den forelskede Niels; han torde derfor ikke, saa gjerne han end vilde, berøbe den ellers prøvede og tause Ben, hvor overvættes lykkelig han sølte sig at være.”

“Min Fryd var ubeskrivelig stor da jeg erfarede: at Gylденløve aldrig, endog paa fjerneste Maade, havde givet sit Samtykke til den forhadte Forbindelse, der, som han forsikrede, om den gik for sig, vilde berøve ham Livet. Kongen havde kun skrevet: at han ønskede denne Forening, som Gylденløve endog havde havt Mod til at nægte Dronningen. Men var dette Ønske af Kongen ikke en Befaling? Og kunde Gylденløve vel vægre sig ved at adlyde den saa høit elsket Fader? Og var det ikke at vise Uafnemmelighed for utallige Velgjerninger og saa megen Æmhed, om han nægtede at adlyde? Disse Spørgsmaal, som jeg i Stilhed gjorde mig selv paa Hjemveien, blandede dog nogle bittre Draaber i min Lykkeligheds fulde Bæger, og det var mig umuligt: at dele Gylденløves næsten formende

Henrykkelse, der lod ham oversee alle de Forhindringer der kunde møde vor Klærlighed.

“Paa den deiligste Dag og Aften, fulgte den skønneste Nat. Min Tante foreslog os, efter at vi havde spist til Aften: at tilbringe en Deel af den med at spadsere. Forslaget var Alle velkomment — og Gyldenløve og jeg, bleve atter ene paa den brede Gangstie ved Søen. Det lykkedes den Elskede: aldeles at forjage ethvert Spøer af Frygt fra min Sjæl, og at faa mig til at see Fremtiden igjennem det samme Tryllespeil hvori han selv saae den. Visst: den at være elsket, havde udbredt en blid Henrykkelse over den ædle Kongesøns hele Væsen, som endog ikke blev ubemærket ved Bordet, men, som han forsikrede: ene kom af de gode Efterretninger fra Hoffet, som han havde erholdt i det Brev der laae til ham, da vi kom tilbage fra Skoven. Der var altsaa Ingen der ahnede hvad der var foregaaet imellem os, og vi overlode os aldeles til Nydelsen af Livets høieste Lykke: at elske og være elsket. Gyldenløve havde slynget sin Arm om mit Liv. Naar det raslede i Skoven, eller en Fisk slog i Søen ved min Side, blev jeg forstrækket og heldede i Angsten mit Hoved op til hans Bryst; han omslyngede mig da fastere, og trykkede mig til sit Hjerte. Men selv et Par Uskylds Børn, vandrede

Udflydighedens Engle steds ved vor Side, og de forlode os aldrig.”

“Det var næsten Dag da vi kom hjem. Min Tante, som var bange for at vi vare blevne vildfarende, havde sendt Folk ud med Lygter for at lede om os; og for at Ingen skulde formode den sande Aarsag til vor lange Udeblivelse, forstyrede Gyldenløve Brue Udfeldt: at hvad hun havde formodet var Tilfældet, og at han vidste ikke selv hvor vi havde været. Uagtet dette Sidste ingen Usandhed var: blussede mine Kinder dog af Skamfuldhed over at jeg bedrog min Tante, og jeg lovede mig selv helligen: aldrig mere om Natten at spadserere enten i Skoven eller Haugen med Gyldenløve.”

“Det var allerede lyst, da jeg lagde mig til Hvile; men Sønnen flyede for min Henrykkelse, og ingen anden Tanke end den: at jeg var saa uudsigelig lykkelig kunde rummes i min glade Sjæl. Jeg stod igjen op af Sengen, knælede ned for ham som er idel Kjerlighed, og hævede mit Hjerte, i en inderlig Bøn, op for hans Throne. Jeg bad om Held for min Kjerlighed, og at den Algode vilde tage min Elsker og mig, i sin alnaadige Baretægt. O, Herren hørte ikke hvad jeg i Ydmyghed bad, og mine Glædestaarer maatte snart give Plads for de som Fortvivlelsen pressede af mit blødende, sønderknuste Hjerte.”

“Ni lykkelige Dage vare hentrundne for os i overjordisk Salighed, og Gylденløve havde endnu ikke læst det Brev, som han foregav at have sat ham i saa blid en Stemning. Da han troede at det ikke var fra Kongen havde han ligegyldigen stukket det i Lommen, og det var snart aldeles forglemmt af ham. Da jeg den tiende Dag, ved hans Arm vandrede til det Sted ved Søen hvor vi havde tilsvoret hinanden evig Troskab og Kjærlighed — som var vor fjæreste Vandring — var det meget varmt, og da Gylденløve trak sit Tørklæde op — han havde netop de samme Klæder paa som hiin mig evig uforglemmelige Aften — da faldt et Brev til Jorden. Ligegyldigen tog han det op og brød det, o men jeg læste i hans Ansigt: at det indeholdt meget ubehagelige Efterretninger. Det var skrevet med Kongens egen Haand, men var i en Convolut med Udskrift af Kongens unge Bibliothekar, Canseliesecretair Peter Schumacher.*) Da Gylденløve havde læst Brevet, vilde han gjemme det; men jeg bad ham saa bønlig om: at erfare dets Indhold, at han efter megen Bægning endeligen lod mig læse det. Hver en Linie var et Dolkestik

§ 2

*) Den berømte og for sine Lidelser bekjendte store Statsminister: Peter Griffenfeldt.

i mit Hjerte; thi Kongen befalede ham i meget alvorlige Udtryk: ufortøvet at komme til Kjøbenhavn, og sluttede med: at det var saavel ham som Dronningen meget ubehageligt: at han opholdt sig saa længe paa Svenstrup hos en Familie, som han vidste var nærbeslægtet med den Mand, der aabenbar havde viist sig som Kongehusets og Landets Fiende; og med hvilken, som man sagde ved Hoffet: han stod paa en mere fortrolig-Fod, end det sommede sig for hans høie Fødsel og Værdighed, samt de Planer Kongen havde lagt til hans Fremtids Glands og Storhed. — Jeg kunde ikke læse Brevet ud for Taarerne som styrtede frem af mine Øine. Gyldeuløve vilde trøste mig, men han var selv trøstesløs, og det eneste Sandsynlige hvormed han søgte at berolige mig, var: at der ikke taltes et Ord i Brevet om den forhadte Frøken Grubbe. Men dette var jo overflødigt, da han skulde komme tilbage, hvor han kunde modtage Kongens videre Befaling, der, det sagde mit Hjertes bange Slag mig, vist var: at han skulde give min lykkelige Medbeilerinde den Haand, hvorved jeg havde haabet at vandre fro og lykkelig igjennem Livet. Den Haand der var mig kjærere end alle Indiens Skatte.”

“Nedsunken i den dybeste Sorg, kom vi tilbage til Svenstrup og jeg hørte med Smerte: at

min Elsker gav Befaling til sin Afreise næste Dags Morgen”

“Ved Solens Opgang mødtes vi i Haven, for uforstyrret at kunde tage Afsked med hinanden. O, min Theodore! det er mig umuligt at beskrive Dig hvad Din arme Veninde da leed, og end efter fyrgetyve Aars Forløb bløder mit Hjerte, o, ikke ved min egen, men ved Gyldeuloves Jammer. Under en Strøm af Taarer, gjentog han mig sin Trostabsed, og kaldte den treenige Guddom til Vidne paa hans Hensigters Reenhed. Mit Hjerte var bristefærdigt. Som en Døende hang jeg i hans Arme, og det var som om min Sjæl vilde udaande sig i hans sidste brændende Afskedslys. O, det forekommer mig, som om dets Ild endnu flammer paa mine Læber. Mine Sandser forlode mig aldeles i den Elskedes Favn, og da de vendte tilbage: laae jeg paa min Tantes Seng, hvor jeg, efter hvad man fortalte mig, var baaret ind af Gyldeulove, der, som han sagde, havde fundet mig i en bevidstløs Tilstand i Haugen, som, efter hans Formodning, vist var forarsaget af en pludselig Skrak. Han var, med alle Kjendetegn paa den dybeste Smerte over min Sygdom, blevet staaende ved mit Leie indtil umiskjendelige Tegn til at min ligesom flygtende Sjæl vendte tilbage, havde viist sig. Da havde han kysset min Haand med taarevædede Dine

og en Hestighed som forundrede Alle, og styrtet sig ind i Vognen, med Befaling til Kudsken at føre stærkt til, da han inden Middag vilde være i Hovedstaden."

"Jeg takkede den Tilbedte i Stilhed, fordi han havde skaaet mig for den Smerte, som en igjentaaget Afseend vilde have ført med sig, og indstuttede min Fortvivlelse dybt i mit blødende sønderknuste Hjerter."

"Dersom han havde betroet sit dyrebare Liv til de troløse Bølger og draget til en anden Zone: jeg vilde været rolig; men han drog til Høffet — og jeg maatte fortvivle."

"Tre skrækelige Dage vare henrundne for mig, da jeg blev glædet med et Brev fra hans elskede Haand. Min Fryd var ubeskrivelig, da jeg modtog det, og jeg græd Glædestaarer over dets trøstende Indhold. Her er det, min Theodore! Jeg har gjeint hans Breve som min dyrebareste Eiendom. Jeg vil læse det for Dig, og Du vil af ham selv erfare hvor høit han elskede mig.

"Min evigelskede Amalia!

"Den Algode har hørt mine Bønner. Du er atter frisk og vel. Det var kun for et Dieblis, at Din skønne Sjæl ikke havde Kraft til at bære Skilsmisssens Qvaler. Roserne blomstre atter blandt

“Ettliet paa Dine sagne Kinder — og min Amalia!
“de blomstre for Din Gyldebrude, for Din kjærlige,
“Din til Døden tro Ven! O, min Sjæls Ven:
“inde! Jeg veed at Dit sømme Hjerte deler de Fø:
“lelser der igjennemstrømme mit Bryst, ved hvilke
“jeg lever og aander. Denne salige Bished, skaber
“Din Elfers hele Lykke. Den gjør ham til den
“Misundelsesværdigste af alle Dødelige. Han vilde
“ikke bortbytte den for alle Jordens Kroner.”

“Ja, min Amalia! jeg elsker Dig: som maa:
“fæe endnu ingen Mand har elsket. O, jeg føler det:
“mit Liv var intet Liv om jeg ikke elskede Dig. Du
“udfylder mit hele Hjerte. Uden Dig maatte det
“briste.”

“Forfræk Dig ikke min for Gud og Verden ud:
“kaarede Brud! Man vil rive mig fra Dig, og gjøre
“mig til Stattholder i Norge, paa Vilkaar: at jeg skal
“give Maria Grubbe min Haand. Jeg har afflaaet
“det med en Bestemthed, hvorved jeg var saa ulyk:
“kelig at paadrage mig min høie Faders Brede.
“Dog kun et Dieblif kunde hans med alle Dyder
“prydende Sjæl, være den Søn unaadig som han har
“viist den faderligste Omhu og Kjærlighed. Han lod
“mig, ved Schumacher, kalde for sig, og bad mig
“med en Omhu, som rørte mig til det Indre,
“at sige ham Aarsagen til min Bøgring.” O,

“Amalia! Dit dyrebare Navn svævede mig paa
“Tungen; men jeg vovede ikke at udtale det, da jeg
“veed at Kongen Intet foretager sig uden Dronningens
“Samtykke, og Hendes Majestæt er ikke Din Slægt
“gunstig. Jeg fastede mig derfor, for min Konges
“og Faders Fødder og tilstod ham min Kjærlighed til
“Dig, dog uden at nævne Dit Navn, som jeg besvøer
“ham at tillade mig, endnu i nogen Tid, at fortie.
“O, Amalia! Jeg skildrede ham Din Elskværdighed,
“Din Ufsylbighed og Dine Dyder med saa levende
“Farver at han blev rørt derved, og da jeg asmalede
“ham vor gjensidige, evige Kjærlighed: perlede der
“en Fædertaare i hans kongelige Øie. Han lovede:
“de: ikke at være vor Kjærlighed ugunstig, naar
“Din Stand var saadan at en Forbindelse imellem
“os kunde finde Sted, og Dronningen vilde bifalde:
“at Maria Grubbe fik Befaling, at trække sig til:
“bage. O, Amalia! min ophsiede, store Fader vil
“min Lykke. Og hvo kan misliende Dronningen
“for: at hun ønsker at forbinde mig ved Gifter:
“maal, med den rigeste Familie i Landet? Jeg kan
“ikke beskrive Dig, hvor uudsigelig veltilmode jeg
“var da jeg forlod Kongen. Jeg haaber alt af hans
“uendelige Gnisthed for mig, og anbefaler Dig i
“Himlens alnaadige Baretægt, indtil Alt er jevnet
“efter vore Ønsker, og jeg for hele Verden kan
“fremtræde ved Din Side, og føre Dig til Alteret

“som min Huustro. O, Amalia! mit Hjerter ban-
“ker denne salige Stund imøde. Snart, min evige
“tilbedte Pige! skal den oprinde for Dig og Din til
“Døden troe:

Ulrik Frederik Gyldenløve.

Kjøbenhavns Slot den 12te Juli 1660.

“Jeg glemte dette Brev paa mit af Himlens
Fryd igjennemlysnede Hjerter, og min Henrykkelse var
ubefrivelig stor medens jeg besvarede det. Da det var
forseglet, leverede jeg det til Gyldenløves Ridestægt,
der havde bragt min Tante en Pakke Kniplinger
og hemmeligen leveret mig Brevet. Han reed strax
bort, og jeg glædede mig som et Barn til; at det
endnu samme Dag kunde komme i den Høitelsfædes
Hænder.”

“Der henrandt atter fjorten lykkelige Dage for mig,
i hvilke jeg stedse svævede paa Haabets Rosenkryd,
og var daarlig nok til at troe at alt maatte falde
ud efter min Sjæls inderlige Ønsker og uskadelige
Bønner, da jeg, ved den gamle Skipperkone, som
havde været Niels Juuls Amme, erholdt følgende
Brev fra Gyldenløve. Mit Hjerter bankede af
Glæde da jeg brød Seglet; men dets Fryd forsvandt
i Graad da jeg læste:

“Min dyrebare Amalia!

“Forlad ufortøvet det Huus hvori Du er. Din
“forræderske Tante, som maa have mærket vor
“Kjærlighed, har, for derved at erlange den saa
“lange forønskede Udsoning med Hoffet, forraadt den
“til Dronnigen. Følg Moder Annas Raad ihen;
“seende til Din Flugt; og lad Intet, hverken List
“eller Trudsel, lokke vor dyrebare Hemmelighed fra
“Dig. Bliv ikke forfrækket, min Elskede! men jeg maa
“og vil sige Dig Alt. Mine Fiender have formaaet
“den ædleste Konge og ymmeste Fader til at befale
“mig at forblive paa Rosenborg Slot, under Coman-
“dantens Opsyn, indtil jeg bestemmer mig til at give
“den Forhadte, hvis Navn jeg ikke vil nævne, min
“Haand. Dog vær rolig, min Elskede! thi jeg vak-
“ler ikke. Vel har den store Christian bygget Slot-
“tet stærkt og fast som for Evigheden, men Amor
“trodsrer Volde og Grave, Mure og Taarne; hans
“Magt formaaer at sprænge Klipper, og bane Wei-
“over ubekjendte Have; han skal føre mig i Dine
“gamle Arme. Følg den Gamle, og jeg skal snart
“mundtlig forsikre Dig om, at jeg evig er Din tro
Gyldenløve.

Rosenborg Slot den 26de Juli 1660.

“Min Tilstand blev skrækkelig efter Læsningen
af dette korte Brev; thi det sagde mig jo tydeligen:

at Gyldenløve var arresteret; men jeg var ikke ubestemt. Jeg besluttede aldeles at følge hans Raad. Den gamle Anna, som havde foræret Margaretha en fersk Lax, for ikke at paadrage sig Mistanke, fandt Leilighed til at tale med mig i Cénrum og bad Farvel efter en Times Ophold. Jeg lavede mig just til, efter hendes Raad, at forlade min Tantes Huus ved Solens Nedgang, og gaae til et bestemt affides Sted i Skoven, hvor hun med en Bogn ventede paa mig, da der ankom en Ridesnægt i Overhofmesterindens Livree, og forlangte at tale med mig. Jeg bærede over mit hele Legeme da jeg aabnede det Brev han overleverede mig, og min Forundring steg til det højeste: da jeg i det saae, at Overhofmesterinden i meget bevaagne Udtryk, bekendtgjorde mig: at paa Grund af hendes Forbøn, havde hendes Majestæt aldeles benaadet mig: og til: ladt hende at forsikre mig: at det Foresaldne var aldeles glemt, samt at jeg usfortøvet havde at finde mig hos hende paa Slottet, for at blive Hendes Majestæt forestillet og atter indtage min Plads ved hendes Hof. Min Tante bestormede mig med Lykønskninger, og Margaretha spurgte mig ligesvem, om jeg var gal og vilde igjen tage til Høffet; og, jeg var Fruentimmer nok til at skjule mine sande Hensigter for dem Begge. Jeg udbad mig, af min Tante, Betænkning til næste Dag — men da Solen dalede listede jeg mig hem:

meligt til Skoven, hvor den tro Anna ventede paa mig; og jeg var saa fortunlet, ja næsten bedøvet af det Foresaldne, at jeg ikke engang sporgte den gode Kone hvor hun vilde føre mig hen. Jeg kunde for Taarer ikke tale; og først næste Dag, da jeg var i hendes lille Hytte, besindede jeg mig saameget at jeg sporgte, om jeg for Fremtiden skulde fordlive der eller bringes videre.”

“Vi kunde endnu i denne Aften vente Grev Gylденløve, og da vil han nok bestemme Deres Opholdssted, Frøken!” — sagde den gode Gamle, idet hun fremsatte paa Bordet hvad hendes Kjøkken og Kjelder formaaede, og bad mig med den hjerte- ligste Gæstvenlighed, at tage til takke.”

“En Fryd, som det er mig umuligt at beskrive, gjennembavede min Sjæl ved den Høitelskes Navn; og netop sad jeg om Aftenen, ved den fulde Maanes klare Skin, i stum Henrykkelse over atter at see ham: da Døren aabnedes og en ung Sømand traadte ind og ilede imod mig med aabne Arme. Jeg gav et høit Skrig af Forundring og Glæde, da jeg i ham gjenkendte min Gylденløve.”

“At beskrive denne Scene vilde være en Umulighed. Jeg forbigaaer derfor saavel dens Henrykkelser som Qualer. O, de første overgik langt de sidste, lige til den Tilbedte rev sig af mine Arme,

for at ile tilbage til sit Fængsel paa Rosenborg Slot, hvor Commandanten vovede sit Liv ved at lade ham gaae ud paa hans Vresord: at komme tilbage inden Kl. fire om Morgen.

“Jeg var atter ene, og havde god Tid til at overtænke min Skjæbne. Det smertede mig dybt i Sjælen at have paadraget min Elsker saa mange Ubehageligheder: ja endog Fængsling og Kongens Unaa:de; og jeg ønskede for hans Lykkes Skyld: at han aldrig havde seet mig, da han saa muligen havde levet et roligt, om ikke lykkeligt, Ægteskab med min Medbeilerinde. Lidt efter lidt, tænkte jeg mig det som en Pligt at give ham sit Løfte tilbage, for at forsone ham med Kongen; o, men da frygtede jeg for hans Liv, thi vilde Maria Grubbes stolte, kolde Hjerter ikke dræbe ham? især, da han nærede saa afgjort en Modbydelighed for hende? Hvad der saa skulde blive af mig? Med en Taarestrøm besvarede jeg stedse dette Spørgsmaal, og da traadte den Herlige i sin hele Elskværdighed for min Sjæls Døie, og — jeg følte det — skulde jeg frasige mig ham: da maatte det være med bristende Hjerter.”

“Næste Dags Aften Kl. elleve, da jeg med den æmme Fængsel ventede Gyldenløve, holdt der pludseligen en Kareet for Huset, og inden jeg kunde faa Tid til at skjule mig: traadte de tvende Karle, der stode bag paa den, ind i Stuen.”

“J Dronningens Navn forkynde vi Dem Ar:
rest, Frøken Steinhausen!” — sagde den ene Karl,
medens de Begge, min Graad og Modstand uagtet,
slæbte mig op i Vognen, hvor Frue Abel Catharina
v. der Wisch, tilligemed tvende Kammerpiger, sad.”

“Med en Haardhed der var langt fra at egne sig
for en Dame af Overhofmesterindens Rang og Stand,
afmalede hun den Brøde jeg havde begaaet, ved ikke,
efter Befaling, at indfinde mig ved Dronningens
Hof: som den skrækkeligste Majestætsforbrydelse, og
spurgte mig: hvor jeg kunde være saa fræk at opløste
mine Dine paa en Herre som Grev Gyldenløve, der
endog af alle Fremmede blev tituleret som Prinds;
og forsikrede mig: at begge Deres Majestæter havde
taget dette yderst unaadigt op, samt, at det eneste
der kunde frelse mig fra den Straf som jeg for disse
tvende Forbrydelsers Skyld havde fortjent, var, en
oprigtig og sandfærdig Tilstaaelse af den hele Kjær:
lighedshandel, og at udløvere hvad Breve og Papi:
rer jeg fra Greven maatte have modtaget.”

“Til min store Lykke: var alle Gyldenløves
Breve gjemte i en Skildpades Kasse, som, efter
Moder Annas Raad, var stueket ind i et huult Træ
i Haugen. De vare ellers blevne fundne, da Huset
strax efter at jeg havde forladt det, blev igjennem søgt.”

“Det var tillige en Lykke for mig, at Frue
v. der Wisch holdt saa lang en Tale, thi medens den

varede fattede jeg mig dog saameget: at jeg fik overlagt hvad jeg vilde svare. Det smertede mig at maatte fornægte min Sjæls inderligste Følelse: min Kjærlighed; men jeg maatte gjøre det for at frelse saavel mig selv som min Elsker. Jeg forsikrede derfor Fruen: at jeg ikke stod i den fjerneste Forbindelse med Grev Gylденløve. At det Hele var en Opdigtelse af min Tante, for at skade mig og tilliste sig Dronningens Naade. Ja jeg havde saamegen Fatning: at jeg tillige kunde forsikre hende: at intet Fængsel, ingen Trudsel eller Piinsler skulde kunde formaae mig til at bekjende hvad der var den største Usandhed; hvad der aldrig var skeet."

"Det ville vi saa at see min stortalende Frøken!" — udbrod Hendes Naade med Haanlatter. — "Maaskee De bliver af andre Tanker, naar De i nogen Tid er blevet vant til Fængselsluften. I Blaa-Taarn har man herlige Midler til at faa Sandheden at vide. Der vil Frøkenen nok komme til at skifte."

"Blaa-Taarn?!" — skreeg jeg forfærdet. — "O, Deres Naade! forbarm Dem over en svag Pige! Lad mig ikke komme i det frygtelige Taarn! O, Skrakken for det, formaaer allene at dræbe mig!"

"Man dør ikke saa let, især naar Hjertet er fuldt af Kjærlighed" — sagde Fruen meget spøss. —

"Maaskee at Frøkenen før vilde hensættes paa No:

senborg? Ja der torde Selskabet muligen være bedre, thi her vil De neppe faa andre Selskabs: Kammerader end Muus og Notter.”

“Gud i Himlen, forbarm Dig over mig!” — raabte jeg i den højeste Fortvivlelse, da Bognen holdt uden for det rædsomme Taarn. Jeg hørte en frygtelig Maslen af Laase og Hængsler. Fængselsdøren blev aabnet, og Kammerpigerne hjalp, eller rettere: trak, mig ud af Bognen.”

“Vil De nu bekjende, Frøken?” — spurgte Fruen, idet hun steg ud af Karetten og nærmede sig til mig. — “De undgaaer da alt det Rædsomme, der venter paa Dem og er fri. Nok en Gang spørger jeg Dem, i Dronningens Navn: vil De bekjende?”

“Nei!” — raabte jeg med Fortvivlelsens stærke Stemme, saa Slutteren bævede tilbage ved det. — “Nei, Furie! Aldrig i Evighed! slæbte man mig endog til Ketterstedet!”

“Slæbet hende da ind!” — bød Overhofmesterinden med truende Alvor. — “Slæbet hende ind! At hendes Mod kan blive bøiet. Afsted!”

“Kammerpigerne trak mig hen mod Taarnet. Slutteren stødte mig ind og Fængslets tunge Jern: dør raslede i efter mig.”

(Fortsættes i næste Hefte.)

Gustav og Theodore.

(Kortsat.)

“Jeg veed ikke hvor jeg fik det Mod fra, i det Dieblif at jeg stod for det aabne Fangetaarn, hvis uhyre Mærke gabede mig imøde, med saamegen Bestemthed og Kraft, at benægte, hvad der dog var den rene Sandhed. Nok er det: Frue v. der Wisch syntes ligesom slaget ved min Trods, og ilede, uden at sige noget videre, op af den steile Steentrappe efter mig.”

“Vil De nu bekjende, Frøken? I Dronningens Navn spørger jeg Dem endnu en Gang derom!” — udbød hun, da vi vare inde i mit Fængsel, dog uden nogen Haarhed i Stemmen — ”saa behøves der ingen videre Undersøgelse, og min Vogn skal føre Dem tilbage, naar den først har bragt mig til Elottet. De kan da saalænge, beholde den ene Pige hos Dem. Vil De?”

“De kan lade mig dræbe!” — gjensvarede jeg med fast Stemme — “men De kan ikke nøde mig til at bekjende en Usandhed. Jeg er i Deres Bold, og er beredt paa enhver Mishandling.”

“Vel!” — sagde hun — “saa maa De finde Dem i, at jeg lader Dem randsage,” — og nu lod hun mig, ved Pigerne, paa det næste vistere; hvilket jeg taalmodigen fandt mig i, da jeg Intet havde hos mig som kunde forraade enten Gyldenløve eller mig. Ja denne Undersøgelse var mig endog kjær, da jeg haabede at den skulde bringe hende paa den Formodning: at man gjorde mig Uret.”

“Da Visitationen var forbi, førte min Plage: aand, tilligemed sine tvende Haandlangere, til Slottet, og lod mig blive ene tilbage i Fængslets øde Mørke, da Pigerne medtog Lyset. Mit Mod var nu aldeles forsvundet, og jeg sølte alt det Rædsomme der følger med Tabet af Friheden. Jeg samlede om i Mørket; og da jeg hverken kunde finde Stole eller Bænke, satte jeg mig ned paa Gulvet. Der sad jeg nu, i den tause Midnat, og overtænkte min frygtelige Skjebne. O, jeg sølte kun altfor meget, at jeg var en svag, elskende Pige. Taarestrømme sølkkede min Smerte, og mit blødende Hjerte suffede: Gyldenløve! dog gif hans elskede Navn aldrig over mine Læber: da jeg var bange for at den grummes

Overhofmesterinde havde givet Nogen i Taarnet, Befaling til at lure paa mig.”

“Jeg havde nok omtrent et Qvarteer været ene, da Glutterns Datter, en smuk sextenaars Pige, kom ind til mig med et Lys og nogle faa Forfriskninger, samt redte en Seng til mig paa en Lovbænk som stod i en Krog. Nu betragtede jeg først mit Opholdssted. Det var taaleligere end jeg havde ventet, og havde tvende Sag Windver. Vel sandt: de vare forsynede med Jernstænger, men jeg kunde dog haabe at faa Dagens Lys at see; og jeg havde frygtet for at blive indspærret i et mørkt underjordisk Hul; thi jeg havde hørt saameget om Blaa-Taarns frygtelige Arrest.”

“O Frøken!” — udbrød den venlige Pige med Taarer i sine blide Øine. — “Forbarm Dem dog over Dem selv og bekjend frivillig, hvad den strænge Frue Overhofmesterinde desuden jo veed: ellers kommer De i Morgen ned i det fæle underjordiske Kjælderhul, hvor der næsten er ganske mørkt, og ret afskyeligt at være; og det vilde da ret skjære mig i Sjælen for Dem.”

“Jeg har Intet at bekjende” — sagde jeg med Fatning — “men vel noget at bede om, og det er: at Du kunde blive hos mig om Natten. Vil Du vel det, min gode Pige?” Jeg trak en Ring af

min Finger, som jeg gav hende, for at stemme hende for mit Dnske.”

“Hun vilde neppe modtage den, da, som hun forstode: hun ikke torde opfylde min Bøn.”

“Jeg var igjen ene, og nu valgte jeg hvad der for mig var det bedste. Jeg anbefalede mig og min Elsker til Gud i Bønnen, og slumrede omsider ind. Da jeg vaagnede stod Solen allerede høit paa Himlen, og Slutterns Datter, den venlige Sara, aabnede Døren til mit Fængsel og traadte ind.”

“Frøken!” — sagde hun saa sagte at jeg neppe kunde høre det — “jeg har en lille Seddel til Dem! men for Himlens Skyld, forraad mig ikke for min Fader, han slog mig vist ellers ihjel. Jeg fik den ved Solens Opgang, da jeg var henne paa Sletten, her lige overfor, at malke vor Koe. En ung smuk Svemand flyede mig den; og da han sagde at den var fra Deres Moder, saa nænte jeg ikke at....”

“Jeg rev hende Seddelen ud af Haanden. Han havde altsaa været ved mit Fængsel: thi hvem anden kunde skrive mig til end min Sjæls Afgud, min Gyldenløve. Jeg læste:

“Vær taus som Graven, min udfaarede Brud!
“thi det vilde forværre alle Ulfeldternes Sag, om
“vor Kjærlighed blev røbet. Især vilde det skade
“Din ulykkelige Onkel: Corstj Ulfeldt, som, med hans

“ædle Hustru, i Gaar er kommet hertil. Kjærlig:
“hedens Gud skal beskytte os! og end ikke Dit af:
“fhyelige Fængsels uhyre Hængsler og Laase, skulle
“kunne modstaae hans Magt. Vær taus! og elst
“Din til Døden tro

Gyldenløve.

“Det er sandt” — sagde Sara, da jeg havde læst Seddelen — “han bad mig saa bønlig om, at formaae Dem til: at rive Seddelen i mange smaae Stykker. Deres Moder havde paalagt ham det, da hun flyede ham den.”

“Jeg opfyldte meget ugjerne Gyldenløves Ønske; og mine Taarer faldt paa de dyrebare Træk af hans Haand medens jeg sønderrev dem, og fastede Stumperne ud af Vinduet.”

“Jeg vil forbigaae hvad jeg leed, da Overhofmesterinden om Eftermiddagen holdt Forhør over mig. Ikke ved en Mine forraabte jeg min dyrebare Hemmelighed. Jeg ventede hvert Dieblik at blive sat ned i Kjælderen, men jeg slap dog med Frygten og forblev hvor jeg var.”

“Gyldenløve havde Ret. Mit Fængsels Mure og Laase vare kun et Spindelvær for Kjærlighed. Den barste Slutten blev underkjøbt; og i den tause Midnatsstund hvilede jeg ved min ømme, trofaste Dens elskende Hjerte. Jeg forglemte i hans Arme,

at jeg var i Fængsel; og en Salighed som Kjærlighed ene formaaer at skjænke, igjennemstrømme mit hele Væsen, da hans Hjerte bankede mod mit og han atter fornyede sit Løfte, om evig Kjærlighed og Trofskab. Fængslet blev mig et Elysium, og den Træstoel hvorpaa jeg sad ved Gylbenløves Side, omslynget af hans Arm, trykket til hans Bryst, var mig en Throne.”

“Sara, som var tilstæde da hun af sin Fader nu var indviet i Hemmeligheden, græd Glædestaarer over vor Lykke, og sagde i sin Trostkyldighed:

“Derfor Gud vilde give mig en saa skjøn, god og trofast Elsker: da vilde jeg gjerne min hele Livstid, sidde i Fængsel.”

“I en heel Uge havde jeg hver Nat, dog i Overværelse af den gode Sara, tilbragt nogle Timer ved min elskede Vens Side, da det skræffelige Uheld mødte vor Kjærlighed, at han, da han gik fra mig, blev kjendt ved Vesterport af een af Kongens Kammerherrer, der kom fra et hemmeligt Besøg i et Huus ved Bolden. Gylbenløve, som troede at være ubekjendt under sin Forklædning, kom lykkelig ind paa Rosenborg; men allerede næste Morgen blev det mældt for Kongen; og Følgen deraf var: at Commandanten blev affædiget, en Anden ansat i hans Sted, Gylbenløve strængere bevogtet, og jeg nedsat

i det underjordiske Kjældersængsel hvormed man saalænge havde truet mig, da man formodede: at Gylденløve om Natten havde været under mine Vindver. O, jeg tænkte den Gang ikke: at jeg indviede denne frygtelige Grube for min ædle Tante Eleonore Christine Ulfeldt, som tre Aar derefter betraadte den, for der, i Suk og Taarer, at tilbringe treogtyve lange Aar."

"Jeg var saa aldeles nedsjunken i Fortvivlelse, da Overhofmesterinden om Eftermiddagen nedsteeg til mig, for atter at martre mig — at jeg var følelsesløs mod alt hvad hun fremsførte til min Brøde; ja endog, da hun nedlod sig til at kalde mig: Grev Gylденløves Forsørerke, og truede mig med Tugt- huset, værdigede jeg hende ikke et Ord til Svar. Jeg var som den der ikke har andet at tabe end et Liv, som er ham en Byrde."

"Sara græd vemodigen hver Gang hun kom til mig, over min tunge Skjebne. "O" — sagde hun — "dersom min Fader dog ikke havde ladet sig blande ved Glandsen af det Guld som Grev Gylденløve gav ham: da sad De ikke nu i dette affhyelige Hul hvor der aldrig før har sat andre, end Hestetyve og Børnemordersker; og hvor Guds hjerte Soel, ikke kan indkaste en eneste af alle sine Straaler."

“Omtrent en otte eller ni Dage havde jeg sat i denne de Levendes Grav, hvor Jirbeen og Tuder kræbe om mine Fødder, uden at saameget som et Budskab fra min Ven, eller en Linie fra hans Haand, havde mildnet mine grændseløse Qvaler da et nyt Uheld ramte mig. Man havde fattet Mistanke til Slutteren og hans gode Datter. De kom derfor pludseligen bort; og en anden Slutter, som ihensceende til mig fik meget strænge Befalinger, kom i deres Sted.”

“Min Tilstand var nu yderst frygtelig. I ni Dage, nød jeg Intet andet end Brød og Vand som i meget smaa Portioner blev mig tildeelt. Dog var jeg stærk nok til at udholde denne Grad af Torturen. Min Sundhed leed Intet derved; som formodentlig kom af: at jeg ellers kun spiste Lidet, og Vand var min daglige Drik medens jeg var paa Svenstrup; med Undtagelse af et Par Draaber Viin om Middagen, naar Gjyldenløve var ved Bordet.”

“Overhofmesterinden troede, efter nogen Tids Forløb, at maatte gribe til mildere Midler for at faa mig til at bekjende hvad hun ønskede at vide. Jeg blev derfor atter ført oven paa i mit forrige Fængsel. Andre Klæder og Linned blev mig givet, og paa mit Bord kom dagligen fire gode Retter, foruden Viin, Confect og Frugter.”

“Hendes Naade, antog nu en meget venlig Mine, naar hun holdt Forhør over mig; og raadede mig, som en Moder, at tilstaae min Forbindelse med Gylldenløve, og dersom jeg havde et Ægteskabsløfte af ham: da at overlevere det til hende, som til Gjengæld vilde forskaffe mig min Frihed og en Pengesum i Erstatning for min Arrest. Jeg spurgte hende: hvor hun troede jeg kunde have et Ægteskabsløfte skjult, da hun ved min Ankomst til Taarnet, havde ladet mig aflæde lige indtil Nøgenhed; og endogsaa opløst mit lange Hovedhaar, for at see om der intet Papir var skjult i Fletningerne som kunde give nogen Oplysning. Desuden forfikkede jeg hende: at jeg aldrig havde modtaget saadant et Document som hun emtalte, enten af Grev Gylldenløve eller nogen Mand paa Jorden. Tilslidst bad jeg hende, at lade være at martere mig: da jeg ikke kunde bekjende hvad jeg ikke vidste, og hvad der aldrig var skeet. Hun lod dog til: ikke at blive mig unaadig, uagtet denne saa ofte gjentagne Erklæring; og forlod mig med en nedladende Mildhed.”

“Næste Dags Eftermiddag fik jeg en Billet fra hende, hvori hun bad mig: at tage mine bedste Klæder paa, da jeg om Aftenen Klokken elleve skulde afhentes i hendes Bogn for at føres til Dronningens, der selv vilde tale med mig. Hun forfikkede

mig tillige: at jeg Intet havde at frygte, da hendes Majestæt var mig meget naadig og vilde kun mit sande Vel."

"Det Mod hvormed jeg hidtil nogenledes havde baaret min Skjæbne, forlod mig aldeles ved Tanken om: at jeg skulde fremtræde for Dronningen; og jeg skjælvende som en Misdaeder, der føres til Retterstedet, da jeg steg i Vognen for at føres for Sophia Amalias frygtelige Domstoel; og satte aldeles ingen Troe til den mig givne Forsikring: at hun var mig naadig, og vilde kun mit sande Vel."

"Ukret paa Slotstaarnet forkyndte at det var Midnat, da jeg, af Overhofmesterinden, blev ført ind i et af Hendes Majestæts indre Gemakker. Mit Hjerte bankede voldsomt, og det var kun med Møie at jeg kunde holde mig i en opreist Stilling, da Sophia Amalia kom mig imøde og vinkede mig nærmere til sig."

"Jeg havde ofte været nærværende, naar Dronningen var mild og naadig, og havde noget ret Behageligt at fremføre eller befale; men denne Gang syntes hun at overgaae alt hvad jeg i denne Henseende hidtil havde seet af hende. Den høie Majestæt i Mine og Tone, som ellers var hende saa egen, syntes kun at være Blidhed og Ynde; ja hun lignede mere en blid, huldosalig Qvinde end en streng og bydende Dronning."

“Steinhausen!” — begyndte hun, og tog mig med et stærkt Udtryk af Æmhed i Haanden. — “Det har smertet mig meget at erfare, at Du har været underkastet Arrest! Indspærrelse og Fængsel bør aldrig anvendes imod vort blide Køn; og jeg har paa det alvorligste irettesat min Overhofmesterinde, for hendes Fremfærd imod Dig. Du er blevet bleg. Kom, Amalia! og sæt Dig ned hos mig: thi Du skjælver og bæver jo over Dit hele Legeme. Glem i dette Øieblik Dronningen! og tænk at Du taler med en Veninde, som ene ønsker at gjøre Dig lykkelig!”

“O, Deres Majestæt!” — udbød jeg dybt rørt og kastede mig for hendes Fødder — “denne Naade er saa stor at jeg”

“Dronningen løftede mig op, og det var neppe at hun tillod mig at staae medens hun talte med mig.”

“Jeg har” — udbød hun med uudsigelig megen Mildhed — “stedse erkjendt og agtet Dit gode Hjerte; derfor smerter det mig inderligen: at det har ledet Dig vild. Dog kan jeg ikke finde det forunderligt: at det er blevet rørt ved Gyldeuløves virkelig skønne Udvortes; og dersom Omstændighederne tillode det: jeg skulde selv lægge Din Haand i hans. Men alt længe før Du kom til mit Hof,

havde Hans Majestæt Kongen, bestemt ham for Fæ-
 sten Grubbe; en Forbindelse, der formedels Krigen
 hidtil har været udsat. Ikke forlanger jeg Til-
 staaelsen af Din Svaghed for denne farlige Ung-
 ling, der allerede har vundet flere Hjerter end han
 muligen vil være bekendt, og derved anrettet Be-
 kymring og Sorg i mange Familier. Jeg vil blot
 skildre Dig, hvad for en Elendighed Din og Gylde-
 løves Kjerlighed har forarsaget her ved Hoffet. Det
 kan ikke være Dig ubekendt, at Kongen er hans Fader,
 og har overøst ham med utallige Velgjerninger, som
 den Utafnemmelige ved Udydighed og Kjerlighed borde
 søge at gjengjelde. O, Amalia! mit Hjerter bløder
 ved at sige Dig det: Gyldeuløve har, ved at aflaae
 det ham af Kongen bestemte Egeteskab, dybt saaret
 den ædleste og sømmeeste Faders Hjerter: thi det er en
 Umulighed for Kongen at bryde sit Ord og Løfte.
 Ja den Utafnemmelige har reentud erklæret: at han
 ikke vil lyde Kongens Befalinger, og forladt det milde
 Fængsel hvori den fortørnede Konge og Fader, indtil
 videre, havde befalet ham at forblive, for at overlade
 sig til en Kjerlighed, som, da den dybt har saaret
 Kongens Hjerter, er en Forbrydelse. Hans Majestæt,
 hvis Helbred har lidt meget ved de mange Stra-
 badser Krigen medfører, og Smerten over den
 Nød hans elskede Nigter have været bestædte i, har
 denne Udydighed, af en unaturlig Søn, fastet paa

Eygeleiet. Nigjerne trues med at miste den ædleste bedste Konge, jeg den sømmeeste hjærligste Gemal og mine Børn en Fader hvis Lige ikke findes blandt Konger paa Jorden. Ja, dersom Nigjerne ere saa ulykkelige at miste denne vise og mageløse Regent, ville de blive styrtede i den dybeste Elendighed; thi er Prinds Christian ikke endnu for ung til, i sin svage Haand, at styre tvende Nigers Scepter? Det rænkefulde Overrig vil benytte Leiligheden, og atter tænde Krigens neppe slukte Fackel. Utallige Under: saaters Skyldfrie Blod vil komme til at flyde, og for Guds Afsyn anklage den forbryderiske Søn, hvis Ulydighed styrtede den ædleste, bedste, viseste Konge i Graven; og Amalia! kan Du da paa den yderste Dag træde frem for den evige Dommer, og sige: Herre! jeg er uskyldig i dette Blod! Læg Haanden paa Dit Hjerte Amalia! og svar mig: kan Du?"

"Jeg var rystet indtil Sjælen ved dette skræ: felige Malerie. Uvilkaarligen udstødte jeg et høit Skrig, og styrtede for Dronningens Fodder."

"Med alle Beviser paa den høieste Omhed løftede hun mig op, og vedblev med en Stemme, der uimodstaaelig banede sig Wei lige til mit Hjertes Jnderste:

"Dig, Amalia! Dig blev det skønne Lod af Himlen tildeelt: at kunde gjengive Nigjerne deres

Konge, mig min Gemal og mine umyndige Børn deres Fader. I Danmarks og Norges, i mit eget og mine Børns Navn spørger jeg Dig: Vil Du?!"

"Jeg vil!" — raabte jeg, saa min Stemme i Mattens Stilhed gjenlød i den store Sal. — "O! Deres Majestæt: siig mig blot hvordan jeg kan det!"

"Du maa" — gjensvarede Dronningen og tog atter min Haand inden i sin — "aldeles give Slip paa den mindste Gnist af Haab, om: nogensinde at blive forenet med Gyldenløve; og betage ham ethvert Haab om: at han længere er elsket af Dig. Du maa have Styrke til at skrive ham det til: ja siig ham det mundtlig om det skulde blive nødvendigt. Han vil da kaste sig for Kongens Fodder og afbede sin Brøde. Hans Anger, Lydighed og Underdanighed, vil være den bedste Lægedom for de Saar hans Ulydighed slog i den sømme Faders Hjerter. Hans Majestæt skal gjenvinde sin tabte Sundhed. Folkets Belsignelser skal følge Dig, dets ubekjendte Belgjører: inde, og den Overbeviisning: at have, skøndt med bløddende Hjerter, skabt Millioners Held: skal være Din Daads herlige og skønne Løn. Amalia! Din Dronning spørger Dig: vil Du vinde denne store overjordiske, ja himmelske Løn? Vil Du?"

“Jeg vil! — Ved den Evige sværger jeg: jeg vil!” — raabte jeg med bristende Hjerter, og holdt mig ved Dronningens Stool, for ikke at synke til Jorden.”

“Du er ædel og god!” — sagde Dronningen med megen Æmhed og kyssede mig paa Panden. — “Sæt Dig nu og skriv. Jeg vil dictere Dig. Disse Linier af Din Haand aabner Gyldenløves ikke altfor milde Fængsel. Ja, Amalia! Du er ene den der skjenker ham Friheden.”

“Jeg vaklede hen til Bordet, og greb Pennen. Mit hele Legeme bævede medens Dronningen dicte- rede, og jeg nedskrev følgende Linier:

“Hr. Greve!

“Frivilligt, og uden ringeste Tvang, tilskriver jeg Dem disse Linier: de sidste De nogensinde vil “erholde fra min Haand, og som jeg besværges Dem: “at lade være ubesvarede. Jeg har nøie undersøgt “mit Hjerter, og fundet: at det, henrevet af “Deres udvortes Fortrin, har været noget bevæ- “get — elsket Dem har jeg aldrig. — Jeg har for “denne Daarlighed, som maaffee ene min Ungdom “kan undskyldte, lidt meget. Det er nu overstaaet, “og mine Pine ere aabnede. Jeg har en hellig “Pligt at opfylde — hvortil Gud vil forunde mig “sin alnaadige Bistand! — og den byder mig at er- “klære Dem: at jeg frasiger mig enhver Fordring,

“om jeg nogensinde har kundet havt nogen, paa
“Deres Hjerte og Haaud; og det eneste hvormed
“De kan glæde mig, er: at vende tilbage til Op:
“syldelsen af de Pligter De for min Skyld saameget
“har overtraadt.

Amalia.

“Mine Kræfter vare nu udtømte. Jeg for:
maaede ikke at lægge Brevet sammen, og bad Dron:
ningen om Tilladelse til at vende tilbage til mit
Fængsel.”

“Nei!” — sagde Sophia Amalia med megen
Gødhed — “Du er aldeles frie, og som før i min
Tjeneste. Hvad der er forefaldet, bliver for evigt en
Hemmelighed: thi det vilde skade Dit Rygte, om
man vidste at Du var flygtet fra Din Tante. Hun
og hendes Døttre ere i denne Henseende paa:
lagte Taushed. Du maa for ethvert Menneske
nægte: nogensinde at have staaet i nærmeste Forbin:
delse med Grev Gyldenløve. Endog for mig har
Du Intet tilstaaet, ligesom jeg heller Intet vil vide
angaaende denne Sag, der har bewirket saamegen
Forstyrrelse her ved Hoffet. Det er sildigt, derfor skal
een af mine egne Kammerpiger følge Dig til Dine
Bærelser, og blive hos Dig i Nat. Til hende
og Enhver siger Du: at Du er kommet lige fra
Evensstrup hertil. Gaae nu, Amalia! og tag den

Forsikring med Dig: at jeg skal sørge for Din Lykke.”

“Lykke!” — sukkede mit Hjerte, da jeg forlod Dronningen, og min Overbeviisning sagde mig: at Lykke og Noe vare for evigen flygtede fra mig.”

“Jeg veed næsten ikke hvordan jeg kom til mine Bærelser. Jeg kastede mig paa Sengen, og var endog berøvet den Trøst som Eensomheden skjenker: at kunde græde uforstyrret; thi Kammerpigen vaagede, efter Dronningens Befaling, hos mig. Jeg indhyllede derfor mit Hoved i Puderne og qualte mine Sukke. O, min Theodore! hvad jeg leed er ubeskriveligt. Denne Nat var den skrækkeligste i mit Liv; og det at jeg tænkte mig hvad Gyldeuløve vilde komme til at lide, forøgede tusindfold mine Qualer.”

“Da jeg var staaet op om Morgenens mærkede jeg, hvad jeg ikke om Natten var blevet vaer: at min sædvanlige Indgangsdør var spærret og at jeg var kommet igjennem Overhofmesterindens Bærelser inden jeg kom ind i mine egne. Jeg saae heraf tydeligen: at jeg endnu blev behandlet som Fange; dog det var mig aldeles ligegyldigt: thi jeg agtede ikke at flygte.”

“Kun den der har følt Kjærligheds Bølge, kan tænke sig mine Lidelser; og Ingen havde jeg som jeg

kunde meddele dem. Ingen Veninde ved hvis Varn jeg kunde søge, om ikke Trøst, saa dog Læstagselse. Jeg var ene i min Smerte, og det har ofte siden undret mig: at jeg var stærk nok til at bære den."

"Dronningen forskaaede mig for al Tjeneste, og det heed blandt Hoffolkene: at jeg var kommet syg fra Reisen. Jeg var derfor ene, og saae aldrig nogen hos mig uden min Kammerpige, hvis Nærværelse var mig ubehagelig: da jeg havde erfaret at hun var et rænkefuldt Kreatur. Det eneste Bæsen som jeg, skjøndt forjævet, ønskede om mig var Slutterens Datter, den godmodige, troe Sara."

"Mit Legeme maatte omsider bukke under for Sjælens saa skrækkelige Lidelser. Jeg faldt i en tærende Sygdom, der langsomt syntes at ville føre mig over til den evige Fred — hvor jeg engang skulde gjenfinde min Gyldeulove. Jeg sørgede over at Sygdommen ikke var stærkere; og det var mig ubehageligt: at jeg ikke var mere afkræftet, end at jeg hver Dag kunde være oppe og bevæge mig i Stuen."

"Flere Uger vare i denne Tilstand forløbne for mig: da man omsider kaldte en Læge. Han anbefalede mig Bevægelse i den frie Luft; og, til min Forundring, blev nu min sædvanlige Dør aabnet, og jeg fjørte eller gik dagligen ud med min Kammerpige. Paa een af disse Toure traf jeg engang

een af mine Ungdoms Veninder, som, iblandt Andet, talte om den ædse Pragt der havde hersket ved Grev Gyldenløves og Maria Grubbes Bryllup.”

“Det gif mig denne Gang som sædvanligt: det første Indtryk overvældede mig. Jeg faldt i Afmagt, og blev hjørt syg hjem til Slottet.”

“Han havde da saa let fundet glemme mig, uden at gjøre et eneste Skridt til vor Gjenforening. Jeg besyldte ham i Stilhed for Troløshed, og ansaae alle hans edelige Forsikringer om evig Kjærlighed, for Falskhed; thi dersom han virkelig havde elsket mig, borde han da ikke, ligesom jeg, bestemt sig til: aldrig at gifte sig.”

“Jeg erfarede snart: at han nogle Dage efter Wielsen var, som Ambassadeur, gaaet til London, dog uden at tage sin Gemalinde med. Ja, man forsikrede temmelig høit: at han elskede hende ikke, og havde været yderst fortvivlet paa Bryllupsdagen.”

“Prindsesse Anna Sophia, hvem jeg nu atter lærte at spille paa Luth, fortalte mig i sin barnlige Trofhyldighed: at Kongen og Dronningen havde været meget uenige angaaende Gyldenløves Giftermaal; at Dronningen havde grædt, samt at Kongen var gaaet misfornøiet bort. Derpaa havde Dronningen sagt til Overhofmesterinden: “Han skal ægte Maria

Grubbe! Ved min kongelige Ære: ingen Ulfeldt skal her mere spille Mester her paa Slottet! Jeg har havt nok deraf!" Derpaa var der skeet mange Tilberedelser til Brylluppet og Parret var blevet viet i Frue Kirke."

"Jeg sporgte nu den vennehulde Prindsesse: hvordan det havde været med Kongens Sygdom, og jeg erfarede: at Hans Majestæt den hele Somer mer havde havt en ønskelig Helbred. Jeg var ogsaa saa et Offer for en Hofcabale, og var gaaet i det Garn man havde opstillet for min Ungdom og Uerfarenhed."

"Den eviguforglemmelige Gylldenløve, stod atter for min Sjæl i sin hele Elfskærdighed — og jeg jeg græd blodige Taarer over hans Tab. Det var mig umuligt at forblive længere i Dronningens Tjeneste. Jeg bad derfor min Moder om Tilladelse til at forlade Hoffet, hvilken jeg omsider, efter mange og Indvendinger, erholdt, med Befaling at komme til hende, da hun længe havde været syg. Jeg ansøgte nu formeligen om min Ulfeld, hvilken jeg ogsaa i meget naadige Udtrykke erholdt, tilligemed en Pension af hundrede Kroner aarligen, hvilke jeg dog allers underdanigst frabad mig, da jeg samme Dag som jeg modtog min Ulfeld, med Smerte erfarede: at min Moder baade var død og begravet, samt at jeg var den eneste Arving til hendes betydelige Formue."

“Inden jeg endnu flyttede fra Slottet, besluttede jeg, eftersom jeg var blevet moderløs, at bede min Onkel Grev Corfiz Ulfeldt om at torde opholde mig hos ham, for aldeles at overgive mig til hans fortræffelige Gemalindes Veiledning. O, det var som om Skjæbnen vilde hugge Saar ved Saar i mit Hjerte. Disse mine nærmeste Slægtninger, vare, Fredstrættaten som indsatte dem i alle deres Rettigheder uagtet, blevne arresterede og førte til Hammerhuus paa Bornholm. Jeg kunde kun begræde deres sørgelige Sjæbne. “O” — tænkte jeg — “vidste den store Christian den Fjerde, hvordan hans kjæreste Datter, den ædle Eleonore, bliver behandlet: hans Liig maatte af Smerte vende sig i Graven!”

“Jeg besøgte mig nu ganske ene, uden Ven, Frænde eller Beskytter, i det store mig aldeles fremmede Kjøbenhavn, hvor mit sande Navn, som jeg helligen havde lovet mig selv i Fremtiden at bære, vist ikke var nogen Anbefaling; ja det alene var nok til at lukke alle Hjerter for mig: thi ingen vilde være bekjendt at tage sig af Nogen, der var saa ulykkelig at bære det forhadte Navn: Ulfeldt.”

“I denne min Nød tænkte jeg paa Margaretha Ulfeldt, der vel var meget heftig og karrig, men dog tillige meget redelig, hvilket hun sædse havde viist imod mig; og jeg troede: at hun ingen

Deel havde taget i min Tantes Forraderie. Da jeg vidste at Margaretha gjerne vilde tage fra sin rænkesfulde Stedmoder, bad jeg hende at komme til mig, hvor hun skulde have Alting frit imod at være mig til Selskab og staae mig bie med sin Erfarenhed, især i Henseende til Salget af min Moders Efterladenskaber, da jeg, naar det var bragt i Rigstighed, vilde kjøbe mig et lille Gods i Nærheden af Kjøbenhavn. O, mit elskende Hjerte kunde ikke aldeles forlade de Steder hvor Gylbenløve havde levet og aandet. Jeg flyttede imidlertid ind til Niels Junks gamle Amme, den gode Moder Anna, der imidlertid var blevet Enke og kun boede en halv Miil fra Byen.”

“Det syntes som om den friske Landluft, havde en styrkende Indflydelse paa mine svækkede Nerver: thi Døden, som jeg ønskede mig, syntes at flygte for Roserne der atter vendte tilbage paa mine Kinder; og inden Vinterens Begyndelse, var jeg aldeles kommet mig.”

“En skøn Eftermiddag, i Slutningen af October Maaned, sad jeg udenfor Døren af Annas Hytte for at vederqvæge mig i Solen. En ung velklædt Pige gik mig forbi, og gav et høit Skrig af Glæde da hun gjenkjendte mig. Det var den gode Sara, min første Slutters vennehulde Datter.”

“Det varede længe inden den gode Pige kunde tale, saaledes glædede hun sig over at see mig. Da den første støiende Henrykkelse noget var sagtnet, bebreidede hun mig bitterligen min Haardhed imod Grev Gyldenløve og sagde: at det var grusomt af mig: at jeg havde ophørt med at elske ham.”

“Jeg saae mod Himlen, som var Vidne til min Bestandighed, og sagde derpaa til Sara:

“Det lader som om han bærer sin Skjæbne med Taalmodighed, da han saasnart kunde gaane hen og gifte sig.”

“O, Frøken!” — raabte den gode Pige — “det er Deres egen Skyld: hvorfor har De ikke besvaret alle hans Breve. Han maatte jo troe at De hadede ham.”

“Jeg forsikrede Sara: at jeg ingen Breve havde faaet.”

“Ja” — svogde Sara, efter nogen Betænkning — “jeg har ogsaa Mistanke til Deres Kammerpiges Moder, den gamle Løberkones Uerlighed; thi nogle Dage efter at Greven var reist, gif jeg til hende, for om muligen at erfare: hvorfor De var saa haard imod Greven, da maaskee hendes Datter kunde have sagt hende det. Jeg traf den Gamle ganske drucken af Brændeviin, og hun fortalte mig i Rusen: at Overhofmesterinden havde modtaget alle Grevens Breve; men hun havde selv

beholdt alle de Ducater hun fik for at bringe dem til hendes Datter, og som jeg gav hende fra den gode Greve.”

“Men hvor kom Du til ham?” — raabte jeg, næsten aandeløs.

“Min Fader” — gjensvarede Sara — “kom hendelsesviis til at gaae Huushofmesteren paa Grevens Palai tilhaande. Greven saae mig en Gang i Gaarden, og da han troede mig bedre end nogen af hans Tjenere, maatte jeg aflevere Brevene.”

“Og den Gamle tog imod dem?” — sporgte jeg videre.

“Ja det gjorde hun” — sagde Sara — “men det gaaer hende aldrig godt for hendes Falskheds Skyld; thi hun forsikrede stedse med mange dyre Eder: at Brevene vare alle komne i Deres Hænder. Hun vil paa den yderste Dag komme til at staae Sund til Ansvar for Grevens hjertenagende Fortvivlelse. Da jeg nu, som sagt, var hos hende, ragede hun op i hendes Dragkiste og viste mig al den Pynt hun havde fløbt for Grevens Penge; og da faldt det sidste Brev som han tilskrev Dem tre Dage før han havde Bryllup, og som nær havde kostet den ædle Herre Livet, ud af een af Skufferne. Jeg tog det op af Gulvet, og bebreidede det gamle Skarn: at hun ikke havde afleveret det til sin Dat:

ter, for at det kunde kommet i Deres Hænder. Hun svarede mig: at det kunde jo være tidsnok endnu; hun havde forglemt det. Jeg vidste at det desværre var for sildigt da Greven var gift, ja endogsaa bortreist; og desuden havde jeg nu Beviis paa at den Gamle var falsk. Jeg beholdt derfor Brevet og har siden stedse baaret det hos mig, i Haab om: dog en Gang at møde Dem paa Gaden. Her er det, Frøken!"

"Hvad der i dette Øieblik foregik i min Sjæl lader sig kun tænke. Nu var min Formodning blevet til Visshed: Gyldeuløve havde ikke holdt op at elske mig. Og kunde han, under slige Omstændigheder, andet end ansee mig for den Troløseste af mit hele Køn. Jeg greb Brevet, med skjælvende Haand og trykkede Sara til mit Hjerte, thi hun havde reddet, hvad der næst Troen paa Gud var mig det Helligste paa Jorden: Troen paa Gyldeuløves Kjærlighed og Troskab; og midt i alle mine Lidelser var det en quægende Balsom for mit Hjerte at jeg vidste at jeg var elsket. Jeg gik ind i Annas inderste Kammer med det dyrebare Brev, den sidste Rest af min ulykkelige Kjærlighed. Jeg trykkede det til mit Hjerte og mine Læber, og det var næsten igjennemblødt af mine Taarer inden jeg brød det og læste:

“Svo Breve har jeg tilskrevet Dig, min til:
 “bedede Amalia! og ikke seet en Linie fra Din elskede
 “Haand siden det skrækkelige Brev, der bragte mig
 “til Fortvivlelse, som Du skrev mig til for fire Uger
 “siden. Amalia! er det Net? Kan Du forsvare det
 “for Gud? og er det muligt at Dit blide Hie kan
 “bedrage? Du har altsaa aldrig elsket mig? Du
 “har drevet Spot med et Hjerter der elsker Dig til
 “Døden? Nei! nei, Amalia! det har Du ikke.
 “Det kunde Du ikke! Man har tvunget Dig til
 “at skrive hiint skrækkelige Brev, der nær havde
 “berøvet mig Forstanden. Dit skyldstrie blide Hjerter
 “ahner ikke den djævelske Cabale der vil rive vore
 “Hjerter fra hinanden. Jeg veed hvem der spinder
 “dens fine Traad. Dog det er en Person som jeg
 “skylder Bæsfrygt. Jeg vil derfor fortie dens Navn
 “og søge at udlette Mindet om denne Ugjerning af
 “min Hukommelse. O, min Elskede! hvad har Du
 “ikke for min Skyld maattet lide! O, at Din Gyl:
 “denløves hele Liv, fuldt af uendelig Kjerlighed,
 “maatte kunne erstatte Dig det; at Du snart som min
 “Gemalinde, i mine Arme, maatte hofte Lønnen
 “for Din Kjerlighed og Dine Lidelser. Da jeg ikke
 “fik Svar paa et eneste af mine Breve, har jeg
 “trængt mig lige til Overhofmesterindens Bærelser,
 “hvor igjennem man har sagt mig, at Beien gaaer
 “til Dine. Man har afviist mig med den Ufsand:

“hed at Du var syg, hvilket jeg ikke troer: da Du
“i Taarnet har kundet udholde saa mange Mis-
“handlinger uden at blive det. O, at dog disse
“Linier maatte komme i Dine Hænder, thi de ere
“vigtige: de ville afgjøre om vi begge skulle være
“misundelsesværdig lykkelige, eller grændseløs uhykke-
“lige. Ja Amalia! det har lykkedes mig at røre
“Kongens Hjerte. Han har intet imod vor For-
“bindelse, og har anvendt alle Midler for at stemme
“Dronningen for vore Ønsker; men hun er ubøie-
“lig: da hun har givet Grubberne sit Ord. Da
“jeg i Gaar, atter fastede mig for Kongens Fodder,
“som jeg vædede med mine Taarer, tog han mig
“med Æmhed i sine Arme, og sagde inderlig bevar-
“get: “Kan det ikke være andet, da...” han stand-
“sede, og Ordet “flygt” svævede paa hans Læber;
“men han udtalte det ikke. “Bliv lykkelig, min
“Søn!” — vedblev han med megen Æmhed —
“men hush! paa: at Dit Bryllup er bestemt til om
“tre Dage.” Hvad kunde han hermed mene andet:
“end at hvad der skulde gøres maatte skee snarst;
“og, jeg kjender hans Hjerte: en kort, strømtet Unnaade
“vilde være min hele Straf. Ja, Amalia! Vi vilde
“følge dette Bink, for at blive lykkelige. Alt er
“beredt til vor Flugt. Forklæd Dig saa godt som
“Du kan, og kom i Morgen Aften Klokken elleve
“hen paa Holmens Broe. Du vil finde en Mand

“staaende paa Broen med en Lygte i Haanden som i
“Glasfæt viser en Stjerne. Denne Mand er mig.
“Følg mig dristigen til Hjørnet lige for Holmens Kirke.
“Der venter en Bogn som skal høre os til Helsen;
“gør, hvorfra vi gaae til Sverrig for at lade os
“vie. Frygt Intet! Kongen vil nok forhindre at
“Nogen sætter efter os. O, min Amalia! mit
“Hjerte banker den salige Stund imøde, da Du
“iler i mine Arme; og før skal jeg døe, end man
“atter skal rive Dig fra mit Hjerte.”

“Amalia! Jeg sætter min hele Liid til Din
“Kjærlighed. Du vil ikke knuse mit Hjerte ved
“Troløshed: Du vil møde efter min Bestemmelse.
“Møder Du ikke, da vare de skrækelige Ord i Dit
“Brev Sandhed: da har Du aldrig elsket
“mig; og da maa jeg mistvivle om, at der findes
“Kjærlighed og Qvindedyd paa Jorden: thi hvo er
“at tro naar Amalia kunde bedrage? Da sønder:
“river Du mit Hjerte og tvinger mig til at træde
“for Alteret med en Kvinde som jeg affkyer, som
“vil fremmane mig et Helvede istedet for den Him:
“mel jeg haabede at nyde ved Dit Hjerte. Med
“Kjærligheds sømme Længsel ventes Du i Morgen
“af Din evig elskende og tro

Ulrik Frederik Gyldenløve.

Kjøbenhavn den 30te September 1660.

“Se her er Brevet min Theodore! Mine Taarer have næsten udslettet hans elskede Navn. O, hvilket Hjerte havde jeg ikke ladet mig forlede til at støde fra mig. Jeg har aldrig holdt op at begræde hans Tab.”

“Sara blev nu hos mig, og var mig til en stor Trøst i min nagende Kummer; men end ikke denne Veninde vilde den grusomme Skjebne lade mig beholde: hun døde tre Maaneder derefter af Børnekopper, og den gode gamle Moder Anna, fulgte hende efter fire Ugers Forløb i Graven. Jeg var atter ene, og ingen hjærlig Haand astørrede mine Taarer, der stedse vedbleve at flyde.”

“Margaretha afflog, i et meget forhaanende Brev, at tage til mig; og bitterligen bebreidede hun mig: at jeg frivillig (som hun troede) atter var taget til Hoffet.”

“Da jeg havde modtaget de rede Penge som min Moder efterlod mig: købte jeg mig en Gaard ved Canalen i Kjøbenhavn. En fattig Slægtning af min Moder flyttede ind til mig; og der levede jeg i Stilhed, ene beskæftiget med at opdrage tvende fader; og moderløse Pigebørn, som jeg havde taget til mig.”

“Ti Aar vare allerede henrundne. Mine Pleiedøttre vare næsten voksne: da Gyldenløve kom tilbage fra Spanien hvor han havde tjent som Ge-

neral. Rygtet om hans Gemalindes flette Opførsel var kommet for hans Øre. Hun havde, som Rygtet fortalte, ved det forargeligste Levnet viist: at hun var uværdig til at bære det Navn som han ved sin Tapperhed havde gjort saa berømt. Gylde: løve lagde derfor Sag an mod denne Skjendige, og deres Ægteskab blev ved Retten, lorformeligen ophævet. Maria Grubbe giftede sig kort der: efter med hendes Galau: Adelsmanden Valle Dyre, som hun ligeledes, formedels Utroskab med hans Lade: foged, blev skilt fra. Derpaa ægtede hun Ladefog: den som mishandler hende grusomt; og nu, da hun er i den største Udselshed, maa hun drage Landene om ved hans Haand og fortjene de Penge som han svirer op, ved at synge og spille paa Lire. Du skulde egentligen endnu ikke hørt Slutningen af hendes Historie, da hun desværre endnu fremkommer i min; men jeg vilde i Korthed meddele Dig den, for at Du personligen kunde lære dette Lastens berymtede Offer at kjende, som tilfældigviis i Dag er her og spiller og synger i Borgerstuen for at more vore Tjenestefolk.”

Theodore kunde ikke undertrykke det Dnske at see Amalias, fordum saa stolte Medbeilerinde; og et Suk opsteeg af hendes Bryst over den Lastefuldes skræffelige Skjebne. Amalia aabnede Døren for at lade hende kalde, og det varede ikke længe før Kammerpigen kom med hende ved Haanden.

“Gaae kun dristigt ind Moder Sørensen! I skal spille og synge for Fruen og den fremmede Comtesse” — sagde Pigen til hende ved Indgangen.

Maria traadte ind af Døren, og gav sig, i de Klæder Amalia havde givet hende, en Anstand som om hun endnu var Gyldenløves Gemalinde; hvilket klædte hende meget comist, da man vidste hvor ussel hendes Stilling var — og at hun i det høieste nu kunde rangere med en fattig Dagleierske eller Tiggeriske, hvilke ogsaa vare hendes daglige Selskab.

“Spil og syng blot et lille Stykke, Maria!” — sagde Amalia med megen Blidhed — “thi Comtesseu befinder sig ikke vel.”

“Da vil mit Spil og min Sang vist ikke forværre hendes Sygdom!” — sagde Maria Grubbe meget spott. — “Og hvad mit Selskab angaaer: da veed jeg ikke hvor hun skulde finde det bedre, thi jeg har ofte spist ved det kongelige Taffel; og min første Gemal var en Kongesøn samt blaae Ridder og Greve.”

“Og hvad er den Sidste, Moder Sørensen?” — spurgte Amalias overgivne Kammerpige der var blevet staaende ved Døren.

Maria Grubbe lod som hun ikke hørte dette Spørgsmaal, og begyndte at sætte sig i Stilling til at spille. Amalia gav Kammerpigen et fortørnet Diefast, og bød hende at sætte en Stool til

Maria, som derpaa neiede meget dybt for Theodore og sporgte:

“Nusser Comtessen en af de nyeste franske Opera: Arrier, eller befaler De at jeg skal synge Dem mit Levnetsløb? Det er indbefattet i tre smaae Vers.”

Theodore kunde næsten ikke undlade at smile af den Ulykkeliges Hovmod og Kryben. “Helst det sidste!” — sagde hun, og Maria Grubbe satte sig ned og begyndte, med en Stemme som man kunde høre havde været god, følgende Sang, med Accompanement af Liren:

Skjændt ringe I min Stand vil finde —
Jeg eengang været har Grevinde,
Og er i Adelstanden fød.
Nu maa jeg mig i Ringhed sve,
Ohi min Gemal: Grev Gyldenløve
— Var det ei grusomt? — mig forskjød.

Jeg siden som Hr. Dyres Frue,
En Dronning var udi min Etue
— Han mine mindste Vink adlød. —
Men den Barbar, ja det Uhyre! —
Den nedrige Hr. Palle Dyre:
Mig ligeledes grunt forskjød.

Nu gaaer det mig kun skjævt og kroget.
Min sidste Mand var Ladefoged

Da han sin plumpe Haand mig bød.

Thi maa jeg synge til min Lire

For at den Drukkenbolt kan svire.

O, gid jeg laae i Jordens Skjød!

Da Sangen var tilende reiste hun sig op med megen Gravitet, og neiede med en aldeles forulykket Anstand for Theodore, idet hun saae sig om for at erfare, om ikke enten Amalia eller Kammerpigen vilde rose hendes Virtuositet. Da Alle forbleve tause, udbød hun meget opblåst:

“Det lader, som om min Sang ikke har behaget Dem. Da maa jeg dog have den Ære at for-
tælle: at det er min bedste Sang. Jeg har givet Skolemester Dankel i Slagelse, et Sølv Tomarks-
stykke for at forfatte den, og den har indbragt mig, saavel Penge som Stokkeprygl i Overflødighed. Folk ynder den meget: af dem faaer jeg Pengene, og af min Mand, den Grobrian, faaer jeg Pryglene, fordi han i den bliver kaldet en Drukkenboldt. Men det er det samme. Jeg synger den alligevel, til Trods for det Affkum, om han saa slog mig ihjel. Dog vilde jeg nok have det Sted forandret i den, hvor jeg siger: “O, gid jeg laae i Jordens Skjød!” thi jeg ønsker dog at leve noget endnu, da jeg har isinde at lade mig stille ved min tølperagtige Mand, for

at faa min Rang tilbage. Thi er det ikke skækkeligt, at en Dame som jeg maa lade sig kalde: Moder Sørensen?"

"Moder Sørensen!" — raabte Kammerpigen — "fynd Jer ned i Borgerstuen, thi jeg kan høre at Eders Mand kalder."

Theodore og Fruen gav Maria nogle Dalere for hvilke hun meget ydmyg takkede. Da hun gik sagde hun til Kammerpigen som vilde gaae først ud af Døren: "Tilbage Tøs! Lad mig gaae først! Vær der der æres bør! Ved hun ikke at min første Gemal var blaa Ridder og Greve?" *)

*) Det vil maaskee interessere flere Læsere at vide: at da Maria Grubbe i nogle Aar, havde draget hele Danmark om med sin fortrukne Mand Søren Sørensen, og sin Lire, tog Fortjenesten omsider af; de maatte derfor see dem om en fast Bopæl. Denne fik de i en ussel Hytte ved Grønsund paa Falsler. Her blev Maria Maltapperiske, maatte sætte Følk over i Joller til Møen, og gjøre Høverie-Arbejde paa Herregaarden Gørhøge. Kort sagt: hun var saa ydmyget som muligt. Desuagtet vedligeholdte hun, midt i sine Pjalter, en stor Frøthed, blandet med Adelsstolthed, der gjorde hende aldeles foragtet. Hendes Mand's skjændige Levnet vedblev. Han var yderst uilfsindet, sværede stedse og pryglede hende ubarmhertigen naar hun ikke kunde skaffe ham nof

“Det er skrækkeligt” — sukkede Theodore —
“at et Fruentimmer af hendes Rang og Stand har
fundet synke saa dybt. O, Amalia! det gjør Dit
Hjerte Vre: at Du antager Dig den Elendige,
uagtet Du for hendes Skyld har lidt saa meget;
men fuldend Din Fortælling: thi som det synes
kunde saavel Du som Din Elsker endnu blive lyk-
kelige.”

“Det er allerede sildigt!” — sagde Amalia —
“I Morgen, min Theodore! skal Du saa Slutnin-
gen af min Historie at høre! Sov nu vel! og Her-
rens Engleskare omsvæve i blide Drømme Dit Leie.”

“Nei, min Veninde!” — gjensvarede Theodore
bønligen — “jeg vil ikke sove før jeg veed Enden

§ 2

til at svire for. Og hvor kunde den Ulykkelige det,
i en Alder af over halvfjersindstyve Aar? Dog hen-
des Elendighed havde endnu ikke naaet sin høieste
Episke, men blev i en overordentlig Grad forøget, da
hendes Mand, i Jilsindighed og Drukkenskab, dræbte en
Skipper fra Dragøe, hvorfor han kom i Slaveriet.
Maria Grubbe endte sit lastværdige og ulykkelige
Levnet i den alledybeste Udsættelse og Elendighed i
Borrehuus paa Galsster, hvor hun var Almiseselem,
i Aaret 1718, i en Alder af femoghalvfjersindstyve
Aar.

paa Dine og Gylldenløves saa interessante Tildragelser. Vedbliv Din Fortælling, skulde endog Mor: genrøden overrasse os under den.”

“Vel!” — sagde Amalia — “Jeg vil da drage det sidste Slør, der skjuler mine Hændelser, tilside; og Du skal see hvor nær jeg atter var kommet Maalet for alle mine Ønsker, og hvordan denne samme Maria Grubbe, uden at hun nogensinde har ahnet at jeg elskede Gylldenløve, atter sønderrev det Æmhedss Baand som Kjerlighedens milde Skaber havde slynget om vore Hjerter.”

“Gylldenløves Proces med hans Gemalinde var endnu ikke endt, og Meningerne om dens Udfald vare meget deelte, thi Maria Grubbes Ædse, pragtfulde Levemaade og aabne Tassel, havde forskaffet hende mange Tilhængere, da Gylldenløve en Dag lod sig mælde hos mig. O, min Theodore! jeg kan ikke beskrive Dig hvorledes jeg ved dette Budskab blev tilmode. Mit Hjerte bankede ham imode, som paa vor Kjerlighedss første Dag. Jeg elskede ham med en Ild der ikke lader sig beskrive; men jeg fandt: at jeg ikke uden at saare min Jølelse for det Sømmelige kunde modtage ham, især i mine næsten vorne Pleiedøttres Nærværelse; og at modtage ham i Centrum, lod sig — som Sagerne stode — endnu mindre gjøre: da

han ikke var separeret fra hans Gemalinde. Jeg maatte derfor lade ham afvise, med den Undskyldning: at jeg ikke kunde modtage ham, da jeg var upasselig, og desuden havde gjort mig det til en Regel: aldrig, uden naar jeg havde Selskab hos mig, at modtage nogen Mandsperson, og jeg havde kun Selskab tvende Gange om Aaret. Det næste Selskab, blev ikke givet før efter Nytaar; vilde da Grev Gyldenløve bære mig med sin Nærværelse, vilde det være mig meget kjær. Min ældste Pleiedatter, som var en meget fornustig fortenaars Pige, bragte ham dette Budskab i Forværelset hvor han stod og ventede, og jeg kunde tydeligen høre hans mig saa bekendte Stemme, da han, med mange Hilsener til mig, forlod Værelset og gik."

"Var jeg for stræng imod den Elskte og mig selv? Jeg veed det ikke; men det forekommer mig endog i dette Øieblik, som om jeg ikke kunde handle anderledes. Gyldenløve syntes at forstaae det hemmelige Bink jeg gav ham, ved at lade ham sige: at jeg først til Nytaar vilde see ham; thi jeg og Alle vidste: at hans fatale Proces først mod Aarets Slutning kunde være tilendebragt. Han blev derfor borte — og jeg hørte fra dette Tidspunkt, som indtraf sidst i Sommeren, intet fra ham, før den 25de December, Dagen efter at han havde vundet

sin Sag, og var aldeles skilt fra sin Gemalinde, da hans Kammertjener overbragte mig følgende Brev, det sidste jeg nogensinde har modtaget fra hans dyrebare Haand. Mit Hjerte bankede af Fryd og Frygt da jeg modtog det — men navnløs, salig Henrykkelse igjennembavede det, da jeg læste:

“Dyrebare evigelskede Veninde!

“De har nægtet at modtage mig. Er da
“Deres Æmhed for mig reent forsvundet? og er
“det muligt at De kan troe: at mit Hjerte et Øie-
“blik har holdt op at brænde for Dem? Nei, jeg
“elsker Dem endnu som paa hiin Dag da jeg til-
“svor Dem evig Kjærlighed. I Hoffernes glim-
“rende Sale, paa Krigen's blodige Balplads i
“Slagenes Torden, fulgte Deres blide Billede mig,
“og ene det hjalp mig at bære den frygtelige Skjeb-
“ne: at være lænket til en Gemalinde, som jeg ikke
“kunde elske. O, Amalia! havde De givet efter
“for min Sjæls inderlige Bønner, og flygtet med
“mig: da havde jeg nu i ti Aar nydt Himlen paa
“Jorden. Jeg ventede forgjæves paa Dem til
“Morgenens frembrød, men De kom ikke. Jeg stod
“endnu i tre Nætter paa Holmens Broe, med
“Sinen hængende paa Slottet og ventede paa Dem:
“De kom ikke. — Jeg saldt i den sorteste Fortviv-
“lelse og tabte næsten al Tillid til Troskab og Dyd

“paa Jorden. Da lod jeg mig taalmodigen slæbe
“til Alteret, thi mit Liv havde tabt sit hele Værd
“for mig: De elskede mig jo ikke mere. Da Biel:
“sen var forbi var det som om jeg vaagnede op af
“en rædsom Drøm; og jeg befandt mig i en Til:
“stand der grændsede til Vanvid. Min forevige
“ædle Fader, hvis Hjerte blødte ved mine Lidelser,
“lod mig som Ambassadeur gaae til Engelland. Jeg
“efterlod mig her den Gemalinde som det var mig umuligt
“at elske. Hendes Opsørsel i min Graværelse van:
“ærede mit Navn. Jeg blev skilt fra den Uvær:
“dige og min Haand er atter frie. Jeg er endnu
“i min Mandoms feireste Dage og længes efter at
“nyde Livets høieste Lykke, Kjærlighed, ved en ædel,
“elsket Qvindes sømme Hjerte: at vandre Næsten af
“mine Dage ved hendes Side som den Lykkeligste
“af alle Dødelige. Ingen Qvinde paa hele Jord:
“kloden er i Stand til at gjøre mig lykkelig uden
“De, Amalia! Vil De det? O, Amalia vil De
“gjøre mig lykkelig? Eller var det virkelig sandt hvad
“De skrev: at De havde aldrig elsket mig?”

“De har afflaaet at tale med mig; men De
“kunde dog ikke hindre mig i at see Dem. Hver
“Søndag har jeg seet Dem i vor Frue Kirke,
“i det samme Tempel hvor Deres Ynde første
“Gang henrev mig. O, Amalia! De straalere end
“nu i Ungdommens og Skjønhedens høieste Fylde.

“Et tydeligt Træk af Melancolie er udbredt over
“Deres skønne Nafn. — O, dette Træk gjør Dem
“endnu skønnere. Der er noget ubeskriveligt Rørende
“i Deres hele Udortes, og aldrig har jeg i nogen
“Kirke, enten i Spanien eller Italien, seet en Ma:
“donna der saa aldeles i sit hele Væsen forener den
“overjordiske Ynde som man kan tænke sig at Christi
“Moder maa have besiddet, uden hos Dem. Er det
“muligt, Amalia! har De virkelig besluttet at denne
“Gylde af himmelsk Skønhed, langsomt skal hen:
“visne uden at den skal skabe nogen Mand Him:
“len paa Jorden? Amalia! Din Gyldepløve, Din
“troe, Din bestandige Tilbeder, anraaber om Din
“Haand og Dit Hjerte! O, ved alt hvad der er
“Dig helligt i Himlen og paa Jorden, besværger
“jeg Dig: lad Dit Hjerte gjøre Udslaget! thi en
“Følelse i mit Bryst, som aldrig vil forstumme,
“siger mig: at det endnu slaaer for mig. Lad In:
“gen mere træde imellem os og vor Lykke! Bliv
“min Huustro! og ved den Alvidende som stuer
“Hjernerne, for hvis Nafn jeg i dette Dieblis for:
“nyer min Trofskabseed til Dig, sværger jeg: Du
“skal aldrig komme til at fortryde det. Liig Mis:
“dæderen, der er dømt til Døden, og endnu i det
“sidste Dieblis, imellem Frygt og Haab, venter at
“Ordet Naade skal blive udraabt over ham: seer
“jeg den endelige Dom af Dig imøde, der enten skal

“gjengive mig mine bortrøvede Ungdomsglæder, og
“fremtrylle mig et Eden paa Jorden — eller ogsaa
“indvie mit hele Liv til en ulykkelig Kjærligheds
“navnløse Lidelser. Betænk Dig vel, Amalia! før
“Du affiger denne Dom, der atter kan berøve mig
“alt hvad Gud og Naturen knyttede til mit Hjerte:
“Fødeland, Slægt og Venner, og jage mig i en
“evig Landflygtighed. Jeg vil ikke rose mig for en
“Bestandighed og Kjærlighed for Dig: der er min
“anden Natur, som vil udfylde mit Hjerte til det
“brister i Døden, men kun tillade mig at sige Dig
“dette: paa den hele store Jordklode, ja saa langt
“som Guds uendelige Skabning rækker, finder Du
“Ingen, nei Ingen der elsker Dig saa inderlig,
“høit og hjerteligt, saa aldeles for Tid og Evighed,
“der saa ganske sætter sin hele og sande Lykke i Din
“Besiddelse som Din tro:

Ulrik Frederik Gyldenløve.

Kjøbenhavn den 25de December 1670.

“O, Theodore! mine Betæneligheder om at
række min Haand til en Mand hvis Kone endnu
levede, forsvandt. Jeg syntes allerede at det ikke
var nogen Synd; og jeg besluttede efter noget Over-
læg: at indvie mit hele Liv til Belønning for en
saa uendelig Kjærlighed, og at nyde Livets høieste

Lykke ved den tro, den prøvede Elfers Hjerte. Min
 Barm var fuld af uendelig Salighed; jeg var saa
 uundsigelig lykkelig: thi hvad for Hindringer kunde
 der nu optaarne sig for vor Kjærlighed? Forholdene
 vare omskiftede siden for ti Aar siden. Den høi-
 modige, ædle, blide Kong Christian den Femte var
 Gylденløves kjærlighedsfulde Broder. Den regje-
 rende Dronning var, den ædle skønne med alle Dy-
 der prydede Charlotte Amalia: alle Ulykkeliges Be-
 skytterinde, Rigernes Genius og Folkets Afgud.
 Hun var mig meget huld og naadig, og havde flere
 Gange ønsket at drage mig til sit Hof: hvor alle
 milde Dyder thronede under hendes mægtige Be-
 skyttelse. Vel sandt: Sophia Amalia levede endnu
 og vidste at vedligeholde sin Indflydelse, for hvilken
 den ulykkelige Eleonore Ulfeldt vedblev at være et Offer;
 men maatte hun nu ikke være af andre Tanker, og
 ønske Gylденløve Erstatning for hvad han formedelst
 sit tiaarige ulykkelige Ægteskab havde lidt? Des-
 uden — kunde Kongens og Gylденløves Selvstæn-
 dighed, ikke sættes imod hendes Villie om den skulde
 være vore Ønsker imod? Disse Betragtninger an-
 stillede jeg medens jeg klædte mig paa for at gaae
 i Kirken og anraabe Gud om Held for mit fore-
 staaende Ægteskab, som jeg var fast besluttet at
 indgaae. — Det var en deilig første Juledag:
 den blide Vintersol skinnede ind af Vindverne.

Uvilkaarligen saae jeg ud paa Gaden, over Canalen. Mit Blik faldt paa Holmens Broe — og — min Fryd var ubeskrivelig: Gyldenløve stod paa Broen, og saae over imod mine Vinduer. O, min Theodore! Der stod den Herlige som jeg i ti Aar ikke havde seet, i sin Ungdoms, Skjønheds og Krafts fulde Blomstren. Det forekom mig, som om han var skjønnere end han nogensinde havde været. Jeg tænkte da paa: hvordan han i tre Nætter havde staaet paa den samme Broe og ventet paa mig. Ti Aar vare imidlertid henrundne — han stod der atter med et elskende Hjertes udeelte Kjærlighed, og tænkte paa mig. Jeg mindede mig Lygten med Stjernen i Glasset, som han i hine Nætter havde holdt i Haanden for at jeg skulde kjende ham. Stjernen funkede endnu: den brød sig i Middagssolens Glands i flammende Straaler paa hans for mig flammende Hjerte. O, jeg kunde have raabt ned til ham:

“Min Gyldenløve! Jeg kommer! Jeg betroer mit Liv, min hele Tilværelse til Din Kjærlighed! Jeg følger Dig til Jordens yderste Ende! o, var det endog kun, for at døe ved Dit Hjerte!”

“Hurtigt, som Tanken i min Sjæl, fattede jeg den Beslutning, at give min Elsker et Tegn paa at jeg var hans: at mit Hjerte slog hans Ønsker imøde. Jeg besluttede at gaae over Holmens Broe

til Kirken, og naar han hilsede mig: vilde jeg lade en Myrtheqvist falde til Jorden. Han vilde da tage den op, og dette Kjærlighedens og Ægtestandens Symbol vilde da — uden Ord — tolke ham mit Hjertes sømme Følelser. Hurtigen rev jeg en Myrthegreen af et Træ i Bindvet, tog min yngste Pleiedatter, Charlotte, ved Haanden, og ilede ud af Døren, for at komme til Broen inden Gylденlove forlod den. Ligesom jeg traadte ud af min Port, rendte et Fruentimmer imod mig og Charlotte med saadan en Fart, at Baret styrtede mod Jorden og slog sit Ansigt tilblods i Faldet. Jeg bukkede mig ned for at hjælpe den kjære Pige op. Myrthen faldt af min Haand ned i Charlottes Blod — og blev sendt dertraadt under Fruentimmerets Fødder. Det var nu ikke at tænke paa at gaae i Kirke. Mine Piger som havde hørt Lottes Skrig ilede til og hjalp os ind i Huset. Fruentimmeret ilede, med Undskyldninger for det Foresaldne, bag efter mig. Da jeg var i Stuen, saae jeg først at det var en yderst pragtfuld Dame; og med Forsærdelse gjenkjendte jeg i hende — Gylденloves fraskilte Gemalinde: Maria Grubbe. Jeg bævede tilbage ved denne Opdagelse, og det varede længe inden jeg kunde fatte mig efter denne ubehagelige, ja frygtelige Overraskelse som jeg ikke kunde andet end ansee for et ulykkeligt

Varsel, for min og Gylldenløves forestaaende Forbindelse."

"Med en Ordstrøm som varede meget længe, forsikrede Maria, at hun var aldeles uskyldig i Barnets Fald: da den Lille selv havde rendt imod hende. Dog tilstod hun at hendes Glen rigtignok havde forarsaget det, da hun ønskede at tale med mig inden det ringede sammen, og hun vidste at jeg aldrig nogen Helligdag forsømte at gaae i Kirken."

"Jeg blev maalløs af Forundring over dette fjeldne og høist uventede Besøg, og bøjede mig ned over den grædende Charlottes Ansigt, hvoraf jeg vaskede Blodet, for at skjule min heftige Bevægelse."

"Hvorfor svarer Du mig ikke et Ord, Amalia?" — sporgte Grevinde Gylldenløve. — "Jeg veed dog at jeg aldrig har gjort Dig noget imod, og for ti Aar siden vare vi endogsaa de bedste Veninder ved hele Hoffet. Vare vi ikke?"

"Jeg formaaede ikke, havde det endog gjældet mit Liv, at svare hende et eneste Ord, men stirrede paa hende med taareløse, og som man siden sagde mig, halv vilde Bine."

"Har jeg da nogensinde gjort Dig imod?" — sporgte hun — "Saa siig kun frem, og jeg er villig til, at bede Dig om Forladelse!"

“Mindet om alt hvad jeg for dette Fruentimmers Skyld havde lidt og taalt, fornyede sig i min Erindring, og truede med at knuse mit Hjerte. Alle dets Wunder begyndte paa nye at bløde. Dog hvissede min Samvittighed til mig: at Maria Grubbe, inden hun ægtede Gylденløve, var uvidende om hans og min Kjerlighed, følgerig ogsaa om mine Lidelser. Jeg borde derfor ikke være saa uretsfærdig, endog i mit eget Hjerte, at bebreide hende dem. Denne Tanke gjorde mig blødere. Jeg tænkte mig hvad det maatte være smerteligt for hende: at give slip paa en Gemal som Gylденløve, og kunde ikke troe andet: end at hun nu havde opdaget hans Kjerlighed til mig, og kom for at kræve ham tilbage af mig. Taarerne som omsider styrte af mine Øine, gav mit Hjerte Lust; og det blev mig muligt at sige:

“Jeg har Intet at tilgive Dem, Grevinde! og tør neppe gætte Aarsagen, hvorfor De kommer til mig, som siden hiin Valnat da jeg flygtede for Dronningens Brede, ikke har seet Dem. Vore Forhold have siden den Tid forandret sig meget, og jeg veed ikke....”

“Hvad der bringer mig til Dig?” — afbrød Maria mig hurtigt, og trak mig ned ved Siden af sig. — “Det skal jeg sige Dig i Korthed. Du har vel hørt at min Gemal, Grev Gylденløve, har tagt

Sag an imod mig og beskyldt mig for Utroskab? Det var let for ham at vinde denne Sag: da Kongen er hans Broder og han derfor har alle de Store til Venner. Hvor krænkende det maa have været for mig: at blive dømt som Ægteskabsforbryder, vil Du kunde indsee. Men skrækkeligt, ja grusomt er det: at jeg ikke kan indgaae et nyt Ægteskab, hvilket er bevilget Gyldeulove, der ikke har opført sig bedre end jeg, thi...."

"Men hvor fører alt dette hen?" — Spurgte jeg utaalmodig, da den Fortrolighed min fordums Medbeilerinde viste mig, var mig meget ubehagelig. — "Lad os afbryde denne Samtale, der dog ikke kan andet end være ubehagelig for os Begge. Thi maa det ikke smerte Dem, at tilstaae Deres egen Brøde? Og kan det være behagelig for mig: at høre paa denne Tilstaaelse? Jeg maa derfor bede Dem at...."

"Du maa ikke sige De til mig, Amalia!" — udbroød Maria meget venlig og tog min Haand. — "Erindrer Du ikke at vi fra Jylland af, ere gamle gode Veninder, samt at vi sagde Du til hinanden ved Hoffet?"

"Desværre erindrede jeg ethvert Forhold til Maria alt for nøie — men det var mig aldeles umuligt at tiltale hende med det fortrolige Du; en

Benævnelse jeg i denne min modnere Alder var meget sparsom med, og kun gav til den som jeg baade kunde hviagte og elske. Jeg vedblev derfor, uagtet hendes gjentagne Anmodning, at kalde hende De, hvilket lød underligen nok, da hun ikke, som hun sagde, vilde give slip paa sin gamle Kettighed, og vedblev at tiltale mig med Du.”

“Efter en skræffelig lang Indledning, hvoraf ethvert Ord var et Dolkestik i mit Hjerte, da den ene omhandlede hendes Kjærlighed til Gylденløve, fortalte hun mig endelig — og det endog uden at slaae Dinene ned — at det rigtignok var sandt, at hun i Gylденløves tiaarige Fraværelse havde født tvende Børn ved Adelsmanden Palle Dyre; samt at hun altsaa maatte finde sig i Skilsmisssen. Den var hende endog kjær: da hun agtede at reise sig ved ham, ved hvem hun var faldet. “Men” — søiede hun til — “jeg vil have Tilladelse til strax at gifte mig. Min hele Formue har jeg faaet tilbage; men det er mig ikke nok: thi Gylденløve er ikke bedre end jeg. Han har forført en ung og smuk Operadandserinde, medens han opholdt sig i Paris, og hun har født ham en Søn som nu er syv eller otte Aar gammel. Denne Søn har han endog bragt med sig til Kjøbenhavn, da Moderen for et Aar siden skal være død. Drengen, som han elsker meget høit, har han lært at tale Dansk, endsskjønt man godt

kan høre paa ham at han er en Franskmænd. Han er i Kost hos en Skolelærer paa Christianshavn, som dagligen bringer ham til Faderen. Dersom Du vil, Amalia! da vill jeg lade baade Skolelæreren og Drengen komme her: at Du med egne Dine kan....”

“Nei!” — raabte jeg, idet mine Kinder blussede af Skamrødme paa Gylldenløves Begne. — “Nei jeg vil ikke see ham. Desuden”, — vedblev jeg med Fatning — “hvad vedkommer det mig? Jeg har jo aldrig været Gylldenløves Gemalinde; og jeg begriber ikke hvorfor De fortæller mig alt dette? Jeg har ikke bedet om Deres Fortrolighed, og jeg vilde ønske....”

“Men Du skal have den alligevel!” — afbrød Maria mig. — “Eh! Du skal forhjelpe mig til min Ret, at jeg ved at ægte Palle Dyre kan faae min Ære tilbage. Jeg veed at Dronning Charlotte Amalia er Dig meget hengiven og naadig, lader Dig ofte komme hele Timer til sig, tager Dig med i sin Vogn naar hun fjører ud og viser Dig megen Fortrolighed. Da nu Dronningen tre Gange har ladet mig afvise, saa beder jeg Dig, for gammelt Venfskabs Skyld: at gaae til hendes Majestæt, og ret af Hjertens Grund asmale hende den himmelraabende Æret jeg har lidt, ved at blive nægtet at gifte mig,

Siig hende: at Gyldenløve har forbrudt sig ligesaa meget som jeg, ja maaskee endnu meget mere. Anraab hende tillige om: enten at udvirke at min Sag bliver foretaget paa nye, eller at formaae Kongen til: at give mig Tilladelse til at indgaae et nyt Ægteskab! O, Amalia! Min Skjebne hviler i Din Haand! Du, ja Du alene formaaer at gjøre mig lykkelig!”

“Aldrig glemmer jeg denne skrækkelige Førstejuledag. Jeg havde haabet at tilbringe den i Kirken i Bøn og Gudsnaadbedelse, men jeg maatte tilbringe den hjemme i min Stue ved hjertenagende Sukke og Qualer. Thi af alt hvad der hidtil havde mødt mig, syntes det: at Gyldenløve havde forladt Dydens Bane, meest at saare mit Hjerte. Han skrev: “at han aldrig havde holdt op at elske mig” og dog.... Jeg betænkte mig igjen, og fattede en anden Beslutning. “Lad os faae Skoleholderen og Barnet sat” — sagde jeg — “og nøie undersøge før vi handle. Er Deres Beretning da sandfærdig? Er Gyldenløve virkelig betyngt med Brøde: da, Grevinde! da skal jeg forskaffe Dem Audience hos Dronningen. Selv at tale Deres Sag? — Forlang ikke det; thi det kan, det vil, det gjør jeg aldrig!”

“Maria var tilfreds med dette Løfte. Hun skrev derfor en Seddel til Skoleholderen, som hendes

Tjener, der ventede i Borgerstuen, maatte bringe; og da jeg ikke boede langt fra Christianshavn, kom baade Barnet og Læreren snarere end jeg havde formodet. Maria tillaaede Døren, og spurgte uden videre Indledning:

“Stig mig min lille Dreng! hvem er Din Fader?”

“Barnet kom i en tiensynlig Forlegenhed, og svarede stammende, med fransk Dialect, idet han skottede hen til mig:

“Man har forbuden mig at nævne hans Navn, derfor kan jeg ikke sige Dem det.”

“Vær Du kun dristig, min Dreng!” — sagde Læreren, og klappede Drengen paa kinden. — “Damerne der, røbe Dig saamænd ikke; og desuden: Sandheden bør man stedse sige om det endog er forbuden. Denne Dame har lovet at give Dig en heel Pakke skønne Billeder, med Huse, Træer og Mennesker paa, naar Du fortæller den anden Dame alt hvad Du veed, saavel om Din Fader som Dig selv og Din Moder!”

“Skal jeg da” — spurgte Drengen med flydende Tunge — “ogsaa fortælle om hvor god min Fader er? hvordan han græd ved min Moders Liigkiste, da jeg og mine smaae Søstre stode om

den? hvordan han kysede os Alle, satte de Smaa i Kost, og tog mig med sig paa Reisen, samt hvor meget han holder af mig? Skal jeg ogsaa vise Fruen hans Billede som han gav mig i Forgaars paa hans Fødselsdag, da jeg sad saalænge paa hans Skjød, og han kaldte mig sin egen kjære Louis? Skal jeg?” — Han tog et Billede frem, der hang i en Guldkjæde paa hans Bryst. Jeg kastede mine Pine paa det og bævede tilbage — det var Gylденløve!”

“Det er nok, min gode Dreng!” — sagde jeg, da jeg noget var fattet, og førte ham ind i et Sideværelse til mine Pleiedøtre. Da Døren var lukket, omfavnede og kysede jeg Barnet inderligen. O, denne Dreng spærrede Veien for mig til Alteret, og sønderknuste mit Hjerte, men han var Gylденløves Søn: jeg kunde ikke andet end elske ham.”

“Da jeg igjen kom ind til Maria modtog hun et Brev fra Skoleholderens Haand, som hun rakte mig. Det var mig umuligt at læse det; jeg vidste det derfor med Haanden fra mig, og bad hende, at forskaane mig for flere Oplysninger.”

“Er Du da nu overbevist?” — spurgte hun — “om denne fine Herres Opførsel i Udlandet, medens jeg sad og kjædede mig her hjemme? — Han lod det ikke

blive ved eet Barn. Han har endnu flere i Paris. Det er ret Skade at de ikke ogsaa ere her."

"Det kan jeg sige Dem" — sagde jeg til Skolelæreren — "at jeg finder at det er lastværdigt: at De saadan svigter den Tillid, Grev Gyldenløve har til Dem og faaer et Barn til at fortælle, hvad det er befalet at fortælle."

"Jeg er fattig, min Frøken!" — sagde han — "og Frue Grevinden har lovet mig fem hundrede Ducater, naar hun kommer til at ægte Hr. Dyre, for at jeg skulde overbevise Dem om Hr. Grevens Utroskab, da, som hun sagde, Deres Naade ellers ikke var at formaae til at tale hendes Sag hos Dronningen."

"Ja, De har aabnet mine Dine!" — raabte jeg. — I Morgen, Grevinde! i Morgen skaffer jeg Dem Dronningen itale."

"Skolemesteren gik med sin unge Eleve. Og det varede ikke længe inden Maria Grubbe ogsaa forlod mig, efterat jeg havde medgivet hende et Par anbefalende Linier til Dronningen."

"Jeg indsluttede mig i mit inderste Værelse, og overlod mig aldeles til min Smerte. Jeg græd blodige Taarer over Gyldenløves Fald, og raabte høit, idet jeg vreed mine Hænder: "Det er forbi!" Min Beslutning var uigenkaldelig fattet."

"Efter en skrækkelig, under Sukke og Taarer, tilbragt Nat, gjorde jeg om Morgenens BOLD paa

mit Hjerte; og skrev følgende Linier, som strax bleve affendte, til den troløse, og dog evigelskede Gyl-
denløve:

“Hr. Greve!

“Til Svar paa Deres Skrivelse af Gaars
“Dato, har jeg kun dette at mælde: Hvad der stod
“i det sidste Brev De modtog fra min Haand, be-
“hage De at antage for Sandhed! Tillige vover jeg
“at bede, ja besværge Dem inderligen om: at for-
“glemme en Pige, der aldrig kan eller vil give
“Dem sin Haand.

Amalia Ulfeldt.

Kjøbenhavn den 26de December 1670.

“Da Brevet var sendt bort, og jeg omsider
blev ene, knælede jeg ned for Gud og bad om Læ-
gedom for mit sønderknuzte Hjerte. Jeg bad længe
og inderlig, og fordybede mig saaledes i min Andagt
at jeg ikke mærkede at Døren var blevet aabnet, og
at en Mand stod bag ved mig. Da jeg vendte
mig om — saae jeg til min høieste Forfærdelse og
Forundring: at han for hvis Skyld jeg havde lidt
og endnu leed saa meget, den høitelskede, lastefulde —
Grev Gylldenløve, stod bag ved mig. Jeg reiste
mig, betaget af den høieste Skræk, og var, som
sædvanligt, ikke i Stand til at fremsøre et Ord.”

“Amalia! har De skrevet dette, og er det
Lønningen for min uendelige, evige Kjærlighed?” —

spurgte han med den samme Stemme, der stedse havde banet sig Vej lige til mit Hjertes Inderside.

“En Taarestrøm var mit Svar paa hans Spørgsmaal.”

“Amalia!” — vedblev han, og en Taare perlede i hans skønne, mandige Øie. — “Jeg har elsket Dig, endog uden Haab om nogensinde at besidde Dig. Jeg har elsket Dig, da Du forstjød mig og gav mig mit Trofskabsløfte tilbage. Af Kjerlighed til Dig: forlod jeg Fader, Fødeland og Venner, og styrtede mig i Krigens Rædsler. Det eneste jeg medtog: var Mindet om Dig og min Kjerlighed. Jeg har seet hvad man kalder: Jordens skønneste Qvinder, men min Trofskab vaklede ikke. Uagtet Du er grusom imod mig, elsker jeg Dig endnu, og skal elske Dig til mit Hjerte brister i Døden. Er da disse Linier alt hvad Dit Hjerte har at give mig for saamegen Trofskab og Kjerlighed? For saa mange Aars navnløse Lidelser?”

“Jeg var nærved at synke til Jorden af Forfærdelse over hans uhyre, mageløse Færdighed i at forestille sig. Mit Blod kogte i mine Aarer, og det blev mig endelig muligt at tale.

“Foragtelige Hykler!” — raabte jeg, og ilede ud af Værelset.

“Min Skjebne søiede det just saaledes, at min anden Elsker, den tredsindstyveaarige Hr. v. Darnier,

hvis Tilbud om Ægtekab jeg gjentagne Gange, i to Aar, havde afviist, men ellers, paa Grund af hans Alder og Godmodighed, dog tilstødet Afgang i mit Huus, var hos mine Pleiedøttre. Han og de uskyldige Børn bleve yderst forstrækkede over min Tilstand, thi jeg var aldeles ude af mig selv. Med vilde Blikke stirrede jeg længe paa Hr. v. Darner, og da Stormen i mit Bryst noget var standset, før den Beslutning som en Lynild igjennem min Sjæl: at give denne værdige Mand min Haand, for at betage Gylbenløve ethvert Haab. Det kom kun an paa: om Hr. v. Darner vilde antage de Betingelser, der hurtigen dannede sig i mit Hoved og uden hvilke, jeg aldrig kunde eller vilde formåle mig med nogen anden Mand end Gylbenløve; ved hvilke: jeg blev i Stand til at holde mit ham givne Trofskabsløfte, og kunde hos mig selv undskylde et Skridt som den elskede Troløse, ved sin Paatrængenhed nødte mig til at gjøre. Jeg bad derfor den gode Gamle at blive hos mig til Middag og sendte min Vogn, tilligemed en Hjevovogn, efter hans ti Børn som vare paa hans Landeiendom tre Mile fra Byen."

"Jeg ansaae det som en Tilskikkelse af Gud, at Darner just var kommen da jeg bad den Evige om at styre min Skæbne og vise mig Veien som jeg skulde vandre, var den endog bestrøet med Tørne."

“Darner fornyede atter sin Begjering om min Haand, og da jeg erklærede: at jeg aldrig kunde elske ham, svarede han: at han var tilfreds med mit Benskab, og søgte kun en Moder for sine tilvorende Børn, især hans sex Døttre. Med en Glæde, som tydeligen udtalte sig i hans ærværdige Ansyn, samtykkede han i mine trende Betingelser som vare: “At han aldrig maatte behandle eller ansee mig for andet end sin Datter.” — “At jeg vilde forøge hans Familie med mine Pleiedøttre, som, paa Grund af, at min Formue var betydeligen større end hans, skulde arve efter os Begge, ligesom hans egne Børn” — samt: “at jeg stedse vilde have mit eget Sovestuekammer som hans Fod aldrig maatte betræde.” Disse Betingelser bleve lovformeligen opsatte, underskrevne og forseglede; det Nødvendige ihenseende til Dielsen besørget, og Kl. tre om Eftermiddagen bleve vi, i Overværelse af vore tolv Børn, som nedbade Himlens Belsignelse over vor Pagt, ægteviiede i Holmens Kirke, uden at noget Menneske ahnede denne min i Fortvivlelse tagne hurtige Beslutning; og med et sønderknust Hjerte, bad jeg Gud om Held og Styrke til at opfylde de Pligter jeg selv havde paalagt mig.”

“Det var ligesom en Trøst for mit saarede Hjerte: at Smilhed smilede til mig fra ethvert Die, da jeg kom hjem fra Kirken. Darner var saa

undsigelig glad over at have faaet en Moder til hans mange Børn, og vel ogsaa over at have forbedret hans ved Krigen ødelagte Formue, at hans Glæde om Aftenen ved Bordet næsten blev støiende; og Børnene, som allerede længe havde elsket mig, vare ude af dem selv af Henrykkelse over at have faaet mig til Moder.”

“Det blev nu mere muntert hos mig, og jeg fik megen Bessjæftigelse med mine Stedbørn; hvilket havde en velgjørende Virkning paa mit Sind, da jeg ikke fik Tid til at tænke paa den — o, endnu altfor høit elskede Gylldenløve. For ikke at blive saa ulykkelig at møde ham paa Gaden, tog jeg, nogle Dage efter Brylluppet, her ud paa Darners Gods, da det desuden var hans Hensigt at sælge min Gaard i Byen. Dette lykkedes ham først efter et Aars Forløb; og jeg maatte da ind til Kjøbenhavn for at ordne noget ihenseende til mine overflødige Meublers Salg. Jeg stod af ved Nørre Port for at gaae igjennem Byen, men neppe var jeg steget af Vognen, før en Dreng, klædt i modbydelige Pjalter, kom for at betle af mig. Jeg rakte allerede et lille Sølvstykke henimod ham, da jeg blev opmærksom paa hans franske Accent som jeg syntes at have hørt før. Jeg betragtede Barnet næriere, og — tank Dig min Forsærdelse, da jeg opdagede: at det var Gylldenløves Søn, som med Skoleholderen var hos

mig hiin skrækkelige Førstejuledag da jeg havde det fatale Besøg af Maria Grubbe."

"Det smertede mig ret i Sjælen, at dens Søn som jeg havde elsket, og endnu elskede saa ubeskrivelig høit, var i en saa slet Tilstand; og jeg kunde ikke indsee Aarsagen hvorfor Gyldenløve havde forskudt det Varn, som han før havde elsket med saamegen Æmhed; og hvor forskjellige vare ikke de Pjalter, der neppe skjulte Drengens Legeme, mod den ødsle Pragt hvormed han var klædt da jeg sidst saae ham. Min Beslutning var snart fattet: jeg maatte og vilde antage mig Gyldenløves Søn. Han skulde hverken hungre eller gaae i Pjalter; jeg befalede derfor min Rudsf at sætte Drengen op paa Bognen, indsvøbe ham i min Rejsekappe, og føre ham hjem til min forrige Gaard ved Kanalen. Jeg gik ad en Omvei, for at min stærke Bevægelse ikke skulde blive bemærket af nogen der kjendte mig. Da jeg traadte ind i Stuen, stod Drengen allerede og ventede paa mig."

"Hvordan gaaer det, min lille Louis?" — raabte jeg ham imøde og tog ham, hans modbydes lige Daaklødning uagtet, i mine Arme."

"Jeg er saa sulten" — sagde han i den sædvanlige Tiggertone. — "Vil De ikke give mig en Skilling til Brød!"

“Gud i Himlen!” — raabte jeg, og befalede Huusholdersken at lade Vordet dække.

“Men hvorfor tog Din Fader — Grev Gylldenløve vilde jeg sige — Dig ikke med sig, da han for et Aar siden reiste til Italien?” — spurgte jeg Drengen, idet jeg satte en Talerken med Kage for ham.

“Min Fader er ikke reist bort” — gjensvarede Drengen — “han sidder i Fugthuset, fordi han har stjaalet Grevindens, eller Frue Dyres Gulduhr.”

“Hvad?” — raabte jeg, betaget af den høieste Forundring. — “Er da Grev Gylldenløve ikke Din Fader? og er Du ikke født i Paris?”

“Jo jeg er rigtignok født i Paris” — svarede Drengen meget trofskyldig — “men min Fader hedder Pierre Latour. Jeg har aldrig seet Grev Gylldenløve saalænge som jeg har levet. Min Fader kom hertil for tre Aar siden, for at være fransk Sprogmeister, og saa kom jeg med ham.”

“Men” — spurgte jeg med Hestighed — “da Du for et Aar siden, var her med Skolelæreren, og Du havde de prægtige Klæder paa: da sagde Du jo at Gylldenløve var Din Fader? Gjorde Du ikke?”

“Drengen blev bange og syntes at betænke sig, derpaa gav sig til at græde, og sagde med bævende Stemme:

“Hvad jeg den Gang sagde veed jeg ikke, thi jeg forstod ikke rigtig Danff, og Grevinden havde lært mig det altsammen udenad. Hun havde ogsaa ladet de Klæder sye som jeg havde paa, men dem folgte min Fader endnu inden han stjal Uhret.”

“Det var skrækkeligt hvad jeg følte. Jeg havde altsaa gjort det ædleste, det bedste Menneske den blodigste Uret, og var blevet et Offer for den skjendige Maria Grubbes Rænker; for at hun kunde opnaae sin Hensigt at blive gift. Jeg havde lønnet en Kjærlighed som kun en Engel kunde være værdig at nyde, med Mistanke, Spot og Eroløshed; jaget den ædleste Mand i Landsflygtighed, og tilintetgjort hans hele Fryd paa Jorden. Fortvivlet vreed jeg mine Hænder og forbandede baade Maria Grubbe og min Lettroenhed. Ja min Smerte grændsede til Vanvid, og jeg rev Haaaret af mit Hoved.”

“Den ulykkelige Dreng græd høit, og bad mig knælende: ikke at lade ham sætte i Tugthuset fordi han havde løiet. Jeg maatte trøste den Ufskyldige og betage ham sin Frygt; dette gav mig nogenledes min Fatning tilbage, og jeg indsaae: at jeg for hele Verden maatte skjule hvad der foregik i min Sjæl. Jeg lod BARNET bringe til min Sjælesørger som jeg i et Par Linier bad, at sørge for at han, for min Regning, blev sat ud til gode Folk, derpaa førte

jeg hjem, hvor man forundrede sig meget over mit forandrede og forstyrrede Udseende.”

“Af Alt hvad jeg har igjennemgaaet i Livet, har intet virket saa voldsomt paa min Sundhed som dette. Jeg faldt i en hidsig Feber, hvori jeg længe var berøvet Forstandens Brug. I fem Hverdingaar maatte jeg holde Sengen, og jeg kom mig meget langsomt. Alle mine Sandser vare svækkede; og at jeg lever: derfor kan jeg ene takke Darners og hans Børns mageløse Omhu. Min Sukommelse havde lidt saameget, at jeg kun dunkelt kunde erindre mine tidligere Tildragelser. Lidt efter lidt, fornyede de dem i mit Minde, eftersom min Sundhed vendte tilbage; men tyve Aar maatte henrinde inden jeg gjenvandt mit Hjertes tabte Fred, hvortil den gode Darners faderlige Omhu megen bidrog. I de sidste ti Aar har jeg med Nøiagtighed kunnet tænke paa den Væde, som jeg stødte fra mig; og det er kun Mindet om min ulykkelige Kjærlighed, som har kommet mine Taarer til at flyde. Min elskede, ja evigelskede Gylde løve er, efter længe at have været Statholder i Norge, reist til Hamborg, hvor han henlever sine Dage i Stilhed. Først i Evigheden skulle vi samles. For Naadens Throne's God, skulle vi fornye en Kjærlighed, der var for reen og hellig for den dunkle Jord.”

Theodore var inderligen rørt ved den ædle Amalias Dyder og Lidelser. Stormen i hendes unge Bryst var sagtnet, og Amalias Hensigt opnaaet. — En urolig Søvn lukkede snart Theodores Pine, og i Drømme var hun omsvævet af Gylde: løve og Amalia, Gustav og hendes Forældre, Grev Lanten og Baronessen. Amalias Hændelser blandede sig i hendes egne, og martrede hendes Hjerte. Da hun langt op paa Dagen vaagnede, var hun glad over at hun kun havde drømt.

Man sig ikke: at naar tvende Personer knytte en Benskabspagt, som skal bestaae for Tid og Ewig: hed: da maa de være af eens Alder, og om muligen have deelt Barndommens eller Ungdommens Glæder med hinanden. Amalia var gammel nok til at kunde være Theodores Bedstemoder, og Theodore var endnu ikke fyldt sytten Aar. Alderens Rynker furede allerede Amalias ædle Afsyn, hvori dog en Levning af høi Skjønhed var tilbage. Theodore straaledede i den første Ungdoms og Skjønheds høieste Fylde. Amalia saae med Længsel og Tillid mod Evigheden, for at forenes med en Elsker som Forholdene og en grusom Skjebne berøvede hende her paa Jorden — Theodore saae, skjøndt igjennem Taa: ren, mod Fremtiden; men hendes Hjerte blødte ved de Synere der fremstillede sig for hende. Begges

Stillinger i Livet vare aldeles forskjellige, og dog forenede Naturen dem ved et Venffabs-Baand, der end ikke med deres ædle Hjerters sidste Slag kunde briste i Døden; thi dette Venffab var grundet paa Sjælenes inderlige Harmonie, og fast som deres uroffkelige Troe paa det alhfjærlige Forsyn. Det var knyttet paa Jorden for at fornyes i Evigheden.

Hvad maatte ikke en flig Veninde kunde virke paa Theodores ungdommelige, bløde Hjerte? og den Ædle forfæmte Intet, hvormed hun kunde læge dets blødende Bunde. Amalias Gemal, den ædle gamle Hr. v. Darner, bidrog alt hvad der stod i hans Magt, for at adsprede den unge, fjære Venindes Kummer. Han lod tvende af sine Børnebørn, Piger som vare jevnaldrende med Theodore, komme til sig, for at være hende til Selskab. Amalia foranstaltede nogle vakke Smaaconcerter, hvori Theodore maatte tage Deel; og da hendes Hænder aldeles vare helbredede, bleve næsten dagligen smaae Kanefarter til de nærmeste Herregaarde anstillede; saa Theodore fik neppe Tid til at tænke paa den stedse elskede Ungdomsven. Og det, at hun aldrig havde havt Haab om at blive hans, bidrog meget til at neddæmpe en Lue, der, om den havde grebet om sig, let kunde have fortæret hendes Hjerte. Den rasende Flamme blev derfor om nogen Tids Forløb, til en mild Funke — og Theodore belavede sig, skjøndt med

Taarer i Diet, og bævende Hjerte, paa, at opfylde hendes elskede Forældres Ønske: at række Grev Lantens sin Haand; omendstjøndt hun dybt og inderligen sølede: at hun aldrig kunde give ham sit Hjerte.

Da Amalia havde faaet Theodores Tilladelse til, at tilmelde Grev Rosen: at hans Datter var beredt til at modtage sin Brudgom, hviskede Theodore sagte til Amalia, idet hun slog sine Sjønne Dine mod Jorden:

“Jeg bliver ved min Beslutning: at følge Dit Exempel! og Intet i Verden skal røkke den. Kun under denne Betingelse bliver jeg Lantens Gemalinde.”

“O, min Theodore!” — sagde Amalia bedende — “Du maa betænke: at Tarnen var endnu meget ældre end Lanten, og havde næsten i tredive Aar nydt Egttestandens Glæder. Lanten er ugift, og elsker Dig inderligen. Maaskee det kan lykkes hans vedvarende Ømhed at vinde Dit Hjerte.”

“Nei!” — raabte Theodore, og den ikke udslukte Lidenskab for hendes Livs Frelser, den uforglemmelige Gustav, straaledes frem af hendes hele Ansigt. — “Nei aldrig! Min Haand kan han tage, men mit Hjerte skal evigt tilhøre Gustav. Jeg vil hedde hans Kone uden at være det; og paa den Dag, han vover at forglemme” — hun afbrød sig selv — “er vort Egtteskab hævet. Han skal love at opfylde denne Betingelse i Din og Din Mands Nærværelse, ja

forbinde sig dertil skriftligen. Vil han det ikke — da — det sværger jeg ved Gud — da vil jeg henleve min Tid ugift, og Lilliefrandsen skal engang pryde min Liigkiste!”

Amalia kunde ingen grundede Indvendinger gjøre imod denne Beslutning; — thi maatte hun ikke frygte for at Theodores Hjerter skulde bryde i Lantens udmærkede Arme? Da han, efter hendes Indbydelse kom: kundgjorde den gamle Hr. v. Darner ham Theodores Beslutning. Det lod som om Lanten blev fortvivlet over den; han forsikrede: at det var ene i Haab om: dog engang at vinde Comtessens Hjerter, at han forbandt sig til at indgaae denne grusomme Betingelse, som han, i Hr. og Frue v. Darners Overværelse, underskrev og forseglede; og inderligen bad dem at holde den skjult for Theodores Forældre, ja for hele Verden. Theodore gav ham nu sit bestemte Ja ord og Lanten bestemte Bryllupsdagen. Hr. v. Darner foranstaltede et lille Selskab. De Forlovedes Skaal blev udtømt, og Lykønskninger og Hurraraab blandede sig med de Sukke, der opstige fra Theodores bestemte Bryst. Hendes første og sidste, ja eneste Tanke, var Gustav; og hun følte en Art vild Fryd ved den Forestilling: at hun skulde have samme Skjebne som den ædle Yngling, der, det vidste hun nu, havde solgt sin Frihed for hans Moders Lykke.

Femte Capitel.

Skrivertavlen.

Paar Forpagtergaarden, hvor den rosenffe Familie opholdt sig, var Personalet meget formindsket. Baronessen, som næsten aldeles var helbredet, var reist til hendes Gods: Rinkenholm, ved Slangerup. Oberstinden havde overtaget det af Baronessen hende ffjenkede Gods ved Bordingborg; og Gustav, som ikke havde seet Baronessen siden ved den ulykkelige Brudevielse, var, paa Isen, gaaet over til Skaane, og boede i hans Moders lille Bolig ved Ramløsa. Grev Rosen ventede blot paa, at det afbrændte Rosenlunds Ruiner kunde blive igjennemføjte — da hans betydelige Mængde af Guld; og Sølvtsi var begravet under dem — for at reise til Kjøbenhavn og holde Theodores Bryllup; og det var ham, som Grevinden meget kjær: at den elffede Datter saa længe kunde forblive hos Frue v. Darnet, da de næsten manglede enhver Bequemmelighed paa Forpagtergaarden. Grev Lanten, som dog syntes noget melancolsk efter den Contract han havde indgaaet med Theodore, logerede paa Krogerup, hvorfra han næsten dagligen kom og besøgte sine tilkommende

Svigerforældre, og drev nu med fordoblet Iver
 paa: at Bryllupsdagen kunde blive efter Bestem-
 melsen. Rosen lod med stor Bekostning de tvende
 øverste Etager, i hans Hotel i Kjøbenhavn, ind-
 rette for de tilkommende Ægtefolk, da, som han
 med stor Forundring erfarede, Lanten, medens han
 var i Paris, havde ved en Commissionair solgt alle
 sine Landeiendomme saavel i Sjælland som Fyen og
 Jylland, og havde, som han sagde, isinde, ved
 givne Leilighed, at kjøbe sig nogle betydelige ved
 hinanden liggende Godser, som han vilde ansøge om
 at faae ophøiet til et Grevskab. Den ædle Rosen,
 i hvis Varm ingen Mistanke kunde rummes, troede
 Lantens Foregivende ubetinget, og betænkte sig ikke
 paa at give ham sit eneste Barn. Forskjellen i Al-
 deren, ansaae han for Intet, da han selv havde
 levet et særdeles lykkeligt Ægteskab med en Kone,
 som var tyve Aar yngre end han. Den ellers
 skarpsindige Mennesketjender, formodede ikke: at Lan-
 tens aldeles ruinerede Formuesomstændigheder kunde
 være Aarsag i, at han var reist fra det ham saa
 kjære Paris for at ægte Theodore; og dog var dette
 Tilfældet. Alt hvad Lanten eiede var hans scelet-
 agtige Figur, Equipage, omtrent to hundrede danske Du-
 cater, og en Mængde Danglerier af Ringe og Uhr-
 kjæder, hvori var indfattet en Deel smukke Stene,
 hvis Ægthed dog kunde drages i Tvivl. Resten

havde han tilsat ved de utallige Festiviteter, der fandt Sted ved den ødse Ludvig den Fjortendes Hof; og fornemmeligen til Presenter til Madame Maintenon, for at hun skulde-formaae Kongen til, at optage ham i Fyrstestanden; hvilket dog hidtil ikke var skeet. Det første Skridt Lanten gjorde for at opnaae dette hans Sjæls inderligste Ønske var: at han med stor Høitidelighed, og ved godt at begave Kirken, i hele Hoffets Overværelse, affvoer den lutterste Religion og gif over til den catholske Kirke. Det eneste Haab han endnu havde tilbage, til sit Ønskes Opnaaelse: var Grev Rosens Midler; og derfor ilede han saameget med at faae Ægteskabet fuldbyrdet.

Rosen stod en Dag paa den afbrændte Tomte af hans Lystslot, medens hans Arbeidsfolk, saa godt som det, formedelst den strænge Vinter, lod sig gjøre, rensede Gruset, og fremsøgte det deels smeltede, deels beskadigede Guld og Sølv blandt Ruinerne. De tykke Mure i underste Etage vare blevne staaende. "Her spiste vi den ulykkelige Nat, da det afbrændte!" — sagde Greven til hans Vært, Forpagteren, som stod ved hans Side. — "Da jeg fidsste Gang var her, stod den ulykkelige Gustav, ved dette Vindue med en Skrivertavle i Haanden. Jeg trak ham halvt med Magt op i Dandsesalen. Siden den Tid, har jeg ikke været her."

“Var det denne Tavle?” — sporgte Forpagteren, i det han fremtog en Skrivertavle af det aldeles ubeskadigede Vindue; det eneste af hele Slottet som Ilden havde sparet.

Greven tog Tavlen af Forpagterens Haand og betragtede den. Det forundrede ham meget, at den almindelige Udelæggelse havde skaanet de svage, med Griffel skrevne Linier han fandt paa den; men end mere forundret blev han, da han i dem gjenkjendte Gustavs Haandskrift og læste:

Jeg hilser Dig med kærnligt Sind
— Skjædt Taaren perler paa min Kind —
Du Seculum som taus oprinder!
Husval og læg hvert saaret Bryst!
Skjænk den Forladte Haab og Trøst!
Bortsmiil hver Smerte, til dens Minder!

“Det høre Gud!” — udbrød Forpagteren med Andagt og foldede sine Hænder. — “Dog maa jeg sige, at det var en daarlig Begyndelse paa det nye Aarhundrede for Herren, Grevinden, Comtesse Theodore og især for Baronessen: thi hun kunde let blevet stegt som en Gaas. Men hun har vel allerede nu forvundet Srien, kan jeg tænke, da hun til Belønning for den, fik sig en ung, smuk Mand.”

“Du taler nu ogsaa saa underligen, Mikkel!” — sagde Forpagterkonen, der var kommet til,

for at kalde hendes Mand tilbords. — "Han vil jo hverken søge Seng eller Sæde med hende. Hvad kan saa alt det Gisterie hjelpe? Det var da heller ikke noget som var passende for saadan en halvgammel Kone, at lumske sig en Mand til som ikke kunde lide hende; helst een som er mere end dobbelt saa ung som hun. Nei, nei! lige Børn leger, min Santen! bedst. Nu kan hun ligge som hun har reed; og jeg fortænker slet ikke den stakkels Gustav i at han er løbet over Isen til Skaane, for at undgaae den forliebte gamle Drages Forsølgelse."

"Hun spille ellers sin Rolle godt." — sagde Mikkel. — "Hun lovede jo, at hun kun vilde leve i to Dage! O, de Qvindfolk! de Qvindfolk! Om jeg endog var saa viis og klog som vor Præst: troer jeg dog ikke at jeg kunde udgrunde dem."

"Som om Mandfolkene ikke kunde bedrage lige saa godt, ja bedre end Fruentimmerne?" — sagde Forpagterkone, og trak Mikkel i Ærmet med sig. — "Jo, jo! kommer det an paa et Skjelmstykke: da ere I rigtig nok vore Mestere."

Greven tog Skrivertavlen hjem med sig. — "See, Mathilda!" — sagde han til sin Gemalinde — "hvad Luerne have skaaet: denne Skrivertavle. Den giver mig et skrækkeligt Lys ihenseende

til den gode, ulykkelige Gustav. Nu veed jeg hvem Gjenstanden for hans ulykkelige Kjærlighed er. Læs disse sex sidste Linier, som den ædle Yngling skrev i samme Dieblis da han begyndte den skrækkelige Flammebrands, og Du vil da, som jeg, kunde slutte Dig til hendes Navn, for hvem hans Hjerte i Londen brænder, og som han først ved ædel Daad og Tap- perhed vilde vinde."

Grevinden var høiligen forundret over at noget kunde være fundet i Ruinerne, der kunde give Op- lysning om en Sag som hun tidt havde overtænkt, men aldrig fundet udgrunde. Hun tog derfor Tav- len af Grevens Haand og læste ilende:

Du som Martusinder kun er
Et Dieblis, og intet meer,
Du Evigmætige og Store!
O, kron mit Haab og vær mig god!
Opret mit dybt nedsjunkne Mod,
Og skænk min Æmhed Th

"Gud i Himlen!" raabte Grevinden, og Tav- len faldt ud af hendes bævende Haand. — "Th staaer der! Hvem anden kan han have meent end Theodore? Hendes Navn passer jo ogsaa til Minet. O, Gud! han frelste hende saa Minutter derefter fra at lide den frygtelige Flammedød. Han reddede ogsaa mit Liv, da jeg bevidstløs laa paa Gulvet,

omspændt af Ild og Luer. Hvad anden Belønning kunde Du, min Wilhelm! have buden denne ædle fjeldne Yngling, for hans ædle, fjeldne Daad, for at have frelst hvad der er Dig det Dyrebareste paa Jorden: Din Huustroe og Datter, end denne ved ham frelst Datters Haand? O, det smelter mig i Sjælen, at hun ikke blev hans: thi han havde fortjent at eie hendes Hjerte! Han havde ene vidst at skatte det. Og” — vedblev hun med en Strøm af Tårer — “til Løn for hans ædle Daad have vi gjort ham ulykkelig for Livstid, ved at overtale ham til at ægte den affhyelige Baronesse. O, Gud! jeg har betalt Godt med Ondt, og bidraget til at styrte mit og mit eneste Barns Livs Frelser, i uudsigelig Elendighed!”

“Vær rolig, min Elskede!” — bad Greven. — “Vi have gjort Alt i den bedste Mening; kun hvad Enhver i vort Sted vilde have gjort. Havde jeg troet at den fordømte Hykleresse spillede Comoedie med os: jeg skulde revet Gustavs Haand fra hende inden han udtalte det frygtelige Ja, der binder ham til hende. Vi have meent det godt, og det maa trøste os. Og var desuden ikke Theodore forlovet? Kunde jeg, uden at knuse Lantens Hjerte, bryde mit Løfte? Og hvem veed om Theodore kunde elsket Gustav? Taknemmelighed er langt fra ikke Kjærlig-

hed. Desuden: vi kunde jo ikke see hvad der foregik i Ynglingens Hjerte!"

Grevinden havde endnu ikke holdt op at græde, da Lanten traadte ind af Døren. Det var hende umuligt at lade være at gjøre Sammenligning imellem ham og Gustav. Hun havde for længe siden tabt en Deel af den gode Mening hun havde havt om Lanten. For at skjule sine Taarer forlod hun Bærelset; og et Suk for Theodores Fremtid, banede sig Vej op af hendes beflemte Bryst.

Rosen saae bedrøvet efter hende.

"Frue Grevinden i Taarer?" — sporgte Lanten forundret. — "Hvad kan der være foregaaet som...."

"Intet, som bør forurolige Dem, kjæreste Lanten!" — gjensvarede Rosen. — "Men lad os gaae en Timestid paa Jagt, og see om vi ikke kunde skyde en Kronhjort til Deres Bryllup. Det er den høie Tid naar den skal hænges noget, da det er bestemt til om fjorten Dage. Kom Hr. Søn og lad os hente vore Rifler!" Greven ilede ud. Lanten fulgte efter ham.

Sjette Capitel.

Formælingen.

Gustav stod ved Gresundets Bred paa den skaanske Side og saae med mismodige Blikke paa den alentykke Jis, der dannede en fast Broe imellem de tvende Søsterlande, der tilforn blomstrede i huld Forening og ingen anden Adskillelse kjendte, end den Sundet gjorde imellem dem. Med Bemoed hævdede han sit Blik fra Jsen, og hans vaade Nie søgte Hr. v. Darners Landsted, som, da det laae paa en Bakke, kneisede med sine røde Tage og hvide Skorstene over Skoven. "Theodore!" — sukkede han — "der er kun en Miil imellem vore Hjerter, og dog ere de for evigt adskilte. O Gud! de skulde briste i Døden uden at slaae mod hinanden. Aldrig mere skal jeg skue Himlen i Dit Himmelsøie! og Du skal udaande Din skønne Sjæl ved en udmarvet Belystnings fortørrede Bryst!"

"God Dag, Hr. Lieutenant!" — sagde en bekjendt Stemme. Gustav saae sig om, og Grev Rosens gamle Jæger, Daniel, stod ved hans Side.

"Hvad gjør Du her i Skaane?" — spurgte Gustav, idet hans stive Blik dvælede paa Daniel

og tusinde bittersøde Minder svævede for hans Sjæl.

“Jeg skal købe en Kronhjort!” — gjensvarede Jægeren. — “Der er ikke en Eneste mere i Grevens Skove. De have over Isen taget Veien til Skaa: ne. Greven vil ikke anmode sine Naboer om Hogen, og vi skulle absolut bruge Een, i Dag otte Dage, til Comtessens Bryllup.”

Det var, som om Gustavs blødende Hjerte ved disse Ord paa ny blev igjennemboret. Dog hurtigt fattede han sig, for at skjule sin Bevægelse for Jægeren. “Kom!” — raabte han — “jeg skal skyde Dig en Kronhjort til Comtesse Theodores Bryllup! Baron Sjøesparre har givet mig frie Jagt. Det skal altsaa være om otte Dage?”

“Ja sandelig skal det saa!” — forstyrede Daniel. — “Herrens prægtige Hotel, var for simpel for den halv franske Greve til at holde Bryllup i. Det er derfor næsten ombyggt; men det bliver da ogsaa et Bryllup som man skal lede om Mage til. Det skal, efter Grev Lantens Ønske, ganske indrettes paa fransk Maneer. Parret bliver ikke viet i Guds Huus — thi det er altfor gemeent, som Lantens kaudervelske Ejener, Monsieur Perten siger — men i den store, prægtige Sal. Den første Dag bliver der stort Selskab, hvortil blot de

udenlandske Ministre og de første Adelspersoner med deres Fruer ere indbudne. Anden Dag, bliver der Middagsspisning og Bal. Tredie Dag — er det ikke u hørt her til Lands ved et Bryllup? — Masquerade den hele Nat; og dertil er indbudet femhundrede Personer, meest unge Mennesker, saavel af Adel som Borgerstanden. Vor Huushofmester, er færdig at blive catholisk i Hovedet over al den Hurlemhei Tilberedelserne medføre; og han sværger paa, at dette Bryllup kommer over paa fem tusinde Rigsdaler, foruden den betydelige Pengesum Bespisningen til de Fattige, paa alle tre Bryllupsdagene, koster. Det kunde nu være hvad det var med Bekostningen, naar bare vor unge skønne Comtesse blev lykkelig; men jeg tvivler meget derom. I hendes Alder er Blodet varmt. Hjertet fordrer Kjærlighed — jeg veed selv hvordan det gik mig i mine unge Dage — og denne Grev Lanten seer jo livagtigen ud som et udgaaet Træ, Barken er skrækket af; og ond er han tillige; det har jeg seet paa hans Haardhed imod de Fattige, der vovede at bede ham om lidt til en Bedergværelse i denne strænge Winter. Det forundrer ogsaa Alle, at Greven vil give denne gamle Springsyr sin eneste Datter; men det er vel fordi han skal være saa rig, kan jeg tænke. Naar det kan man ret kalde: at parre en Rosenknop med en henvisnet, tør Tidsel.”

Gustavs Muffler kom i en stærk Bevægelse. Et krampagtigt Træk leirede sig om hans Mund. Han greb Jægerens Haand og sagde med en skjærende Stemme, som ofte blev afbrudt af en skræklige Latter:

“Holde Bryllup i tre Dage? Val? Masquerade? O, det er herligt! Kom, Daniel! og følg mig: jeg vil hente min Riffel. En ypperlig Kronhjort skal Du faae. Den skal ikke findes bedre i hele Sjælland. En Masquerade! O, det er fortræffeligt! Den gad jeg bivaane. O, det vil blive lystigt! Mener Du ikke? Kom nu, Daniel! Hei, lystigt! Vær munter, min Gut! Du skal drikke min Skaal! Kom! Kom!” — Som en Masende ilede han ind i Huset. Jægeren rystede paa det gamle Hoved, idet han fulgte efter ham.

“Hm!” — sagde Daniel ved sig selv da han var ene — “denne Latter hover mig ikke! Jeg vilde før have seet ham græde. Den formaleddede tykke Baronesse! hun er dog Skyld i den stakkels unge Herres hele Ulykke. Nei, Comtesse Theodore: det havde været en Kone for ham! Dog hvad der ikke skal skee, det skeer ikke. Smag og Behag ere forfjellige. Det unge Barn er nu engang stokblind for alle Lieutenantens Fortjenester; og foretrækker et forraadnet Elletræ, for Skovens skønneste og kraft:

fuldeste Egestamme. Naa, naa, vilde bare Baronessen snart komme til at ligge med Næsen i Veiret: da fik han sig vistnok en ung, smuk Kone. Men desværre: jeg troer at den gamle Drage er saa seilivret som en Kat!”

Den 1ste Marts 1701 var det en usædvanlig skøn og klar Vinteraften, endstjøndt Frostens var saa streng: at man med de sværeste Læs kunde kjøre over Isen fra Malmø til Kjøbenhavn. Det var den tredie Aften at Amagertorv var illumineret, Grev Lantens og hans unge Brud til Vre. Grev Rosens Hotel straaledede i Glandsen af tusinde hvide Vordlys, som, i deamantklare Kroner, kastede deres Skin igjennem de store Ruder hen paa Helliggeistes Kirkes ærverdige Mure. Uhret i Taarnet slog just ni Slag og en utallig Mængde Mennesker strømmede til for at see den pragtfulde Masquerade, der just skulde begynde. De sidste Vogne, med masquerede Gjæster, vare just hjørte ind i Hotellet og Portneren lukkede Porten omhyggeligen, for at Ingen skulde trænge sig ind i Gaarden, og Vognene hjørte bort af den Port ud til Løderstrædet. Der kom ingen flere Kareter saa de talrige Tilskuere paa Torvet hvert Dieblisk ventede, at Masqueballet skulde

begynde. Allerede lode flere Masquer sig tilsyne i den store Sal i nederste Etage, og Folket trængte sig tættere sammen da det med megen Misforstaaelse saae: at en Mand i en simpel svensk Slæde, af dem der dagligen kom med Brænde fra Skaane til Kjøbenhavn, søgte at trænge sig lige til Hotellet, uden at agte paa Menneskevrimslen som han skulde igjennem. "Stop ham!" — raabte nogle Matroser, og vilde holde paa Hestene; men Manden som sad i Slæden, huggede saaledes om sig med Sabelen, som han, istedet for Pidsk, havde i Haanden, at Alle maatte vige. Dog passede han det saaledes, at Ingen kom til Skade. De som vare værst, slap med et Par Slag over Ryggen. Det var en hoi, i en grov Reiselappe indhyllet Mand, med en stor lodden Hue paa Hovedet. Snart var Slæden ved Hotellets Port, hvor den af Grev Rosens Portner blev standset, da, som han forstode: intet andet Kjøretøi end Karetter kom ind i Gaarden. Manden i Slæden bøjede sig hen imod Portneren og hvisttede ham noget i Øret; og, til hele Forsamlingens Forundring, bukkede Portneren meget dybt og aabnede Porten. Manden førte uhindret ind med sin Slæde, og Porten blev lukket efter ham.

"De Svenske have nu bestandigt Lykken med dem" — sagde en Kone til sin Naboerske. — "See

om denne grove Karl, der nær havde overkjørt os Alle, ikke kom ind. Nu kan han staae i den aabne Salsdør og see paa Masqueraden, og, maa skee ovenikjøbet, blive tracteret med Viin og Kage, medens vi, med tørre Munde, maa staae her paa Gaden og fryse.“

En frygtelig Storm med Tøveir, Sneefog og Hagel reiste sig pludseligen og adspredte hele Forsamlingen. Enhver søgte Hjemmet, og Pladsen uden for Grev Rosens Palat blev snart aldeles tom og øde. Des livligere var det inde i Gemakkerne; der aandede Alt Glæde; og Ingen lagde mærke til den nygifte Grevindes forgrædte Dine og blege Kinder, thi de vare skjulte under Masken; og det, at hun var faldet i Asmagt efter Bielsen ansaae Mængden som en Følge af de Betragtninger en ung, sølende Pige maatte gjøre ved et saa vigtigt Skridt i Livet, som det hun nys havde gjort. Nogle torde vel deri see, et Forvarsel for et ulykkeligt Ægteskab. Andre, og det vare de Fornuftigste, troede at Theodore ugjerne havde bortskjænket sin Haand; og de fandt dette saare rimeligt: da Lantens Person ikke syntes skabt til at oprække Kjærlighed. Deres Formening blev bestyrket derved: at Theodore fik ondt og maatte bringes bort da Brudeparrets Skaal, paa den første Bryllupsdag, blev druffet. Nok er det: man

fordybte sig i Gissninger, som vandt og tabte i Styrke, lige til man, over de Glæder den pragtfulde Masquerade skjenkede, forglemte at gruble mere.

Conversationen, hvormed Masqueraden blev aabnet, var i fuld Gang; og man søgte med megen Iver at udforske hvem denne eller hiin Masque kunde være; sporgte, frittede, krev i Hænderne, og tillod sig de paa Masquerader sædvanlige Friheder. Enhver af de mandlige Masquer søgte sig en Dame, hvis Masque svarede til hans, for desbedre at kunne udføre den Character som var passende til hans Paaklædning; og man var især beffjæstiget med at opdage, hvem der var skjult under Blomstergubinden Floras fortryllende Dragt og Maske, som drog Alles Bine til sig. Flere troede i hende, at opdage den unge Grevinde Lanten; men hun var nylig seet som Nonne, med et Dødningshoved i Haanden, og gjenkjendt, idet hun tabte Masken; og denne Nonne syntes at være ligesaa nysgjerrig som alle de Andre. De som ikke havde seet Nonnen da hun tabte Masken, formodede dog at hun var Theodore: thi hun var uafslædig omgivet af Grev Lanten, der, hendes hæslige graae Dragt uagtet, syntes at skjenke hende Tilbedelse. Den fortryllende Flora vedblev at drage Alles Bine til sig, og var aldeles Festens Dronning. De unge Herrer omringede hende stedse, og bade snart om denne eller hiin Blomst, som hun med den huld-

saligste Ynde enten gav eller nægtede dem; og man maatte undre sig over, at hendes Blomsterforraad ikke blev udtømt. Hun behøvede blot at gjøre en Bending i Salen, eller ind i et af Sidecabinetterne, saa var hendes, af Guld og Deamanter glimrende Overflødighedshorn atter fyldt.

Grev Lanten, der som Apollo straaledede i en pragtfuld Rustning, nærmede sig nu til Flora, og bad hende om en Blomst til at smykke hans Barm med. "Men, skønne Flora!" — lagde han betydende til — "den maa aande Elskov og kunde opflamme et koldt Hjerte til samme Følelser!"

"Solens Gud behøver ikke mine Blomster, da han selv fremloffer Utallige af Jordens Skjød, og besjæler dem Alle med sin altoplivende Aandes Varme!" — sagde Flora og vendte sig fra ham.

"Har Du da ingen Blomst i Dit Fyldehorn til en stakkels bedaget Nonne?" — spurgte Lantens Dame, og bøjede sig hen mod den allerede bortsvævende Flora.

Flora vendte sig om mod den Bedende, tog hendes Haand, som hun med Varme trykkede til sit Hjerte, og udbrød inderligen: "Du lever kun i Erindringen, og Haabet om Evigheden. Modtag derfor af Floras Haand, en Krands af Evighedsblomster

og Kjerminde; og lad mig slynge den om dette Sorgens Nonneslør! Den minde Dig om: at Vensflabs Blomsten endnu spirer paa Jorden, at dens Duft er reen som Himlen, og at den engang skal udfolde alle sine Blade og blomstre, for aldrig at visne, i Guds uendelige Evighed.” — Flora slyngede Krandsen om Nonnens Slør, og trykkede hende til sit Hjerte. Alle saae forundrede paa denne Scene; og Trængselen om Flora blev stærkere, da Enhver gjerne vilde høre noget behageligt af hende.

“Skjønne Flora! har Du ikke en lille Gave til mig? var det endog kun et Blad af en Nælde eller Tidse?” — spurgte en skøn Tenor: Stemme; og en høi, velvoren Mand, klædt som Mars, i en glimrende Rustning, med blodrøde vaiende Sjædre i den blinkende Hjelmspyd i Haanden og et Slagsværd ved Siden, trængte sig, ved at skyde Grev Lantens til Siden, tæt hen til Flora, og udstrakte sin Haand mod hendes Overflødigheds-Horn.

“Tidse og Nælde!” — gjensvarede Flora — “ere kun for de Ulykkelige, der miste Alt, naar Mars, ledet af Bellona, farer over de gyldne Marker og nedtræder Agerens Betsignelse i Blod. Egeløv og Palmeblade ere for Guden selv. Modtag da, Du Krigens Skjønne, frygtelige Gud! en Bouquet af Egeløv og Palmeblade!

Lad dem, bundet i en Krands, smykke Din Sølv-
verhjelms, og slynge sig om Dine brune Løkker til
et Minde om Din blodige Heltedaa — og Flora!”

“Paa mit Hjerte skal den hvile!” — raabte
Mars med saa høi Begeistring, at Alle bleve op-
mærksomme ved det. — “Den skal følge mig i Fre-
dens Skygge, saavelsom paa Krigens blodige Mark; og
segner jeg i mit Blod: da skal jeg i min Dødsstund
trykke den til mine Læber; og idet jeg udaander mit
Sjæl, nævne dens Giverindes hellige Navn!”

“Du forglemmer at Guderne ere udødelige.” —
sagde Flora og trak sig tilbage.

“Bliv! Du skønne Gudinde! Du alle Dron-
ningers Dronning!” — raabte Mars med Hefstighed
og greb Blomstergudindens Haand.

“Veed Du da ikke: at Vestenvinden er min Ge-
mal?” — spurgte Flora med Skjelmerie. — “Han
er meget jaloux paa mig, uagtet jeg maa finde mig
i at han selv kysker alle Jordens Skønne. Lad
mig derfor gaae! Han er frygtelig i sin Brede og
kunde let spille Dig et Puds; ja, høre Bølgerne
mod Skyerne som Du skulde fare over, eller styrte
Din Venus ned i det Dyb, hvorfra hun til Din
Fryd og Vulkanus's Plage opsteeg.”

“For mig gjerne!” — sagde Mars, men ikke
spøgende som Flora. En høi Alvor laae i hans

Stemme, og han hævede Haanden høitideligen mod Himlen, idet han af Sjælens Jnderste udbrød:

“Lad Væstevinden oprøre alle Have! Lad deres Bølger stige mod Skyerne og bortskyllé Riger af Jordfloden! Lad tusinde Venusser finde deres Død paa Havets Bund — ei skal det koste Mars en Taare. Dig, Du Blomsternes evig unge Gudinde! Dig helliger jeg min hele Kjærlighed! Alle Olympens Guder bifalde den: thi den er reen som Uskylds hvide Lillie i Dit Blomsterbelte. Skal Du end aldrig her paa Jorden blive min Huustro: da skal Du vorde det, i de evige Gunders evige Himmel. Modtag af min Haand denne Ring, til et Pant paa min evige Kjærlighed! Saa ofte Du kaster Dit Himmelsie paa den, minde Du: at jeg elsker Dig med en Trofskab som er evig! Ja skal jeg endog tusinde Gange døe: jeg elsker Dig dog med samme Trofskab indtil mit Hjerter brister, og Du for den evige Guddoms Throne bliver min i Himlen!”

Alle stirrede paa Krigens saa høit begeistrede Gud. Grev Lanten, som syntes at hans Henrykkelse og Kjærlighedserklæring gik vel vidt, nærmede sig til ham, og sagde i en meget vred Tone:

“Det gaaer forvidt, min Herre! Vel veed jeg ikke hvem denne Dame er; men Belansthændigheden byder....”

“Utsling!” — raabte Mars, og drog sit Sværd. — “Lar Du foreskrive Krigsguden Love? Kom ud med mig: og vi vil se hvad der træffer bedst, enten Dine Pile eller mit Slagsværd. Kom!” Han greb Lantens Haand og trak ham med Kraft mod Døren.

“Gud i Himlen!” — raabte Flora og faldt i Afmagt i Lantens Dames Arme.

“Fru Grevinde!” — raabte flere quindelige Stemmer — “lad os bære hende ind i eet af Deres Cabinetter; men først, ville vi stille hende af med den besværlige Masque.”

“Tilbage!” — raabte Nonnen — “Ingen maa røre hendes Masque.” En anden, høit skrigende Nonne ilede til, og Flora blev baaret ud af Salen.

“Min Herre!” — raabte Lanten, og bævede, saa alle Pilene faldt ud af Rogeret. — “Jeg beder Dem at betænke at jeg.... at De vilde jeg sige, er her som Gæst.... at de øvrige Herrer og Damer.... Damer og Herrer vilde jeg sige.... Det vilde smerte mig om jeg havde.... Min unge Gemalinde vilde tage sin Død, dersom jeg faldt for Deres Haand, eller endog blot blev saaret. Jeg er desuden nu ikke bevæbnet til at duellere.... En anden Gang! Naar De vil; kun ikke nu — thi som sagt: min unge, skønne Gemalinde elsker mig saa uudsigeligt høit at....”

“Du lyver, Niding!” — raabte Mars med tordnende Stemme og gik langsomt, med Kraft og Trods, ud af Døren.

“Et Glas koldt Vand!” — raabte Lanten. —
“Den forbømte Karl! — Paa en saadan Dag! —
Men hi Du kun! — Min Hjern skal knuse Dig!
Jeg skal finde Dig: flygtede Du end til Jordens
yderste Ende.”

Alle de talrige Masquer forsamlede dem om Lanten, og sporgte ham: hvo den forvovne Maske var, der havde behandlet ham saa grovt og forstyrret den almindelige Glæde. Greven vidste intet til: fredsstillende Svar at give Dem og Resultatet af den almindelige Gjættten faldt ud til: at Ingen vidste hvo den drabelige Mars havde været.

Grev Rosen, som netop kom ind i Salen da den fortørnede Gud udtordnede de sidste Ord og forlod Salen, troede at have hørt hans Stemme før, uagtet Masken betydeligen havde forandret den. Der gik et skrækkeligt Lys op i hans Sjæl; men han taug med sin Formodning, og søgte hele Salen rundt om Theodore. Da han ikke fandt den elskede Datter, ilede han ind i et Sidecabinet for at spørge om hende. Den første han mødte, var Frue v. Darner, der, uden Maske, i sin Konne: dragt, med forgrædte Pline kom ham imøde. “Hvor

er min Datter?" — spurgte han med skjælvende Stemme. Amalia bad ham at være rolig, da Theodore, som hun sagde, blot var faldet i Afmagt over det Optrin der fandt Sted imellem Grev Lanten og den ubekjendte Masque. Hun bad ham at gaae ind i Dandsesalen, da det var paa: faldende at Ingen af hans Familie var der og Theodore ikke vilde have at Nogen skulde vide, at det var hende der havde været Flora; hun forsikrede tillige: at Theodore var saa vel: at hun, saasnart hun var blevet omklædt, atter vilde blande sig mellem Masquerne.

"Er det sandt hvad jeg formoder?" — spurgte Rosen. — "Var det Gustav Stjernentkrone, der var skjult under Krigsgudens glimrende Dragt? og var min Datter den Flora, som man siger, at han, for Alles Dine, tilsvøer evig Troskab og Kjærlighed?"

"Derom en anden Gang" — gjensvarede Amalia. "Men, bedste Rosen! gaae nu ind til Selskabet; tag Deres Masque af, og viis Dem saa munter som om Intet var forefaldet. Deres Datter hviler ved sin sømme Moders Hjerte; og, ikke sandt: De tør nok overlade hende til Moderkjærlighedens sømme Omhu? Benskab staaer her Post, for at Ingen skal forstyrre den bekymrede Datter, medens hun udgræder sin Smerte ved Moderens Barm."

“Jeg maa see hende!” — raabte Rosen, og stødte Døren til hans Sovestue op, hvor hans Gemalinde og Datter vare.

“Er det sandt?” — raabte han, og tog den høitgrædende Datter i sine Arme — “er det sandt at Gustav har været her? Svar mig, Theodore! Er det sandt?”

“See denne Ring, Fader! Den stak Mars paa min Finger. Alt løber i eet for mine Øine. Slig Du mig: hvad Navn der staaer i den.” — udbød Theodore grædende og rakte Faderen Ringen.

Greven tog Ringen og beseer den. “Gustav” — sagde han. — “O, mit elskede, mit eneste Barn! sig mig, om min skrækkelige Formodning er grundet! Deler Du hans fordærvelige Lidenstabel? Elsker Du den ulykkelige Gustav?”

“Til mit Hjertes sidste Slag!” — raabte Theodore, og skjulte sit Ansigt ved Faderens Hjerne.

“Du Almægtige! see i Naade til os Ulykkelige!” raabte Rosen, og hævede sit Ansigt mod Himlen. Han kunde for Smerte ikke tale videre. Taus løstede han Theodores Ansigt op, og hans Taarer faldt paa hendes blege Kinder.

“Fader! Fordøm mig ikke for denne Lidenstabel!” — bad Theodore høit grædende. — “Mit Hjerne har næret den lige saa længe som jeg har fundet tænke.”

“O, det ulykkelige Egetteskab! Giv Gud det aldrig var indgaaet!” — jamrede Grevinde Mathilda, og vreed sine Hænder.

“Kom, min Theodore!” — raabte Fru v. Darnier som traadte ind. — “Vi maa bytte Dragter! Vi ere omtrent af eens Figur. Du maa ind i Salen som Nonne, med denne Krands som Du gav mig, paa Hovedet, og som Alle derinde kjende. Skynd Dig, min Veninde! at Dit Rygte ikke skal være udsat for deres giftige Tunger. Man vil vel, naar jeg faaer Masquen af, smile over at jeg, i min Alder, vilde klæde mig som Flora; men det faaer at være det samme! Lad os nu skifte Klæder!”

“Jeg kan umuligt lade mig see, saa forgrædt som jeg er.” — sagde Theodore, idet en nye Taarestrøm styrtede frem af hendes skønne Dine.

“Du behøver blot et Dieblik at vise Dig uden Masque!” — sagde Amalia idet hun begyndte at opløse Floras Blomsterbelte om Theodores smækkre Liv, og tog Rosenkronen af hendes skønne loffede Hoved. “Tag nu Deres Masque, Rosen!” — vedblev hun — “og gaae ind i Dandsesalen!”

“Jeg gaaer!” — sagde den sorgfulde Fader og trykkede Theodore til sit Hjerte. — “Men glem ikke, mit elskede Barn! at Du er Lantens Gemalinde! og at Du for hans Holigheds Skyld: bør dølge Din

ulykkelige Videnskab for hele Verden. Vi Tre, ville hjælpe Dig at kæmpe og stride!”

“Jeg er meget ulykkelig min ædle Fader!” — udbød Theodore inderligen, med et høit Udtryk af Sjæleadel i Mine og Stemme — “men jeg skal aldrig forglemme, at jeg er Din Datter! Gaae nu min gode Fader! Jeg skal snart følge efter Dig.”

Rosen gif. Amalia og Grevinde Rosen reve hurtigen Klæderne af Theodore, saa det ikke varede længe: inden Amalia, stod som Flora og Theodore som Nonne. Amalia underrettede nu Theodore om hvad hun havde at iagttage, og de gif, med Grevinde Mathilde, som var den anden Nonne der ilede til, da Theodore fik ondt, Haand i Haand ind i Dandsesalen.

“Hvorledes befinder De Dem, skønne Flora?” — raabte man fra alle Sider, og omringede Amalia.

“Nu er hun vel!” — sagde Grevinden, som var bange for, at man paa Amalias Stemme skulde opdage Forbytningen af Dragten — “men hun blev yderst forkræftet, da den Forvorne trak sit Sværd imod Grev Lanten, og ansaae sig, og det ikke uden Grund, som den, skjønt uskyldige Marsag i denne ubehagelige Trætte. Hun faldt derover i en let Afmagt som dog strax blev hævet.”

Kredsen om Amalia, som stedse var imellem Grevinde Rosen og Theodore, blev stedse tættere.

Alle bade de, om en Blomst af Overflødighedshornet; og over hundrede Herrer, ønskede at engagere Blomstergudinden til en Dands. Man kunde tydeligen mærke: at Ingen formodede den Ombytning af Roller der havde fundet Sted. Amalia maatte hundrede Gange forsikre: at hun ikke dandsede; de unge Herrer holdte dog ikke op at bestorme hende med Bønner om, at nyde den Lykke at dandse med hende.

Det store Taffeluhr, i Enden af Salen, slog tolv Slag. Grev Lanten tog sin Masque af og bukkede dybt til alle Sider, idet han høit udraabte:

“Mine Damer og Herrer! Ved alle de store Hofmasquerader jeg i Paris og Versailles har btvaanet, havde man Tilladelse til at demasquere sig naar Klokken slog tolv. Jeg beder derfor om Tilgivelse for at jeg allerede er uden Masque, og haaber at Flere ville følge mit Exempel.”

Med Lynets Fart bleve nu Masquerne revne af. Kredsen om Amalia blev pludseligen mindre, og de unge Herrer bleve lange i Ansigterne, da de saae at Flora var — den alderstegne Frue v. Darnet.

Lanten som længe havde gaaet og piint sig med den Tanke: at Theodore dog kunde have været skjult under Floras Masque, blev inderlig glad da han

i Nonnen, med Krandsen paa Hovedet, gjenkjendte sin Kone. Han bukkede meget dybt for hende og bad om at nyde den Lykke, at dansse en Dands med hende.

“Jeg befinder mig ikke vel!” — sagde Theodore. — “Denne tykke Nonnedragt er mig alt for tung. Masquen har trykket mit Ansigt. Jeg trænger til Hvile; De vil derfor undskylde at jeg”

“Hvad vilde De ogsaa med denne plumpe Dragt?” — spurgte Lanten. — “Harde De fulgt mit Raad og klædt Dem som Venus, da havde De nu ikke været saa udisponeret, og kunde den hele Nat taget Deel i Ballets Glæder. Det gjør mig i Sandhed ondt for Dem..”

“Mig ikke, Hr. Greve!” — sagde Theodore med en let Compliment — “og jeg veed vist, at De vil undskylde min Fraværelse; thi, det forsikrer jeg Dem: jeg befinder mig meget ilde.”

“Maa jeg have den Ære at ledsage Dem?” — spurgte Lanten meget sagte. — “I denne Tilstand har De ikke godt af at være ene.”

“Min Kammerpige er mit Selskab!” — sagde Theodore ligeledes sagte, men med megen Betydning i Stemmen. — “Det lader næsten til Hr. Greve! at De har glemt den Contract, uden hvilken jeg aldrig

var blevet Deres Gemalinde." Hun forlod ham med en flygtig Compliment, og ilede, med hendes Moder og Amalia, ud af Salen.

"Gustav!" — sukkede Theodore i Mattens Stilhed. — "Du havde ikke glemt mig! Du elsker mig til Døden!" — og hendes stride Taarer vædede Ringen som han havde sat paa hendes Finger. "O" — raabte hun, og hævede Ringen imod Himlen — "Du dyrebare Pant paa en uendelig, evig Kjærlighed, Du skal aldrig komme af min Haand! Du skal følge mig i Graven!"

"Theodore havde Ret: Vestenvinden er frygtelig i sin Brede!" — raabte Gustav, da han, paa dens Binger, i Mattens Mørke, med sin Glæde, som med Lynets Fart, fløi mod den skaanske Kyst og Isen i Sundet bragende sank bag ved ham. — "Fordrer Du mit Liv, Neptunus?" — vedblev han, og jog paa de skummende Heste. — "Her er jeg! Tag Dit Bytte!" — skreeg han atter igjennem Stormen, da Isen nær ved Kysten brast under ham og Glæden sank ned i Havets kolde Favn. Med sin djærve Arms hele Styrke, slog han med sit brede Slagsværd paa Hestenes Lænder, som derpaa med Anstrængelse af de sidste Kræfter trak Glæden op

af det dybe Svælg, og styrtede døde omkuld i samme Øjeblik som de satte Fod paa Landet. Gustav sprang ud af Slæden. Hans Liv var som ved et Undervært frelst.

Næste Dags Morgen stod Gustav ved den aabne Havbred, som han saa Timer i Forveien havde fjørt over. Stormen havde aldeles bortført Isen. Bølgerne hævede dem skummende hvide mod Skyerne, og Havet var næsten steget op til Gustavs Holig. Slæden, tilligemed de døde Heste, var forsvundet i Boverne, hvis Bragen var Harmonie: Musik i Gustavs Øre: thi i Malmøs nu aabne Havn, laae et seilfærdigt Skib, der, med første seierlige Vind, skulde afgaae med Proviant og Tropper til Carl den Tolvte, som med sin seierlige Hær var i Liffland; og med dette Skib vilde Gustav degive sig til Heltens Leir, for at søge hvad der, siden hiin ulykkelige Forbindelse med Baronessen, ene var hans Ønskers Maal: Døden.

Den syvende Marts forlod han sin Moders lille Bøllig, for at gaae ombord paa Fregatten "Nordstjernen" paa Malmøs Reed. Han udbredte sine Arme mod Sunden og raabte: "Lev vel, Theodore! Himlens hellige Engleskare omsvæve Dig, ihvor Du end færdes paa Jorden! Dette dyrebare Minde om den sidste lykkelige Time i mit Liv skal følge mig i Døden!" —

Han tryffede Floras Blomsterbouquet til sine Læber, og skjulte den paa sin Varm. Skibet begyndte at heise Seil. "Jeg kommer!" — raakte Gustav, og fastede sig i Baaden. — "Farvel, mit Fødeland!" — vedblev han med dyb Følelse af Remod. — "Farvel, Du Herthas yndige Dal, med alle de Kjære som Dine Lunde favne. Theodore! Du min Brud for Evigheden! Lev vel! Lev evigt vel!" — Skibsfolkenes jublende "Hurra" overdøvede Gustavs vemodige Stemme, og Ingen lagde mærke til hans i Taarer svømmende Øine, da han besteg Skibsdækket, for at adlyde Krens Bud og hans ædle Hjertes uoverdøvelige Stemme: for at see Døden under Øine ved Siden af den kronede Helt, der havde vundet hans som det hele Europas udeelte Beundring; ja, paa hvem den hele Verden forventningsfuld stirrede. Den Enthusiasme for Helten, der saa tydeligen udtalte sig i Enhvers Afsyn, rev snart Gustav med sig. Ubemærket viffede han Taaren af Øiet og istemte, af sit fulde Hjertes Inderste, Nordstjernen's Mandskabs dundrende Udraab: "Leve Sverrigs unge Drot! Leve Jordens største Helt! Leve Kong Carl den Tolvte!"

Syvende Capitel.

Familiefredsen.

Si Aar vare henrundne, og endnu var intet Leed bristet i den skønne Kjæde, som sammenbandt den ædle rosenfke Familie, som nu baade Sommer og Vinter boede paa det yndige Rosenlund, der liig en anden Phoenix, i en forynget og forskjønnnet Skikkelse, havde reist sig af sin Aske, og atter stod som en Dronning blandt Stæderne ved Dresfundets skønne Bred. Grev Rosen nød en for hans Allder sjelden Sundhed. Greviude Mathilda, syntes i de ti Aar aldeles ikke at være blevet ældre; og Theodore straaledede i Ungdommens friske Morgensfjar, med Sundhedens Roser paa hendes skønne Kinder og Ufskylds Sjøleadel i det yndige talende Nie. Den Eneste paa hvem Tiden havde lagt sin tunge Haand, var Grev Lanten. Gigt og Podagra havde saaledes tilredt ham, at han saae ud som en Mumie og kunde ikke bevæge sig, uden ved Hjælp af en Tjener og tvende Krykker. Hans Bittighed og Lune var aldeles forspundet, og en indædt Knarvurrenhed, blandet med Vrede og Arrighed, havde aldeles bemestret sig hans Sind. Uagtet han havde bedraget Grev Rosen, ved den løgnagtige Angivelse af hans

Formue, og derved, paa en Maade, tilløst sig Theodores Haand, og siden forødt hendes betydelige Medgift ved trende Reiser til Paris, hvorfra han omsider som en Krøbling kom tilbage: blev han dog behandlet med den yderste forekomne Godhed — og Theodores Taalmodighed med ham, i hans vedvarende Sygdom, var aldeles mageløs. Om Dagen veeg hun næsten aldrig fra hans Side, uagtet hun hver Morgen blev overøst med de bitterste Bebrejdelser, fordi han uden hendes Selskab havde tilbragt Natten. Dog endog heri var — deres Overeenskomst i denne Henseende uagtet — Undtagelser: thi tvende Gange havde Lanten været i Livsfare, og da havde Theodore vaaget hos ham i flere Nætter og viist ham en Huustroes sømmeste Pleie; hvilket han dog stedse modtog som en Skyldighed og lønnede, da hans Helbred noget bedrede sig, med Bebrejdelser og Brede. Theodore bar sin Skjebne med den største Taalmodighed, og skjulte sine Taarer for hendes sømme Forældre, der dog af hendes forgrædte Mine ofte med Smerte opdagede: at deres elskede eneste Barn, var overordentlig ulykkelig; hvilket Theodore aldrig vilde tilstaae for dem.

Den rosenfæ Familiefreds var blevet forøget med en kjær Person, som troligen hjalp Theodore at bære og lide. Dette var Amalia Ulfeldt, hvis

Gemal, den hundredeaarige v. Danner, i Slutningen af 1709, næt af Dage, var gaaet hende forud i Evigheden. I en Alder af syvogtredsinde; tyve Aar, havde Amalia beholdt al sin Aandskraft, og var i Omgang yderst elskelig. Skjøndt hun aldrig havde været Moder: havde hun Børn, Børnebørn, og Børnebørnsbørn trindt omkring i Landet, der i hende ærede den sømmeste Moder og den viseste, hjærligste Raadgiverinde; og endskjøndt hendes Børn boede flere Mile fra hende, var det ikke sjældent at de kom til den elskede Moder for at hente Trøst og Raad. Dette fandt de stedse hos den Ædle: thi det sømmeste, moderlige Hjerter slog i hendes Bryst og hun elskede hendes Gemals blomstrende Afkom med en Kjærlighed, som om hendes eget Blod randt i dens Aarer. Og hvor kunde hun andet? hun havde jo forplantet sine egne Dyder i den hele store Families Hjerter.

Harde denne ædle Kone hjulpet Theodore at overvinde en Lidenskab, der i hendes aarle Aar som en Orkan foer over hendes Bei, og truede med at efterlade sig blodige Spoer: da var hun hende nu en sand Trøst og Støtte i hendes ulykkelige Ægteskab, og hjalp hende at bære de utallige Lidelser som det tyngede over hendes Hoved, der bødte hende meget dybt; især da hun maatte skjule dem for hendes elskede Forældre. Med Amalia kunde den blide

Korsdragerinde ogsaa underholde sig om den elskede Gustav, som stedse thronede hjærtligt i hendes Minde, ligesom Ringen, den sidste Erindring om ham fra Masqueraden, aldrig kom af hendes Finger. Hvor han var? om han var levende eller død? det vidste Theodore ikke: thi hun vovede aldrig at nævne hans Navn uden for Amalia, som ei heller havde ringeste Kundskab om ham. Den unge Hr. v. Darner, een af Amalias Sønesønner, havde, som Lieutenant, været med i det af de Danske tabte Slag ved Helsingborg den 10de Marts 1710, og han syntes at have hørt tale om en Oberst Stjernenkronen, der skulde have bragt Budskab fra Carl den Tolvte i Tyrkiet til Stokholm, og siden bivaanet Slaget ved Helsingborg under General Steenbuchs Commando; men var i det skrækelige Myrderie der fandt Sted blevet paa Balpladsen. Theodore fik denne Efterretning hendelsesviis at høre af den unge Darner, da han besøgte sin Bedstemoder; og hun tvivlede ikke mere om: at den faldne Oberst var hendes elskede Ungdomsven; ja hun fandt, at det var meget muligt, at han, ved sit Mod, i den nordiske Helts mange Feltslage, kunde have souneret sig op til Oberst. Dog blev dette Rygte modsagt, saavel af Gustavs Moder som Baronessen, der vare ilede til Helsingborg, men ikke havde fundet mindste Spoer af Gustav. Derimod fik de Vished om: at en

General Stjernenkrone, en Onkel til Gustav, var faldet i Slaget. Man nævnte desuden Gustav som een af de Officierer, der var blevet paa Balpladsen i det ulykkelige Slag som Carl den Tolvte tabte ved Pultava, da han maatte flygte til Tyrkiet, kun fulgt af nogle Faa, der vare ham tro indtil Døden. Nok er det: Ingen vidste noget bestemt om Gustavs Skjebne, uagtet han var Gjenstanden for den dybeste Sorg; og tusinde Sukke opsteeg hvert Dieblif for hans Held. Oberstinden havde ingen Glæde af det Guds Baronessens Gavnildhed havde skjenket hende, da hun savnede sin elskede Søn — og ofte havde begravet ham som død; indtil et nyt Rygte atter vidste at fortælle noget om hans Tilværelse. Baronessen, som vedblev at elske Stjernenkrone, og ikke aflod at haabe og ønske en Gjenforening med ham: havde med stor Bekostning forgjæves ladet ham efterspørge ved de svenske Hære. Og havde hendes uhyre Corpulence ikke hindret hende, hun havde personligen reist efter ham til Polernes yderste Ender. Baade hun og Oberstinden klagede høit over Gustavs Tab og udsfittede enhver dem forekommende Rejsende, for at erfare hvad de baade haabede og frygtede. Kun Theodore udsporgte Ingen; men hendes Taarer randt deshyppigere i London; og havde hun ikke havt den ædle Amalia, ved hvis Barm hun fandt den inderligste Deelta-

gelse: hun havde maattet segnet under hendes Lidel-
fers centnertunge Vægt.

Allerede begyndte Trærnes Blade at henveires
for Stormen, da den rosenffe Familie, uventet, og efter
ti Aars Forløb, fik et Besøg af Baronessen. Familien
var forsamlet i Havestuen, hvortil Grev Lanten paa sine
Krykker, ved en Tjeners Hjelp, havde slæbt sig; og da
han klagede over Kulde, var Theodore just beskæftiget
med, at omsvøbe hans syge Been med et Stykke
tykt Filt ovenpaa de tvende Lag Flonel, der alt vare
vundne om dem, da Baronessen pludseligen traadte
ind i Havestuen. Theodore gav et høit Skrig, da
Baronessens Ræupegestalt, vendt efter Siden, skred ind
ad Døren, saa at hun usforvarende kom til at berøre
Lantens ene Been der hvor det var smmest. Han
skreeg høit af Smerte, og forbandede Theodores
Ubehandling. Theodore kastede et Sideblik til
Baronessens af de brændte Ar saa skræffelig til-
redte Anfigt, og forlod, fulgt af Amalia, under
Lantens vedvarende Banden og Skjenden, hurtigt
Havestuen. Rosen saae med et bebreidende Blik paa
Lanten, ringede, og lod ham, ved tvende Tjenere,
bringe til hans Værelser.

Grevinden var næsten kvalt i Baronessens
tykke Arme, da Rosen vendte sig om til hende, og
sporgte, dog uden at have den Blidhed i Stemmen
der ellers var ham saa egen:

"Hvad forstatter os den Vre af Deres Besøg, Frue v. Stjernenkrone? Vi troede: at De i de henderundne ti lange Aar aldeles havde forglemt os."

"Vi have baaret vor Skjebne med Taalmodighed!" — sagde Grevinden med Bitterhed, idet hun ringede paa en Tjener, der skulde presentere Baronessen The.

"Nei!" — sagde Baronessen, og lod som om hun ikke forstod Grevinden. — "Jeg er altfor varm. Lad mig vente lidt!" — og nu kastede hun sig paa en Stool, og lod som om Intet, der kunde have stemt Rosen og hans Gemalinde imod hende, var forefaldet.

"Hvordan lever Deres ulykkelige Gemal?" — spurgte Grevinden. — "Eller, har hans knuste Hjerte fundet Ro i Døden? I Sandhed, Frue! jeg vilde ikke være i Deres Sted: thi jeg vilde føle..."

"O, Gud! det gjør jeg ogsaa!" — udbrød Baronessen levende — "og det er derfor jeg kommer til Dem. Jeg veed, kjære Rosen! at De, uagtet alt hvad der er forefaldet imellem os, er min Ven; og vil forhjælpe mig til at gjøre saameget af det Onde godt som..."

"Om hvad taler De?" — afbrød Rosen hende med Hefstighed. — "Levede endog den ulykkelige Stjernenkrone, hvorom jeg meget tvivler, jeg vilde

ikke gjøre det Ringeste for at forene Dem med ham; og min hele Livstid skal jeg bebreide mig selv: at jeg engang var saa svag, at lade mig bedaare af deres Kunster og Rænker og derved bidrog til at gjøre et ædelt, ungt Menneske saa grændseløs ulykkelig."

"O, hold inde med deres Bebreidelse!" — bad Baronessen med Taarer. — "Jeg vil jo gjerne gjøre alt det godt som jeg har gjort ondt; og naar jeg først har frelst ham fra Undergang, naar han atter er givet sin Familie tilbage, da vil jeg, om det ikke kan være anderledes, og om han ønsker det: lade mig skille fra ham, at han kan give sin Haand til hvem han vil, om jeg endogsaa af Sorg derover skal synke ned i Graven. I alle Tilfælde skal han dog være min eneste Arving. De maa derfor..."

"De fanger mig ikke anden Gang!" — raabte Greven med Hefstighed. — "Og aldrig blander jeg mig mere i Deres Sager. De er Marsag i al den Elendighed, der i disse sidste skræffelige ti Aar har opdyngtet sig over vore Hovedet, og som nær kunde have knuust vore Hjerter."

Grevingden, som tænkte paa Theodores skræffelige Lidelser i hendes ulykkelige Ægtestand, og levende forestillede sig hvor lykkelig hun kunde have

været med Gustav, brast i Taarer og ilede ud af Døren.

“De veed” — udbroød Baronessen med Taarer — “at der raser en Art smitsom Sygdom i Skaane, som skal være kommet af de uhyre mange Mennesker og Heste, der efter Slaget ved Helsingborg, i denne hede Sommer, have ligget ubegravne paa Marken. De flygtende Danske lode jo alene fire tusinde Døde og Kvæstede, som de ikke kunde føre med dem, blive tilbage; foruden flere hundrede Heste som de dræbte, for at de Svenske ingen Nytte skulde have af dem. Strax efter Slaget var jeg derovre for at søge om Gustav, som man sagde havde været med i Steenbuks Hær. Jeg fandt ham ikke, og vendte trostesløs tilbage. Men, uagtet al Samfærsel imellem Sjælland og Skaane er op: hørt: har dog en dansk Soldat, der var fanget af de Svenske, i en lille Baad, som han stjal ved Stranden, fundet Leilighed til at flygte her over; og han paaastaaer: at Gustav var, som Oberst, med i Slaget ved Helsingborg, hvor han blev dødelig saaret, idet hans Regiment seirede. Han skal ligge meget farlig syg i en udsat Landsby, ti Mile oppe i Landet; og endog saa, uagtet det er over et halvt Aar siden Slaget stod, være i Livsfare. Soldaten har seet ham tvende Gange; og efter Beskrivelsen, kan det ikke være nogen Anden end Gustav. Tænk

Dem nu hans Elendighed! I en ussel af de Danske udplyndret Bondeby, maaskee blottet for Penge, uden nogen duelig Læge, udsat for at blive smittet af den der grasserende epidemiske Sygdom, er den Ulykkelige's Tilstand yderst sørgelig, og jeg bør, jeg vil lindre den, gjaldt det endog mit Liv."

"Det er Deres Pligt!" — sagde Rosen med Godhed. — "Men kan denne Soldat ikke have taget feil? Hvor mange hverandre modsigende Rygter, angaaende Gustav, have ikke været i Omløb? Dog, De kunde jo erkjendige dem om . . ."

"Der maa jo intet intet Bud eller Brev komme over Sundet. Den Ulykkelige, kan jo imidlertid omkomme, af Mangel paa Hjælp og Pleie. Han har Intet villet modtage af mig, uagtet han er Herre over min hele Formue. Ja hans Egenhed i denne Henseende gaaer saavidt: at han eiheller vil modtage Noget af sin Moder — fordi han veed at det kommer fra mig; men jeg troer aldrig at han kan vise samme Stivsindighed i Henseende til Dem; derfor beder jeg, ja bønfaller Dem om: at tilskrive ham nogle Breve, hvori De i hvert nævner Summer paa to til tre hundrede Rigsdaler som De paa det inderligste anmoder ham om, endog blot som et Laan, at modtage. Jeg lægger da Pengene i Brevene og vil — med Guds Hjælp — see til at jeg, Tid efter anden, kan faae ham dem spillet i Hænderne, uden at

han skal erfare at de kommer fra mig. Lever han, da vil han skrive Dem til og vi ville da erfare...”

“De bygger Casteller i Lusten, Frue!” — afbrød Rosen hende smilende. — “Der maae jo, som De siger, Intet komme over Sundet saalænge vi have Krig med Sverrig, og det kan vare længe inden vi faae Fred. I det mindste lader det til, som om den endnu er meget langt borte; thi uagtet at den tappre Carl den Tolvte i det sidste Slag, mod den russiske Czar, mistede Frugten af sine mange Seiervindinger, og næsten som en Fange opholder sig i Tyrkiet, har han ikke mistet det uroffrelige Mod som det hele Europa nu i ti Aar har beundret. Hans hele Sjæl brænder for Vren af store Bedrifter; og han har svoret: ikke at slukke Krigens Fakkell, som han ikke selv antændte, før han har undervundet den halve Norden eller vundet Heltedsøden med Raarden i Haanden. Vor ædle faderlige Konges Bestræbelser for at skjenke sine elskede Undersaatter Fred, have hidtil været forgjæves.”

“Hvad bryder jeg mig enten om Carl den Tolvte, eller Krigens?!” — raabte Baronessen. — “Jeg vil opfylde en Huustroes Pligter imod den Mand som affyer og hader mig: gif end Veien til ham igjennem Nøg og Luer. Forklædt vil jeg reise hen i Nærheden af Stedet hvor han er. Aldrig skal han see mig! men jeg skal under forskjellige Forklædninger og Skikkelser see ham. Skriv Brevene, bedste Rosen! En

Baad som jeg har kjøbt, kommer, styret af tvende erfarne Færgekarte fra Helsingør i Aften naar det er mørkt, uden for Deres Have. Ved Hjelp af den sorte Nat vil det være mig let at komme til Skaa: ne; og hvad List ikke formaaer, det skal Guld udrette. Det er allerede mod Aften; derfor kjære Rosen! Skynd Dem at skrive Brevene!”

“Det er et Bedrag, men et saa ædelt Bedrag, at jeg ikke kan afflaae Dem det.” — sagde Rosen, og ilede til sin Skriverpult.

“En halv Snees Breve, med forskjellige Datoer!” — raabte Baronessen efter ham, og lod sin Pige kalde, ved hvis Hjelp hun klædte sig som en simpel Tisserkone, og øvede sig med Pigen, der var født i Landskrona, i at tale med skaanskt Dialect.

“Rosen kom med Brevene, som Baronessen med megen Taknemmelighed modtog. Hendes tagne Beslutning, havde i høi Grad formildet Grevinden, som, tilligemed Greven, ønskede Baronessen Held og Belsignelse til hendes Forehavende, da hun, skjult af Mattens Mørke, med en søielig Bind, fulgt af hendes Pige, steg i Baaden.

“Den Baronesse er mig dog en underlig Kone!” — sagde Greven, da han, samlende for sig, førte sin Gemalinde op af Haven. — “Hun er sammensat af lutter Letsindighed, List og Godmodighed; og med alle hendes Svagheder, har hun et fortræffeligt Hjerte.”

“Det blæser stærkt! Himlen bevare hende fra, at Vaaden skulde kandre!” — sagde Grevinden, da de vare komne ind i Havestuen.

“Det har ingen Nød!” — forsikrede Greven — “thi hun er en ypperlig Daglast.”

Theodore kom med Amalia som sporgte:

“Er det sandt Hr. Greve! lever den ulykkelige Stjernenkrone? og er Baronessen reist til ham? Hendes Pige har for nogle af Folkene yttret noget Sligt; og man vil vide, at en Vaad, som nu er affeilet, har lagt her uden for Haven.”

Greven fortalte nu Amalia og Theodore, hvad Hensigt Baronessen havde med sin Reise.

“Himlen velsigne hendes Foretagende!” — udbrød Theodore — og da hun var paa sit eenlige Kammer, knælede hun ned og bad længe og inderlig til Alldgødhed milde Giver — medens en Taarestrøm styrtede fra hendes fromme Pine — om den elskede Ungdomsvens Liv; derpaa fastede hun sig paa Leiet, hvor Morgensolen speilede sig i de Taarer som hendes Fortvivlelse, over Gustavs skrækkelige Tilstand, fremlokkede af hendes Hjerte. Hun misundte Baronessen den Lykke: at kunde vove sit Liv for at frelse ham.

Ottende Capitel.

P e s t e n.

De tvende Færgefærle berettede næste Dag, at Baronessen, tilligemed hendes Pige, var lykkelig kommet til Skaane; men om hun havde fundet Gustav, om han levede, eller hvordan det var gaaet hende: derom vidste de Intet. Ei heller hørte man siden noget fra Baronessen, hvilket ikke opvakte nogen Forundring: da man vidste hvor vanskeligt det var at faa et Brev over Sundet. Baronessen var just en Aften, i Slutningen af November Maaned, efter at Tasselet var hævet Gjenstanden for Grevens, Grevindens, Amalias og Theodores Samtale, da Tjeneren kom ind og meldte: at tvende svenske Fiskere vare landede ved Haven — og forlangte Hjelp til at faa bragt et Fruentimmer i Land, der var kommet syg ombord, men var blevet meget slettere underveis; og som havde sagt: at de skulde styre Baaden efter Grevens Lystflot, som de ved den fulde Maanes klare Skin meget godt kunde kjende.

“Det er Baronessen!” — raabte Theodore og vreed sine Hænder. — “Gustav maa være død; ellers var hun ikke saa hurtigt kommet tilbage.”

Alle vare i en meget spendt Stemning, medens Greven, fulgt af hans Folk, med Lygter ilede til

Stranden. Det varede ikke længe, før Fløiddørene bleve revne op, og et Fruentimmer, understøttet af Greven og tvende Tjenere, næsten slæbte sig ind — det var Baronessen. Hun kom ene: thi hendes Pige var død i Skaane. Dette fortalte hun Greven da hun blev løftet af Baaden.

“Hent Draaber!” — raabte Grevinden, og hjalp, tilligemed Amalia og Kammerpigens, Baronessen Rejseklæderne af, og fik hende, ved et Par andre Pigers Hjælp, hen paa Sengen.

“Traf De Deres Mand?” — spurgte Grevinden, da Baronessen, styrket ved Draaberne og et Glas Viin, noget var kommet til Kræfter.

“Ja!” — gjensvarede hun stammende og i afbrudte Ord. — “Jeg traf ham vel, men han vilde Intet modtage. Brevene beholdte han; men Pengene sendte han tilbage til Præsten, hvor jeg opholdt mig; uagtet denne værdige Mand forsikrede: at han kjendte Grev Rosen og havde faaet saavel Brevene som Pengene fra ham. Jeg var forklædt, tvende Gange i hans Stue. Han maa have Penge nok: thi ham manglede Intet. Han var haardt saaret i Skulderen, den ene Arm og Hovedet, og faaer sit hele Liv en stiv Arm. Dog er han nu uden Fare. Han har været med Kongen i Tyrkiet og er sendt fra ham til Stokholm med vigtige Brevskaar — derpaa....”

Skæffelige Smerter afbrød Baronessens Stemme, og det var kun efter lang Tids Forløb at hun fik fortalt: at Gustav formodentligt havde erfaret at hun var i hans Nærhed, eller endog gjenkjendt hende; thi uden at hun eller Nogen havde ahnet det, var han, hans Blesurer uagter, flygtet. Hvorhen? havde hun ikke kundet opdage; uagter det havde lykkedes hende, uden at blive kjendt, at igjennemsege hele Skaane. Da hun, Dagen i Forveien, kom tilbage til den Bye hvor Gustav havde været, var hun blevet syg. Hendes Sygdom havde paa Vandet meget forværret sig; og hun bad Greven om, ved Dagens Anbrud, at lade hende føre til sit Hjem, da hun var meget syg og frygtede for, at hun langsomt vilde blive helbredet, da Sygdommen i tvende Dage havde grebet saa stærk om sig.

Grevinde og Amalia besjæftigede sig med den Syge og ydede hende al den Hjælp de formaaede.

Greven sendte Bud til Helsingør efter sin Hæmslæge: den brave Doctor Johnson.

Theodore tillaaede sin Dør og takkede knælende den barmhjertige Gud, der havde hørt hendes Sjæls inderligste Bønner og bevaret Gustavs Liv.

Baronessens Tilstand blev stedse værre. Noget over Midnat faldt hun i et stærkt Naserie, hvilket tiltog saaledes: at der maatte fire stærke Karle til

at holde hende. Men ad Morgenstunden blev hun mere rolig, og Lægen traadte just ind ad Døren da hun gav sit sidste Suk.

“Sov i Fred!” — sagde Grevinde Mathilda idet hun trykkede Ligets Hinde til og bredte et Linnklæde over dets fortrukne Ansigt, som hendes Taarer beduggede.

“Er hun ogsaa virkelig død, Frue Grevinde?” spurgte Lægen. — “Det er en vigtig Sag som nøie maa undersøges.”

“Vi kunde jo igjen borttage Klædet” — sagde Amalia — “og lægge nøie Mærke til om et svagt Aandepust skulde vise sig.”

“Hun har fuldbendt” — sagde Grevinden idet hun tog Klædet af Ligets Ansigt.

Johnson havde imidlertid af Greven erfaret, at Baronessen var kommet syg fra Skaane.

“Fra Skaane?!” — raabte han. — “Gud forbarme sig over os Alle! Den epidemiske Sygdom, som der i Sommer har viist sig: skal være gaaet over til den meest rasende Pest!”

“Pest!” — raabte de Alle med den yderste Forsærdelse — og Grevinden var nærved at synke til Jorden.

“Kom, forlader dette Bærelse!” — raabte Lægen med Hestighed. — “Riv Deres Klæder af!”

Vasker Dem i Veddike og tager andet Linned paa, som dermed er overstænket. Lader i dette Bærelse indbringe en med stærk Kulild fyldt Gryde, hvorpaa der maa kastes Harpir og Svovl, eller, i Mangel deraf, Tjere. Forsigtighed skader ikke; og det skal inden en Time vise sig, om min skrækkelige Formodning er grundet." Med Lynets Fart forlode de Alle Liget efterfulgt af Johnson, som vedblev at tale langs hen ad Gangen.

Den Skræk der bemestrede sig det hele Huus, var ubeskrivelig. Til Lykke havde Grevinden et godt Forraad af Veddike; og Alle, til den Ringeste af Tjenestetjendet maatte følge Lægens Raad, lige som han ogsaa selv benyttede samme Middel. Imidlertid var Dagen brudt frem. Johnson dyppede et Tørklæde, hvormed han omvandt sit Hoved, samt sine Håndster i Veddike og gik ganske ene op til Liget. — Greven, hans Familie og Huusfolk knælede ned for Herren og anraabte ham om Hjelp og Redning med oploftede Hænder, beflemtede Hjerter og taaresfulde Dine, medens Grev Lanten nød en tryk Søvn uden at vide hvad der var foregaaet.

Bønner var endnu ikke til Ende, da Lægen styrkede ind af Døren med alle Kjendtegn paa den sorteste Fortvivlelse.

“Gud være os naadig!” — raabte han, og vreed sine Hænder. — “Det er udenfor al Tvivl! Baronessen er død af Pest!”

Grevinden og Theodore styrtede, som livløse, hen ad Gulvet.

Tjenestefolkene freeg høit.

Greven, Lægen og Amalia søgte at hjælpe de Besvimede til Rette.

Den Rædsel, som var udbredt over Alle, var saa overordentlig stor, at den ikke lader sig beskrive. Af de fire Tjenere, der havde holdt paa Baronessen, da hun rasede, befandt de tre dem ilde — og næsten Alle havde, formedelst Baronessens uhyre Tvingde, hjulpet til at bære hende op ad Trappen. Lanten og Theodore vare de eneste, der aldeles ikke havde berørt hende.

Den højeste Rædsel stod i tydelige Træk malet paa Alles Ansigter, og de Fleste begyndte allerede at berede dem til Døden.

Da Grevinden og Theodore, ved Lægens Kunst, vare vækkede af den Bevidstløshed hvori Fortærdelsen havde kastet Dem, overlagde Rosen med Johnson hvad Forholdsregler man havde at iagttage. De bleve enige om at Liget maatte siebliffelig begraves, for om muligen at standse Smitten — men hvordan kunde dette lade sig gjøre, uden netop at udbrede den: da

det ikke kunde bringes bort uden at blive berørt af flere Mennesker. Man havde desuden ingen Liigkiste; og hvorlænge kunde det ikke vare inden een blev forfærdiget? saameget mere: som der ingen Snedker var i Nærheden. Desuden, om man end fik en Liigkiste: hvo vilde udsætte sig for Døden ved at lægge Liget i den? — Alle vare enige om: at Baronessen strax maatte begraves; men hvordan? det var den Gaade, som Ingen kunde opløse. I denne skrækelige Forlegenhed fremstod Grevens Kammertjener, den gamle men stærke og kraftfulde Neuter, og sagde: at dersom Greven vilde lade slaae et stort Hul i Muren, og grave en dyb Grav lige under det i Haven, da vilde han, næst Guds Bistand, alene og uden Andres Hjelp inde i Bærelset, slæbe Liget ud af Sengen og styrte det ud af Hullet i Graven; samt selv tildække det med Jord. Da Greven heri gjorde Indvendinger, paa Grund af den Fare som den ærlige Neuter udsatte sig for, forsikrede Denne: at han aldeles ikke var bange for at faae Pesten, da han i Aaret 1654, da den rasede saa stærkt i Kjøbenhavn, som et lille Barn, havde havt den; hvilket han endnu kunde bevise med de dybe sorte Ar, Pestbyllerne havde efterladt sig paa hans Bryst. Neuters Forslag blev derfor taknemmeligen modtaget, og medens Bærelset var opfyldt med Røg, blev Muren slaet ud af Nogle, medens Andre vare beskæftigede

med at grave en fem Alen dyb Grav der blev saa bred, at ikke alene Liget men dets Seng og Gangklæder tillige kunde rummes i den. Da Alt var færdigt, lod Neuter nogle Ender af lange Tonge indstikke af Nabningen i Muren, for at Mogle uden fra kunde hjælpe til at trække det uhyre svære Liig ned; derpaa gjorde han Tongene faste i Sengklæderne om Liget, saa at Alt gik efter Ønske. Det blev hurtigen styrtet ned i den dybe Grav, som snart blev fyldt med Jord — og en Straale af Haab om Livet viste sig paa Alles Ansigter da denne besværlige, sørgelige Forretning var tilendebragt.

“Hr. Greve!” — sagde Neuter, efter at han havde iagttaget de med Strengthed befalede Forsigtighedsregler mod Smitten. — “Her er en lille Pung, men den er tung af Guldpenge. Hvad skal der gøres med den. Det var dog en dødelig Synd, at Baronessen skulde havt den med i Graven.”

Alle bærede tilbage ved Synet af Pungen. Den forekom dem, ligesom den de Blodpenge vare gjemte i som Judas fik for at forraade Frelseren.

“Pungen skal opbrændes” — raabte Greven. — “Pengene kan Du beholde for Din Umage.”

“De maa strax ryges og kastes i Veddike!” — sagde Lægen til Neuter, som, den Dødsfrygt nagtet der var udbredt over Alle, glædede sig inderligen

over sin Skat, idet han gik for at udrette Lægens Befaling.

Greven med hans hele Familie samt Ainalia og Tjenestetyendet, flyttede endnu samme Formiddag hen i en affides Fløi af Lysflottet — og saae, under Overgivelse i Forsynet Villie, deres Skjebne imøde.

Det var en skræffelig Nat der oprandt for alle Beboerne paa Rosenlund. Den overgik tusindfold i Rædsler hiin Nat, da det for ti Aar siden blev lagt i Aske. Ingen lagde sig til Hvile. Det var, som om Sønnen flyede for den Sjæleangst som omgav dem. De største Forsigtighedsregler bleve iagttagne. Alle Værelserne dampede af Svovl og Tjere; og en stor Gryde, hvori der stedsse blev kastet Beg og Svovl, brændte hele Natten i Gaarden og opfyldte den med en tyk sort Røg. Greven havde fordeelt saavel sin Familie som sine Huusfolk, i forskjellige Værelser, for at om Een skulde blive syg, han da ikke skulde smitte nogen Anden; og den kolde Narscid naftet: forbød han at lægge Ild i Ovnene, for at ingen Dunster skulde samle sig. De syge Tjenere laae hver i sit Værelse. Deres Senge og Gulve dampede af Røgelse og Væddike: Forsigtighedsregler, som Lægen enten anordnede, eller som Rosen, der meget godt kunde huske Pesten 1654, havde hørt skulde være gode Midler imod den. Greven selv gik hele Natten fra det ene

Værelse til det andet, for at see om hans og Lægens Befalinger bleve efterlevede. Det var muligt andet end at han maatte ønske: aldrig at have seet Baronessen, da al den Ulykke der var kommet over ham og hans Huus, stammede fra hende; dog forbandede han ikke hendes Minde. Hans Hjerte frikjendte hende aldeles; og idet han med Lygten i Haanden, i Nattens Stilhed, gik forbi hendes Grav, standsede han ved dens Bred og sagde med Inderlighed: "Sov i Fred! Du var letfindig, men god!"

Den næste Dags Morgen syntes det som om Tjenernes Sygdom havde tabt sig; og en Glæde, hvis Storhed ingen Pen kan beskrive, udbredte sig derved over hele Slottet. De tvende Tjenere forsikrede: at de befandt dem aldeles vel; ligesom det blev beviist: at de af Naturen vare meget frygtsomme — og alt saa let kunde blevet syge af Skræk. Den Tredie derimod, som vedvarende havde befundet sig ilde, var den fjerde Dags Eftermiddag meget flettere; og Johnson, som ikke havde forladt den beængstede Familie, erklærede henimod Aften: at han var smittet af Pesten; hvilket den Omstændighed end mere bestyrkede: at Baronessen i sit Kaserie, da Skummet flød hende ud af Munden, havde bidt ham i den høire Haand; hvilket han, formedelst den almindelige Forvirring, ikke havde agtet; og da Saaret ikke var dybt, og kun blødte lidet: ikke engang ladet

forbinde. Selen naaede derfor sin høieste Spids. Klageraa. opfyldte Luften og steg mod Himlen om Forbarmelse og Hjelp i Nøden. I denne skrækkelige Tilstand, just som Rosen med sin Familie, Amatta og Lægen (under aaben Himmel: thi de torde ikke opholde dem samlede i Værelserne) overlagde hvad Forholdsregler de skulde tage saavel i Hensyn til den Syge som til Deres egen Sikkerhed, traadte Reuter ilende til. Hans Ansigtstræk vare aldeles forstyrrede. Han vreed sine Hænder, og var saa aandløs at han netop formaaede med flammende Tunge at udraabe:

“Bort, naadige Herre! I dette Dieblif maa De reise! De svenske Fiskere, der kom med den Ulyffens Baronesse....” Reuter standsede, thi han formaaede ikke at tale mere.

Pladsen udenfor Slottet blev snart opfyldt med Grevens Undergivne: de nærmest boende Bønder, Huusmænd og Fiskere. Den ulykkelige Familie erfarede nu: at de svenske Fiskere vare forblevne i Land om Natten, da de befandt dem syge. Af Folkene der husede dem, og som vare dem beslagtede (en Familie paa fjorten Personer, der havde een af Grevens Aulsgaarde i Forpagtning) vare de ni blevne smittede, da de ingen Forsigtighedsregler kjendte eller iagttog. Fiskerne og Konen i Huset, hvilken Sidste

især havde beffjefstiget sig med de Syge, vare allerede døde, og de Dvrige i den allerelendigste Forsatning; og det skrækkeligste af Alt var: at Naboer og Gjenboer havde besøgt de Syge om Søndag Eftermiddag og forblevne længe hos dem. Nogle vare endog af Medlidenhed, og for at hjælpe, blevne hos dem om Natten. Disse havde bragt Smitten hjem med dem, saa at over tredive Personer vare syge; hvorefter af Nogle muligen allerede vare blevne Dødens Bytte. Det var tillige rygtedes i Egnen, at Baronessen var død af Pest — saa Forvirringen i nogle Eogne omkring Rosenlund var ligesaa stor, som paa Rosenlund selv. Alles Dine flød i Taarer, og Alles Hjerter vare omspændte af Fortviivelse.

“Herre see i Naade til os!” — bad Grev Rosen med foldede Hænder og bøiede sit Knæ mod Jorden. Hele Forsamlingen fulgte hans Exempel; men Ingen kunde bede. Den sorteste Fortviivelse stod malet i Alles Ansigter. De strakte Hænderne mod Himlen, for at opløste Hjerterne mod Gud; men Intet Ord kom over de Ulykkeligcs Læber. Kun enkelte Angstskrig røbede deres Fortviivelse. Omfider reiste de dem op og samlede dem om Greven. Deres taarevædede Dine fæstede sig paa hans Læber, hvorfra saa ofte Trøstens Ord vare strømmede dem imøde. Det var, som om de i deres Nød — den største hvori de nogensinde havde været bestædte —

thi hvad er selv den meest blodige Krig imod de Ræd:
sler som Pesten medfører? — ventede Hjelp og Trøst
af Greven. Uvilkaarligen udstrakte de Hænderne mod
ham; og en firsfindstyveaarig Olding afbrød den lange,
skræffelige Taushed, idet han nærmede sig Greven
og udbrød inderligen:

“Herre! jeg staaer alt med Foden i Graven.
Om jeg i Dag eller i Morgen nedstiger i den:
kommer ud paa eet; men alle disse Ulykkelige staae
endnu i Livets Vaar og Sommer. De ere Fædre
og Mødre. De have gamle Forældre og spæde
Børn. Hist staae blomstrende Ynglinger og Ung:
møer. Omheds og Kjærligheds Baand omslynge
dem Alle fra Gaard til Gaard, fra Hytte til Hytte.
Brister blot eet Leed af Kjeden, da sønderrives den
ganske. O, Herre! vi have saa ofte modtaget
Hjelp af Deres vældædige Hænder. Deres Raad
og Trøst har saa ofte ledet os udenom den Afgrund
der havde aabnet sig for vore Fødder. Raad og hjælp
os nu! thi vor Nød er svar, og bøter os mod
Jorden. Krigens Grumhed har dog staaet vore
Hytter! Vi vare saa lykkelige, ved vor stille Arne!
Men Pesten, den værste af alle Landeplager, vil
styrte os i Graven, dersom De Herre! ikke redder os!”

Rosen var rørt indtil Sjælens Jnderste. Man
kunde see at han overlagde og fattede en Beslutning.
“Bringer alle Eders Syge hertil!” — udbrød han —

“Denne ædle Læge vil antage sig dem, og give Eder Midler mod Smitten. Jeg vil personligen andrage Eders Nød for vor faderlige Konge! og — det tør jeg love — inden den næste Dags Soel daler: skulde I faae al den Hjelp, som Lægekunsten formaaer at række Eder. Bærer imidlertid trøstige og indflyer til Alforbarmerens Naade! Uden hans Billie falder ingen Spurv til Jorden, og intet Haar af Eders Hoveder. Ved og Haab!”

“Herre! Ven! Fader!” — raabte hele Forsamlingen og knælede om Rosen. En Straale af Haab lyfte frem af deres blege Ansigter. Den Gamle hævdede sin Kæft og sang freidig og med Tillid til Gud: “O, Herre! straf os ikke i Din Brede!” Hele Forsamlingen stemte i med; og medens det skønne Chor steg mod Himlen, hævdede Hjerterne sig paa Bønnens og Andagts Vinger mod Naadens alskjærlige Givers evige Throne.

“Hør Deres Bøn, o Herre!” — bad Rosen med høi Andagt da Sangen var tilende, og udbredte sine Hænder velsignende over de Bedende.

Grevinden, Theodore og Amalia græd høit; dog vare deres Hjerter lettede: thi de havde overgivet deres Sag i Herrens Hænder.

(Sluttes i næste Hefte.)

Gustav og Theodore.

(Sluttet.)

Da Forsamlingen begyndte at adsprede sig, og Alle søgte Hjemmet for at see om Ingen af deres Elskede vare blevene angrebne af den frygtelige Pest: smitte, nærmede Johnson, dog i en Afstand af nogle Skridt, sig Greven. Man kunde i hans udtrykksfulde Ansigt see: at han havde noget vigtigt at forebringe.

“Kom nærmere, Johnson!” — udbød Rosen. — “Kjende vi ikke hinanden nøie nok til, især under nærværende Omstændigheder, at lade alle Complimenter fare?”

“Det er ingen Compliment” — gjensvarede Lægen — “men en Forsigtighedsregel som jeg iagttager, naar jeg holder mig i en tilbørlig Afstand fra

Dem; thi jeg var jo nys hos Deres af Pesten syge
Tjener, og kan let, al min Varsomhed uagtet,
bringe Smitten med i mine Klæder.”

“Det er sørgeligt” — raabte Grevinden og
vreed sine Hænder. — “Ja det er skrækkeligt” —
lagde hun langsomt til — “at Lægerne ved at
redde Andres Liv maa udsætte dem for at miste deres
eget.”

“Deres Naade!” — udbrød Lægen blidt smi-
lende — “var ikke denne Fare ved vor Kunst, da
var den berøvet sin halve Hæder.”

“O, den skrækelige Pest!” — jamrede Theo-
dore, og omfavnede sin Moder, som om hun fryg-
tede for, at den Uedle skulde blive dens Offer.

“Hr. Greve!” — udbrød Johnson — “De har
behaget at overlade mig Deres Rosenlund til et Hospi-
tal, for at sjerne Sygdommen fra Deres Undergivnes
snævre Boliger: det er ædelt og sjønt; derfor takker
jeg Dem i den lidende Menneskeheds og Lægekun-
stens Navn, som De saa ædelmodigen rækker Haan-
den. De vil ikke lade Deres skønne Gjerning være
halvgjort: De vil sende Læger og Medicin herud, og
bidrage alt hvad der staaer i Deres Magt, til at
tilveiebringe gode og sunde Levnetsmidler og derved
gøre de Ulykkelige mindre modtagelige for Smitten,
hvorfor han som stuer den Armes Nød, saavel som

den Syges Marter, vil lønne Dem og Deres med sine bedste Velsignelser; men...."

"Intet derom, kjære Johnson!" — udbrød Gren. — "Jeg vil opfylde min Pligt, saavelsom De, Deres; og vi skulle broderligen række hinanden Haanden, til om muligen at udrødde et Onde i Fødselen som truer med at blotte Landet for Indvaanere. Alt hvad her er paa Slottet og dets Grund, det være Levende eller Dødt, er ganske overladt til Deres Disposition. Jeg reiser endnu i denne Time, for at underrette Kongen om den skrækkelige Ulykke der truer hans Rige med Dødelæggelse. Med det samme bringer jeg disse mine Elskede, samt min syge Svigersøn, i Sikkerhed; og vil Gud: da er jeg her igjen inden i Morgen Aften; og da haaber jeg..."

"Det var just det" — udbrød Lægen inderlig bedende — "som jeg, ædle Herre! vilde raade Dem fra. Forstaa os al den Hjælp som De formaaer! Driv paa at den saasnart som muligt kommer til os; — til Søes kan det skee paa nogle Timer — men bring den ikke personligen! Bevar Deres dyrebare Liv for disse ængstede Damer! Bliv i Kjøbenhavn! der kan Deres Indflydelse især virke for os. Her vilde De snart blive Dødens Bytte, og

de Ulykkelige's eneste Haab vllde med Dem synke ned i Graven. Reis De med Gud! og lad alle Deres Domestiquer, paa den Syge nær, følge Dem. Maaskee Smitten ved Allforbarmerens Naade, Lægekunstens Hjælp og Deres medvirkende Bistand, kan blive standset uden at gribe videre om sig. Jeg viger ikke herfra før jeg har seiret over Sygdommen, eller er faldet som dens Offer!"

"De er ædel og god!" — sagde Rosen, forglemmende alle Forsigtighedsregler og trykkende Lægens Haand. — "De tænker ikke paa at fikke Deres eget Liv, men kun at frelse Andres! og Døden, som i sin rædsomste Gestalt staaer ved Deres Side, og udstrækker sin Kloe imod Deres Hjerter, hvor hen De end vender Dem, affrækker Dem ikke fra at opfylde Deres skønne Kald, Deres Hjertes Lyst: at udøve Menneskekjærlighed; at bevare Moderen for det diende Barn, Manden for den sorgende Huustro, og Ungersvenden for den rødmende Brud. Kom til mit Hjerter, Du ædle Mand! Dine Dyder have ikke behov at foreviges ved Marmor. Din Daad trænger ikke til at belønnes med Daand og Stjerne — thi Din store, Din herlige og evige Løn venter Dig over Stjernerne. Du er uindskrænket Herre over Rosenlund! — O, at Mange, der ved Din Kunst maatte vorde helbrede! Bevarer Allherren Dit Liv — som jeg af hans

uendelige Miskundhed og Naade vil haabe: da er Rosenlund Dit! Da skal Du der nyde Dit velansvendte Livs skønne Høst."

"Maaskee" — udbrød Lægen med dyb Bæmød — "at min Kone, som er vorden Enke, og mine faderløse Børn — o, som ere saa uendelig dyrebare for mit Hjerte; for hvis Skyld jeg ene lever og aander — ville kunne nyde Godt af Deres Gæmildhed, Hr. Greve! thi hvad mig angaaer: da tør jeg ikke haabe at overleve Pesten, om jeg end kan være saa lykkelig at bidrage til at standse den. Jeg vil tilskrive min Kone; hun og vore Børn skulle endnu i Dag reise til Kjøbenhavn; thi hvor snart kan ikke Helsingør, som er en aaben Bye, werde Rædselens Skueplads? Galder jeg som et Offer for min Pligt — da, Hr. Greve! da vil De antage Dem de Forladte, være Enkens Støtte og de Faderløses Fader!" — Johnsons Stemme blev stedse blødere, og han søgte forgjæves at tilbageholde Tåarerne, der vældede frem af hans Dine.

Rosen trykkede ham til sit Hjerte. Han var for rørt til at kunde tale. Hans ædle Afsyn overvæmmedes af Taarer. Johnson læste Opsyldelsen af hans Bøn i Rosens ærværdige Afsyn. Taus bødte han sig, og trykkede Oldingens Haand til sine Læber, idet han med taarequalt Stemme udbrød:

“Nu kan jeg med Rolighed røgte mit Kald: thi mine Kjære ere forsørgede! Lev vel, Hr. Greve! Forlad endnu i denne Time et Sted, hvor den fule Død med sit aabne Svælg, i den græsseligste Skikkelse, truer med at opsluge Dem og de Vædle Naturen lagde ved Deres Hjerte. Jeg gaaer at opfylde min Pligt. Lev vel! Herren velsigne og bevare Dem!”

“Lev vel!” — sagde Rosen og tryffede atter Lægen til sit Bryst; derpaa udbrød han inderligen: “Deres Huustro skal være min Datter! Endnu i Dag lader jeg hende, samt Deres Børn, afhente til mit Hotel i Kjøbenhavn. Vi ville Alle kun udgjøre een Familie! Gaae nu, kjære Johnson! og røgt Deres ædle, farlige Kald!”

Johnson vilde tale, men han formaaede det ikke. Rosen stød ham sagteligen ud af sin Favn. Med langsomme Skridt skiltes de ad; og da de vare komne noget bort, vendte de dem Begge om og saae vemodigen efter hinanden. En Ahnelse, som ingen af dem kunde neddæmpe, sagde dem: at de aldrig her skulde samles mere.

Aftensolen smilede saa venligt ind ad Bindverne, da hele Familien stod reiseflædt for at stige til Bogné. Dødsstilhed herskede allevegne, som kun skundom blev afbrudt af dybe Sukke eller vemodige

Klageraab. Enhver tog en stum, vemodig Afsked med det kjære Rosenlund, der tilforn var Glædens lyse Tempel — men nu Sorgens rædsomste sorte Opholdssted. Den meest modløse af Alle, var Grev Lanten. Saa ofte Ingen saa det: fremtog han et Mariabillede, som han under Graad og Sukke betragtede medens han bad det, at frelse sig fra Pesten. Dødsfrygten havde forjaget en Deel af hans onde Luner; og til Alles Forundring: bandte og skjendte han ikke paa Tjenerne, der bare ham ned i Bognen.

“Farvel Du min Barndoms yndige Lund!” — raabte Theodore og udbredte sine Arme, da Bognen med hende og Lanten rullede afsted. — “O, Gud! skal jeg nogensinde mere see de gode, fromme Mennesker som blive her tilbage!? Alforbarmende Gud! tag dem i Din naadige Baretægt — og frels dem fra at døe af den rædsomme Pest!”

“Det var bedre at De bad Gud om at bevare mit Liv!” — udbroød Lanten dog uden Hefstighed. — “Jeg føler en Bæængstelse, en... jeg veed ikke hvor: dan jeg skal kalde denne kvalfulde Fornemmelse. O, Du hellige Jomfrue! maaskee at Pesten allerede har smittet mig! O, gid jeg var i Paris!”

Theodore trøstede ham saa godt som hun kunde og svøbte Rejsesækken tættere om ham.

Efter at Rosen paa det bedste havde ordnet Alt til de Syges Modtagelse, steg han, med sin Gemalinde og Amalia, til Bogns. Klagesfrig opfyldte Luften hvor de kjørte forbi. Det var som om alt Haab om at beholde Livet, med dem forlod den ulykkelige Egn.

Reuter sneeg sig, ubemærket af Greven, op paa een af Bognene. Han vilde ikke forlade sin gode Herre, uagtet han havde saaet Befaling at blive for at pleie den pestsyge Tjener og gaae Lægen til Haande.

“Jeg har tjent min brave Herre i tredive Aar!” — sagde han til sine Medtjenere. — “Pesten kan let bane sig Vej til Kjøbenhavn. Jeg er den eneste af Eder Alle der ikke kan blive smittet — og — det sværger jeg ved den Almægtige! — jeg forlader først min Herre i Døden!”

Da den ulykkelige, for Pesten flygtende Familie, kom til Hirschholm, kjørte den igjennem Byen, uden, som sædvanlig, at tage ind til Amalias ældste Søn Cancellieraad Darnér, som i Udkanten af Byen beboede en stor Gaard, hvortil var en betydelig Landleiendom. Da Cancellieraaden saa sin Moder samt Greven og hans Gemalinde kjøre forbi, uden at holde: blev han meget

forundret og ilede ud efter Bognene. "Tilbage, kjære Darnier!" — raabte Greven; men pludselig betænkte han sig og sagde til ham: "Nei kom De kun! men følg bag efter Bognene til vi ere komne ud paa Marken. Først der kunne vi tale med Dem." Den forundrede Darnier fulgte efter Bognene til de omsider holdte et godt Stykke uden for Byen, hvor Greven steg ned, gif ham imøde og udbød:

"Tre Skridt fra Livet, bedste Darnier! De maa ikke komme enten mig eller nogen af Bognene nær: thi — forfærk Dem ikke — Pesten er udbrudt paa, og omkring Rosenlund! Vi troe imidlertid, næst Guds Bistand, at være fri for Smitten; men, maaskee føre vi den med os i Klæderne."

Darnier bævede tilbage ved denne skrækkelige Beretning. Hans hele Væsen forkyndte den Forfærdelse, hvoraf han var blevet betaget. Et levende Billede af de Rædsler dette frygtelige Onde kunde medføre, malede sig for hans Sjæl. Han saa i Tankerne hvorledes hans blomstrende Sønner, med deres unge Huustroer og spæde Børn, bleve Pestens Offere. — Han saa dem døende at udstrække de henvisnede Arme imod sig; han hørte deres ham saa kjære Stemmes sidste Nallen; saa det hulde, blide Nie briste; og den ellers saa kraftfulde Mand, der med Mod havde baaret saamange af Livets

Byrder, var nærved at synke til Jorden. Han udstrakte sine Hænder bedende mod Himlen for at anraabe den om Forbarmelse i Nøden; men hans Tunge havde ingen Ord. Hans Bøn tabte sig i en Taarestrøm, idet han af Fortvivelse vreed sine Hænder.

“Saaledes” — raabte Rosen — “overvælde ogsaa den første Smerte os; men vi maatte overvinde den, for, om muligen, at hindre dette rædsomme Onde fra at udbrede sig videre; som, naar andre tilstødende Uheld ikke havde mødt: vist ogsaa var lykkedes for os. Formaalet af min Reise i Dage: først at bringe min Familie og Deres Moder i Sikkerhed; og dernæst at forskaaffe de Ulykkelige, i hvis Egn Pesten allerede raser, al den Hjælp som de for Diebliffet behøve; og endeligen: at indberette denne store Ulykke for Hans Majestæt Kongen, at de nødvendige Forholdsregler imod dette Onde kunne blive tagne. — Men bør jeg bringe min Familie, hvis Sundhedstilstand er meget mistænkelig, ind i den folkerige Hovedstad? og tør jeg, som nylig er kommet fra det Sted hvor Pesten er udbrudt, fremstille mig for min Konge? Hvo sikrer mig for, at Sygdommen ikke allerede ruller i mine Arter? Om Landets høitelskede Fader af mig blev smittet? eller om nogen af Mine, bragte Smitten med til Kjøbenhavn? dette vare de Spørgsmaale som jeg underveis

har gjort mig selv; og ved at see Dem, kjære Darnier! fattede jeg pludselig den Beslutning: at overdrage Dem mit vigtige Hverv. Anmeld De Pestens Udbrud for Hans Majestæt. En nøiagtig Beskrivelse over dens Oprindelse og Fremgang findes i denne Tegnebog, tilligemed en Optegnelse paa den Hjælp som jeg øieblikkelig vil yde de Ulykkelige. Min Secretair i Byen betaler alle Omkostningerne der: ved, beløb de dem endog til flere Tusinde Rigsdaler." — Han skrev med Blyant en Anviisning til Secretairen, som han, tilligemed Tegnebogen, kastede til Darnier, og bad ham at ile med sin Reise.

"Ved at adlyde Deres Befaling, Hr. Greve!" — udbrød Darnier, der noget var fattet — "opfylder jeg kun en Pligt. Himlen give: at Deres ædle Bestræbelser maatte vorde kronede med Held! Deres blide Minde skulde da af usødte Slægter vorde velsignet. — Men, Hr. Greve! hvor vil De med Deres Familie og min Moder flye hen? De maa dog være et Sted paa Jorden."

"Vi ville underkaste os en Quarantaine af otte eller ti Dage." — gjensvarede Rosen. — "Yttre Sygdommen sig ikke efter disses Forløb: da kunne vi være rolige. Da reise vi til Kjøbenhavn, som formodentligen vil være det sikreste Sted i Sjælland. Desuden fordrer min Pligt: at jeg maa være Rædselens Skueplads saa nær som muligt, for

at kunne virke mod det Onde. — Og nu lev vel!
kjære Darnere. Til i dette Dieblis afsted! Maaskee
at Tusindes dyrebare Liv ere afhængige af den Hurtig-
hed med hvilken De naaer Deres Bestemmelsessted.
Bewarer Herren mit Liv: da ville vi om ti Dage
samles i Kjøbenhavn. Levvel!”

“Et Ord endnu, Hr. Greve!” — udbrød
Darnere med dyb Bemoed. — “Hvor drager De hen?
thi skulde De og Deres Elskede, samt min dyrebare
Moder blive Pestens Offere — da maa jeg dog vide
hvor man kan finde de affjælede Legemer.”

“Til min Gaard Egedal.” — sagde Rosen, der
alt var ifærd med at stige op i Vognen. — “De
veed at den ligger ved en stor fersk Sø. I denne
er en lille Ø, hvor jeg for nogle Aar siden har
ladet bygge et rummeligt Huus. Dertil vil jeg lade
bringe hvad vi af Levnetsmidler i ti Dage kunde
behøve for at vi, og vore Domestiquer, der kunde holde
Quarantaine. Dog haaber jeg af Guds uendelige
Naade: at begge vore Familier, i bedre Tider, atter
skulde samles. Lev nu vel, kjære Darnere! og udret
punktligens Deres vigtige Sending!”

Rosen befalede Kudskene at dreie til Høire.
Darnere ilede hjem for at lade sin Hest sadle.
Grevindens, Theodores og Amaltas taarefulde Dine
og bedste Velsignelser fulgte ham.

Niende Capitel.

Pesten i Kjøbenhavn.

Den tolvte December ankom Grev Rosen med hans hele Familie, Amalia og alle hans Domestiquer til hans Hotel i Kjøbenhavn. Alherren havde bevaret dem Alle; og man saae tydeligen paa dem: at kraftige Midler, anvendte i rette Tid, kunne virke mod Pesten og sikke for Smitte. Glæden ved den rosenfke Families Ankomst, var ubeskrivelig. Naboer og Gjenboer omringede Vognene og Enhver vilde vide noget om Pesten af dem, der havde været Dødsvidner til den.

Udenfor Hotellet blev Grev Rosen med Familie, modtaget af hans Undergivne i Byen; i hvis Spidse var hans Secretair og Lægens Kone, Madame Johnson, med hendes fire vakke Børn. Grev Lanten blev, som sædvanlig, baaret op af Trappen; og Vissheden om: at han ikke var syg af Pesten, hvorfor han stedse havde frygtet, forvoldte at han var blevet meget blidere. Han hilsende venligt til alle Sider, og uddeelte endog nogle Smaapenge til de Fattige, medens Tjenerne bare ham op af Trappen, og ind i hans Gemakker. Theodore fulgte efter ham, og glædede sig inderligen over den Forandring der var foregaaet

med ham. Grevinden og Amalia fulgtes ad — og en Fryd, hvis Storhed ikke lader sig beskrive, straalende frem af deres venlige Dine da de friske og sunde betraadte det Fristed, hvortil de haabede at Pesten ikke kunde trænge sig. Greven gav sig ikke Tid til at udhvile sig det ringeste efter Reisen, eller nyde nogen Forfriskning. Han ilede med Secretairen ind i Contoiret, hvor han havde den Glæde at erfare, at Danner havde udrettet Alt paa det nøiagtigste efter Bestemmelsen. Otte duelige Læger, medførende det nødvendige af Medicin, Væddike, Linned og stærke Ting til at ryge med, foruden en betydelig Deel Wiin; og fremfor Alt: en halv Baad fuld af godt Kuugmeel, vare endnu samme Dag afgaaede fra Toldboden. Paa Hans Majestæts Befaling, var der blevet sørget for, at de Syge, fra de nærmeste Steder dagligen bleve forsynede med hvad de behøvede af fersk Kjød, Æl og Kjøkkenurter — og endelig: var det Alle og Enhver, under Livsstraf, forbuden at forlade de af Smitten angrebne fire Sogne; ligesom og Ingen maatte nærme sig til dem; men paa et vist Sted paa Marken lægge hvad de havde af afleverede, hvor det da, paa Lægernes Foranstaltning, blev afhentet og fordeelt omkring, saavel til de Syge, som dem der endnu vare undgaaede at blive smittede. Paa denne Maade troede man at kunde

qvæle Pesten i dens Fødsel; men, desværre: det viste sig snart hvor meget man bedrog sig.

Madame Johnson havde tvende Gange faaet Breve fra hendes Mand. Den ædle Læge skrev i dem begge: at han besandt sig aldeles vel, og bad hende at formelde hans inderligste og ærbødigste Tak: nemmelighed for Greven. Hvad Sygdommens videre Udbredelse angik: da var han taus. Og Alle vare enige i, at denne Tausshed bebudede ikke noget Godt. I det Brev Johnson havde tilskrevet Greven, Dagen efter at den belovede Hjælp var ankommen til ham, var der heller intet Foruroligende; men ei heller noget Trøstende angaaende Pestens Udryddelse.

Dagen efter at den grevelige Familie var kommet til Kjøbenhavn udbredte sig det Rygte: at Pesten var udbrudt i Helsingør, hvilket forårsagede en stor Skræk blandt alle Kjøbenhavns Indvånere. Dog trøstede Mange dem med: at dette Rygte kunde være usandsfærdigt; saameget mere: som at al Samfærsel med Helsingør og de smittede Byer var afbrudt. Dog at der var noget i det, blev beviist deraf: at Regeringen samme Dag sendte en Commission dertil for at undersøge Sagen. Grev Rosen og hans Familie, men fremfor Alle: Madame Johnson som var født i Helsingør og havde der

flere Slægtninger, vare i den dødeligste Uroe derover. Dog snart blev Formodningen til Vished, da Madame Johnson Dagen derpaa modtog et Brev fra hendes Søster af følgende rædselsfulde Indhold:

“Kjære Søster!

“Jeg takker den Almægtige, at Du er i Din
“Frelse hos den ædle Grev Rosen; thi her er den
“første Elendighed hvor man end vender sig. En
“Baadsmand er for omtrent ti à tolv Dage siden
“bragt syg i Land paa Lappen her i Helsingør. At
“han nogle Dage derefter døde, samt at Folkene i
“Huset, hvor han var, ligeledes bleve syge og døde:
“ansaae de herværende Læger, tilligemed mange
“Andre, for et blot Tilfælde. Nu have de endes
“ligen faaet Dinene op; men desværre er det nu
“for sildigt: thi i de sidste trende Dage ere femten
“Mennesker døde af Pest, og over halvtredshundstyve skal
“være syge. Gud staae os bi i denne store Nød og
“Elendighed! De fleste fornemme og rige Familier
“ere i Vaar og i Dag flygtede; deels til deres
“Landstæder, deels dybere ind i Landet; Nogle til
“Norge, og Andre, som man siger, til Kjøben:
“havn for at sikkre deres Liv. Jeg og min Mand
“have besluttet at forblive hvor vi ere; thi kunde vi
“end føre vore syv Børn med os: hvordan skulde
“vi bære os ad med hans gamle Forældre, der

“begge ere sengeliggende? — Gud være os Alle
“naadig! I dette Dieblif erfarer jeg: at der bliver
“flaget en Cordon om Byen, saa at Ingen mere
“kan komme enten ud af, eller ind i den. Jeg an-
“befaler Dig og Dine velsignede Børn i Himlens
“Varetægt. Veed til Gud: at han vil bevare os
“Alle i denne grændseløse Nød.

Din til Sjælen bedrøvede Søster

Maria Thorsøe;

Helsingør den 14de December 1710.

Brevet faldt den bævende Kone af Haanden
inden hun endnu havde udlæst det — og den skræk-
keligste Angst bemestrede sig Alle; thi hvor let kunde
ikke blot een af de Flygtende, der allerede havde
Smitten i Blodet, være kommet til Kjøbenhavn? —
Nosen troede at det var hans Pligt, saameget som
muligt at sørge for sin og Sines Sikkerhed, inden
det blev for sildigt. Han overveiede derfor nøie
hvad der var det Hensigtsmæssigste; ordnede det med
sin Secretair, og allerede næste Dag begyndte han at
udføre den Sikkerheds Plan som han havde lagt i det
Tilfælde at Pesten skulde trænge sig til Hovedstaden.

Grevens hele Huuspersonale, Madame Johnson
og hendes Børn iberegneede, bestod af serogtyve Per-
soner, der Alle, paa Grev Lanten nær, befandt dem

i en ypperlig Sundhedstilstand. Greven forsynede sig nu, for et heelt Aar, med Levnetsmidler af alt hvad der kunde holde sig: saasom Meel og Gryn af alle Sorter. Saltet Kjød og Fisk; Kryderier, Sukker, Thee med Mere. Hans Wiinkjælder var fuld af de udsøgteste Vine, Brændeviin og Wodke. Han lod sine otte Heste komme ud i Byen, og anskaffede sig i deres Sted otte gode Malkesjæer. Gaarden vrirlede af Gjæs, Vender og Høns. Flere bleve endnu anskaffede, tilligemed Fourage af alle Sorter. Kort sagt: Greven forsynede sit Huus saadan, at det i Nødsfald kunde undvære Tilførsel et heelt Aar uden dog at mangle Proviant; og for at det Indkjøbte ved det daglige Forbrug ikke skulde blive formindsket: blev der stedse indkjøbt friske Vare og lagte i Stedet for de Forbrugte, saa at Beholdningen stedse blev uformindsket. Dertil kom, at han forsynede sig vel med Medicin, samt at en ung Candidatus, saavel i Chirurgien som Medicinen, en Søn af een af Grevens Forvaltere, som paa hans Bekostning havde studeret og reist udenlands, var flyttet ind i Hotellet og havde bestemt sig til ikke at forlade Greven og hans Familie, for at kunde virke som Læge, om Pesten skulde gjøre en Indspærrelse nødvendig. Candidaten (Hr. Poulsen) lod nu alle Værelsernes Løste, Vægge og Døre overstryge med Tjære; og han tillavede en Pest:

røgelse, hvis Tilberedelse og Brug han gjorde offentlig bekjendt. Tillige forskaffede han hensigtsmæssige Ildkar til at sætte om i alle Bærelserne og Gangene, for at kunde vedligeholde en stedsevarende Røg, som et sikkert Middel imod en med Pestdunster opfyldt Luft. — Greven troede saaledes at have betrygget sit Huus mod Pestens Angreb, om den skulde udbryde i Hovedstaden.

NoGLE Uger henrandt for de Bængstede under Frygt og Haab. Nytaarsdag vare de Alle i Helliggeistes Kirke, hvor Præsten i en inderlig Bøntakkede Herren, der hidtil havde befriet Hovedstaden fra den gruelige Pest, som allerede i Helsingør og sammes Omegn, lige til Hirschholm, havde bortrevet flere hundrede Mennesker, og trueede det hele Land med Ødelæggelse. Han bad Livets og Dødens Herre saa inderligen at forskaane Dannerigets elskede Kongehuus, samt Hovedstaden med dens mangfoldige Indvaanere, for Pestens rædsomme Ødelæggelse; frelse de Syge, gyde Trøst i de Døendes Hjerter, og at befrie det hele Land fra dette frygtelige Onde: at Alles Dine svømmede i Taarer. Alles Hjerter smeltede sammen i Bøn og hele Menigheden gjentog hulkende i nedenstaaende tvende Vers, hvormed den værdige Herres Tjener sluttede sin skønne, hjerterørende Prædiken:

Vi, Herre! os i Støvet høie!
Anraabende Din Misfandhed!
Lad Naade strømme fra det Høie
Til os i Jordens Trængsler ned!
Udplet vor Syndeskyld og Brøde
Og lad os mere ei for dem bøde!

Borttag den svære Landeplage,
Som farer frem med Dødens Dolk!
O, stands vor bittre Graad og Klage
Og see i Naade til Dit Folk!
Benhør vort Hjertes bange Stammen,
Al Naadens milde Giver! Amen!

Forsamlingen, som var rørt indtil Sjælens Inderside, skiltes ad efter fuldendt Gudstjeneste. En dyb Sølelse af Sorg hvilede paa Alles Ansigter. Det var et sørgeligt Syn at see hvorledes de vee-modigen trykkede Hverandre i Hænderne, som om de toge Afsked for evigt. Man saae Mennesker som i flere Aar havde været Siender at omfavne hinanden. "Lev vel! Herren bevare Eder for Pesten!" vare de Udtryk der tusinde Gange gjentogedes; og Alle søgte Hjemmet med Ængstelse og Frygt for at nogle af de Elskede de der havde efterladt, skulde i den korte Fraværelse være blevene angrebne af Pesten. Saa mangt et Hjerte blødte allerede ved de der deels i Højsinger, deels paa Landet, af deres

Slægtninger, vare blevene Pestens Offere, og disse elskede Hensøvede vare Gjenstanden for Samtalerne paa Veien fra Kirken.

Ti Dage henglede endnu i bange Frygt for Kjøbenhavns Indvaanere, som dog ofte vare ængstede med falske Rygter om Pestens Udbrud iblandt dem. Den 10de Januari 1711, var en skræffelig Dag for dem: thi et sort Kors, malet paa et Huus i Lillekongensgade, forkyndte den rædsomme Tidende: at Pesten var udbrudt i det; og samme Dag blev en Enke tilligemed hendes tvende Døttre, der vare flygtede for Pesten fra Helsingør, og her blevene dens Offere, begravede paa St. Nicolai Kirkegaard. De fleste Menneſker i det store dobbelte Huus vare tilligemed Vertinden, der for en stor Gevindst havde huset, og skjult denne Enke og hendes Døttre, allerede angrebne af Pesten. Huset blev derfor sperret, saa at Ingen maatte komme enten ud eller ind i det uden Lægerne, som ved Forsigtighedsmidler troede at have fikket dem mod Smitten.

Rædselen i Hovedstaden steg til det høieste. Jammerfrie gjenløde overalt i Gaderne og For-
tvivlelsen stod malet paa Alles Ansigter. Hans Majestæt Kongen fandt det raadeligt at fikke sig og sin høie Familie for den skræffelige Pest, og forlod endnu samme Eftermiddag Byen for at reise til

Holsteen. Folkets fortvivlede Skrig steg mod Skyerne, da den tilbødte Monark forlod sin Hovedstad. Det var som om al Haab om Frelse med ham forlod det. *)

*) Da denne Fortælling egentligen kun vedrører Pesten for saavidt som den angaaer Hovedpersonerne i nærværende Fortælling, tillader Forfatteren sig at meddele nedenstaaende af ham i eet af vore offentlige Blade, for nogle Aar siden givne sandfærdige Beretning angaaende Pesten i Danmark.

Anno 1350 (under Valdemar den Fjerdes Regjering) var der en rasende Pest i Danmark, som næsten blottede Landet for Indvaanere. Denne Pest fik Navn af den sorte Død, fordi de som døde af den, strax bleve sorte over hele Legemet. Før dens Tid var Danmark endnu mere end i vore Dage: et yndigt smilende og frugtbart Land; thi denne Pest var Aarsag i at de uhyre store Heder — som maaskee aldrig ganske blive opdyrkede — i Jylland, ligesom Skovene i Sjælland og paa Øerne saa meget tiltog, da Pesten med sin Aandes fule Gift, mere dræbende end Indiens værste Sirocco, foer over de danske Stæder og Landsbyer og efterlod kun Død og Ødelæggelse i sine Fieb. Hele store Kirkesogne og Byer stode aldeles øde. Der var Ingen til at dyrke Jorden, og et heelt Seculum maatte forsvinde inden

Grev Rosen fandt det nu nødvendigt, at udføre den sidste Deel af sin Plan: nemlig at lade begge Portene paa hans Hotel tilmure. Ingen af alle de Ulykkelige, der lode dem indmure, kunde see

de øde Stæder og Byer atter bleve beboede. — 1529 (under Frederik den Første) var der en stor Pest i Kjøbenhavn som blev kaldet: den engelske Sved, hvoraf der i lang Tid hver Dag døde 400 Mennesker. — 1547 og fire Aar derefter, 1551 (under Christian den Tredie), rasede Pesten stærk i Danmark. — 1575 (under Frederik den Anden) græsserede Pesten meget stærk i Kjøbenhavn. — 1583 (under samme Konge) udbrød Pesten atter i Danmark. I Kjøbenhavn allene bortrev den i kort Tid 9000 Mennesker. — 1601 (under Christian den Fjerde) rasede Pesten atter et heelt Aar i Danmark, og bortrev flere tusinde Mennesker. — 1629 (under samme Konge) var Kjøbenhavn stærk hjemstøgt med Pest. — 1637 (endnu under samme Konge) rasede Pesten i sin frygteligste Vælde i Danmark. Allene i Kjøbenhavn bortrev den 50,000 Mennesker. — 1654 (under Frederik den Tredie) kom Pesten til Kjøbenhavn med nogle hollandske Skibe, som overvintrede der, hvor den i faa Maaneder bortrev 10,000 Mennesker. — Den sidste Pest, hvoraf Danmark (under Frederik den Fjerde) har været

paa denne sørgelige Forretning uden Graad og Klageffriig, omendskjøndt de vidste at det var til deres Frelse det stæete. Den eneste af Grevens Folk der blev ude var Reuter, som Rosen havde medgivet saa mange Penge, at han deraf godt kunde leve og betale sit Logie i Byen. Rosen, som vel overveiede inden han fattede nogen Beslutning: gjorde dette for dog at have et Menneſſe ude i Byen ved hvem han kunde erfare dens Skjebne. Og hvem kunde han vel bedre udvælge hertil end Reuter, der tilforn havde havt Pesten? Alle Vindverne ud til Gaden vare ved indvendige Skodder og Nagler fast tilsluttede; og for at der ingen Luft skulde kunne trænge sig ind: vare alle Aabningerne i dem tilklinede med Leer. Overst oppe i Gavlen, som efter de Tiders Bygningsmaade vendte mod Gaden, var en lille Lem af Træ; denne lod Rosen vel ligeledes tilkline, men dog ikke tilnagle, saa at den, naar man borttog Leret, kunde aabnes — og igjennem den vilde han af Reuter, hver tredie Dag, ved at nedheise en Kuro i det Dieblis Helliggeistes Taarnuhr om

hjemføgt, er den som i nærværende Fortælling omtales. Fra Helsingør og dets Omegn — hvor den i kort Tid bortrev 2,310 Menneſſer — bandede den sig Wei til Kjøbenhavn, hvor den rasede et heelt Aar og bortrev 22,535 Menneſſer.

Morgenens slog syv: modtage en haandskreven Beretning, som underrettede ham om Byens Sundhedstilstand. Paa denne Maade kunde de Indspærrede ogsaa erholde Eet og Andet, som de muligen kunde mangle. Alle, lige indtil Tjenestetyendet, beboede Værelserne i underste Etage som havde Vindver imod Gaarden. I hvert Værelse brændte Dag og Nat en Ildgryde, som dampede af Ernebær, Beeg og Tjære, for at forhindre den forpestede Luft fra at trænge ind. Tjenerne maatte vexelvís holde Vagt ved Ilden, ligesom Enhver havde sin bestemte Forretning saavel i Henseende til Huusholdningen som til de mange Creaturers Nøgt og Pleie. Alle den lille Colonies Indvaanere, paa den syge Grev Lantens nær, vare forsamlede i Gaarden, da den sidste Port blev tilmuret. Reuters vemodige "Levvel!" lød til dem uden fra, medens deres fortvivlede Klageskrig steg mod Skyerne. Det forekom dem, som om de forevigen vare adskilte fra den øvrige Verden og dens Millioner Skabninger; som om de aldrig mere skulde forlade den lille Plet hvorpaa de vare indspærrede; ja, som om de levende vare nedstegne i Deres Grave.

Da Grevens Jæger, Daniel, som var traadt i Stedet for en Muurmester, var aldeles færdig med sin Forretning, vinkede Greven hele Forsamlingen efter sig. Han havde tænkt paa Noget der

kunde trøste de qualomspendte Hjerter og hæve deres Tillid til det alhjærlige Væsen, fra hvem al Forbarmelse og Frelse ene udgaaer. Candidat Poulsen havde en Fætter som nylig var ordineret til Præst i Nordlandene, men som hidtil, formedelsf Krigen, ikke var kommet til at reise. Denne unge Mand, som paa Grevens Begne, af Poulsen, var overtalt til at være de Indspærredes Sjælesørger, var om Morgenens før Sperringen gik for sig, hemmeligen flyttet ind. Den store Sal var, af Secretairen og Poulsen, hemmeligen indrettet til et Capel, hvortil Grev Lanten havde offereret et stort kostbart Malerie, forestillende Frelseren som opvækker Entens Søn af Nain fra de Døde. Dette underskønne Malerie, med sine herlige Figurer og Grupperinger, var anbragt som Altertavle, og tog sig særdeles vel ud over det med en Dug af hvidt Fløiel, besat med Sølgaloner, beklædte Alter. Væggene vare, efter Grev Lantens gjentagne Ønske, behængte med kostbare Tapeter; og trende Lysekroner, med serogtredive hvide Børlys, gave, i Forening med de tvende store Alterlys, det Hele en stærk Belysning; og det høitidelige i det skønne Kapel forhøiedes overordentligen derved: at den unge Præst, i fuld Ornat, med den hellige Skrift i Haanden, stod for Alteret — og begyndte Gudstjenesten i det Greven, fulgt af sit hele Huns-personale, traadte ind.

Det Indtryk som denne skønne Overraskelse gjorde paa hele Forsamlingen, lader sig ikke beskrive. En overjordist Trøst gjød sin Salighed i Alles Hjertet; og da Præsten begyndte at læse Fadervor, knælede de, med Bøn og Tillid, ned for Herrens Throne. Taarestømme styrte ned over deres Kin: der; men det var ikke Fortvivlelsens Taarer de faldede: det var Haabet om Frelse ved den Albarmhjer: tiges Miskundhed, der fremkaldte disse Taarer af deres Pine. Det var et Takoffer som de med brændende Andagt frembar Herren, for den store Trøst han, ved sin Tjener, gav dem i Nøden.

En uroffelig Tillid til Forsynets Styrelse viiste sig nu i Alles Adfærd og Gjæringer. Sorgens dybe Mismod var forsvundet, og det, at Enhver havde sin bestemte Beskæftigelse, bidrog meget til at holde Mødet opreist. Grevinden, Theodore og Amalia, fremtogte igjen deres hidtil henlagte qvinde: lige Haandarbejder. Lanten forelæste dem hele franske Værker, saa at de første tre Dage, til Reuter skulde bringe sin Rapport, forløb uden at noget sæ: geligt hændede, som kunde forstyrre den Fred, der herskede blandt de Indmurede.

Da Kloffen den tredje Dag slog tre Qvarter til syv, lod Rosen en Ildgryde bære op paa det lille Kammer i Gavlen; og da den slog syv, var det

aldeles opfyldt med Røg, som Secretair Mortel og Candidat Poulsen vedligeholdte. Poulsen rev nu det paaflinede Leer af Lemmen, som Greven aabnede, hvoraf der udstømmede en sort tyk Røg, som forhindrede Luften udenfra at trænge sig ind i Kammeret. Kurven blev nedhidsat, og Neuter gav det aftalte Signal med en lille Klokke til Tegn paa, at han havde lagt i Kurven hvad der skulde i den. Hurtigt trak Greven den op; og medens saavel den, som Brevet fra Neuter blev røget, tilklinede Mortel og Poulsen Lemmen med stor Forsigtighed. Brevet blev derpaa overstanket med Veddike, og Greven havde et Par tykke Handsker paa, medens han aabnede og læste det. Dets Indhold var følgende:

“Naadige Herre!

“Jeg har intet Godt at tilmelde Dem. Pesten har i de sidste tre Dage gjort Kæmpeskridt. Den 11te døde der syv, den 12te tyve, og i Dag, den 13de Januari, skal der begraves sexogtredive Personer, som alle ere døde af Pesten. Lillekongensgade er sperret; og man siger at samme Forsigtighedsregel skal finde Sted ihenseende til den hele By. Elendigheden er ubeskrivelig stor. Alle anraabe Gud om en stræng Vinter, da man troer at Kulden vilde virke imod Pesten; men desværre: det er hver Dag Regn og Slud — og denne Fugtighed,

“siger man, skal bidrage til at Sygdommen griber
“saameget om sig. En herværende tydsk Læge har
“opfundet et Slags Pestlys, hvis Duft skal kunde
“forhindre Pestdunsten fra at trænge ind i Bærelserne.
“Jeg sender Herren herved en Deel af dem. Himlen
“bevare saavel Dem, naadige Herre! som Deres Frue Ge:
“malinde og Datter, samt den gode gamle Frue v. Darner
“og Grev Lanten, saavelsom Secretairen, Præsten,
“Lægen og alle mine Medtjenere fra Smitten! Jeg er
“færdig at forgaae af Længsel efter at see Dem, min ædle
“gode Herre. I tredive Aar er der aldrig forløbet
“en Dag, uden at jeg har nydt denne Lykke. Bre:
“des ikke over mit Ønske, som er: næste Gang at
“finde en lille Seddel, skrevet med Deres egen
“Haand, i Kurven. Bliv ikke forskrækket, naadige
“Herre, for denne stærke Ringen med alle Byens
“Klokker. Det er til Liig de ringe. De Døde
“blive i dette Dieblis begravne. Iblandt de der
“stædes til Hvile: er Kapellanen ved Holmens Kir:
“ke, der berettede Enken og hendes Døttre, som
“førte Pesten hertil. Levvel, naadige Herre! Him:
“len give at jeg snart maatte nyde den Lykke at kysse
“Deres velsignede Haand!

Hans Reuter.

Greven havde paa hans Families og Under:
givnes indstændige Bønner forelæst Brevet høit.

Den sørgmodige Stemning som Alle vare i, blev nu meget forstørret. Taarestømme tolkede de knuste Hjerter's Qvaler og Klageraab blandet med Sukke, steg mod Himlens Øyer, som, svangre af en usund Taage, hang over deres Hoveder. Rosen tog atter sin Tilflugt til Religionens udtømmelige Trøstefilde. Han gav den unge Præst et Bink, som efterfulgt af den hele lille Menighed gik ind i Capellet, hvor han i en hjertelig Tale tolkede den Sorg Fødelandet var bestædt i, ved, paa en saa skræffelig Maade, at tabe saamange af sine elskede Børn. Han udlod sig vidtløftigen om den grændseløse Smerte det var for de Esterlevede, at see deres Elskede, i Livets og Sundhedens frodigste Blomstren, blive revet ud af deres ømme Favn — og nedsynke i den altfor aarle Grav, som maaskee allerede om et Par Dage for dem selv vilde aabne sig. Til Slutningen opmuntrede han sin Menighed til at takke den Barmhjertige, som her, i dette Fristed, havde beredt dem en Frelse, hvorefter Tusinde forgjæves sukede, og bad dem: med Gudhengivenhed og Taalmodighed at see Enden paa denne Landeplage imøde. Endelig forkyndte han: at hver Gang Klokkerne ringede til Liig, vilde han bringe Herren et Takoffer for den Frelse de Alle her, ved hans Misfandhed, havde fundet. En Lykke hvorfor de borde indvie deres hele Liv til Herrens Lov og Priis.

Haabet reiste atter sin Throne i de knuste Hjerter; og selv Grev Lanten, der i Sidecabinettet hørte den unge Mands hjerterørende Tale, sølte sig trøstet og besluttede herefter at overvære Gudstjenesten, end: skjøndt han — som han ikke mere dulgte — var Chatolik.

De Efterretninger som Greven regelmæssigen, hver tredie Dag, modtog ved Reuter vare meget sørgelige. Pesten greb stedse videre og videre om sig. En Cordon af Militaire var trukket om Byen, saa at al Samfærsel med de ulykkelige Indvaanere og andre Stæder var aldeles hævet. Dødeligheden blev snart saa stor, at man ikke mere kunde saa Liigkister uden omtrent til de Halve som bleve begravne. Den anden Halvdeel, og dette vare de fattigste, blev uden Kiste, blot omvundne med et Lagen, kastede blandt Hverandre i en stor Grav — som ofte — da Gravkarlene og Liigbærerne bortdøde — stod hele Dage aaben, uden at blive fyldt med Jord. Saaledes hengled Vinteren under hjertenagende Sorg og Fortvivlelse for de ængstede Indvaanerne, som haabede at Foraarets renere Luft skulde medføre en velgjørende Forandring. Men af: de bedroge dem. Pestens Maserie tiltog saaledes, at de Døde allerede før Sommerens Udbrud laae ubegravne i Husene — da der Ingen, af Frygt for at blive smittet, vilde røre ved dem, eller bringe dem bort. Dyrigheden lod nu

bekjendtgjøre: at de som vilde udsætte dem for at blive smittede, ved at bortbringe de Døde, maatte, som retmæssig Eiendom, beholde alt hvad den Døde, af Sølv, Guld, eller rede Penge havde hos sig. Og da der mange rige og fornemme Folk pludseligen bleve Pestens Offere, var dette meget betydeligt. Dog vare disse Pestdragere tillige forpligtede til: at bære de fattige Liig ned paa den omkjørende Pestvogn. Paa de Huse i hvilke der vare Pestsyge, var der malet et sort Kors paa Døren, havde Sygdommen grebet meget stærkt om sig var der to, og trende Kors betegnede: at alle Hushets Beboere vare uddøde.

Det var skrækkeligt at see hvorledes dette raskende Onde skundom sønderrev Naturens allerhelligste Baand, der i flere Aar havde slynget sig fra Hjerte til Hjerte; og man saae ikke sjeldent at en ellers god og kjærlig Mand fastede sin med Pesten smittede Hustru ud af Huset, fordi hun ikke skulde paaføre ham og deres endnu sunde Børn Sygdommen. Det samme gjorde Børn ved deres Forældre, Unglinger ved deres Fæstemøder, og Forældre ved deres Børn og Tjenestetjende, naar Sygdommen viste sig hos dem; og ikke de Forstødtes ynkværdige Bønner, Graad og fortvivlede Skrig, kunde bevæge de Grusomme til atter at modtage de Ulykkelige, som ofte saaes, i store Flokke, hungrige og fortvivlede, at drage om paa Gaderne, til de omsider af Mangel paa al

Hjælp og Pleie faldt om og døde. Som oftest havde de slæbt deres usle Legemer til Kirkegaarden, i Haab om dog at komme i Jorden efter Døden. — Ak, et Ønske der sjelden blev de Ulykkelige opfyldt — før deres Legemer vare forraadnede og sønderslidt af de forsultne Hunde, der, herreløse, løbe omkring og ingen Føde kunde faa, da den frygtelige Hungersnød allerede begyndte at rase i Staden, og truede med at bortrive alt hvad Pestens graadige Land havde levnet.

Allerede havde Dødeligheden saaledes tiltaget at der ingen var til at ringe Klokkerne til Liig, ingen Læger til at lindre de Syges Qualer og ingen Præst til at kaste Jord paa de Døde — da Greven paa den bestemte Dag nedhissede Kurven; men ingen Klokke lod sig høre — og til Grevens og Alles Forfærdelse og Sorg, var Kurven tom da den blev trukket tilbage. Var den ærlige Reuter da død? Var han blevet et Offer for sin Trofæskab mod hans gamle Herre? og var han blevet Pestens Bytte, uagtet han før havde gennemgaaet dens Rædsler? Dette vare Spørgsmaale som Enhver gjorde og besvarede sig selv, og mange vemodige Taarer bleve offrede til den retfærdige Sjæls Minde. Alle vare endnu besjæftigede med at overtænke Aarsagen til Reuters Bortebliven, der havde den sør-

gelige Følge at al Forbindelse med den lille Colonie og Byen var afbrudt, da et nyt og større Uheld som styrtede Alle i den sorteste Fortvivlelse indtraf. Madame Johnsons yngste Søn, som i nogle Dage havde befundet sig ilde, blev alvorlig syg, og Alle formodede — og kunde de formode andet? — at den skrækkelige Pestsmitte, uagtet al anvendt Forsigtighed, havde banet sig Vej til deres Asyl. Forvirringen, især blandt Tjenestetjyendet, blev ubeskrivelig stor, og Rosen maatte anvende sin hele Anseelse og Klogskab for at forhindre dem i at gribe til Voldsomheder; thi Nogle talte allerede om at nedbryde de tilmurede Porte for at flygte, uagtet de af Reuters Beretning vidste at der var trukket en Cordon om Byen som gjorde det umuligt at komme ud af den. Samme Forsigtighed var ogsaa iagttaget paa Søen, hvor en Mængde bevæbnede Fartøier laae og krydsede, for at Ingen skulde faa Leilighed til, paa Vaade, at flygte fra den ulykkelige Stad, hvor det frygteligste af alle Onder: Hungersnøden, allerede længe havde øvet sit rædsomme Herredømme.

Den unge Læge fandt det raadeligt, at bortfjerne det syge Varn fra de Andre. Madame Johnson, som ikke vilde forlade sin Søn, om han endog havde Pesten, flyttede med ham hen i en

affides Glæde af Hotellet; og det var kun under utallige Taarer at hun kunde læsrive sig fra de andre Børn, som nu bleve overgivne til Theodores særdeles Omhu. Ingen kunde bedre end den blide Theodore vise de uskyldige Smaa en Moders Omhyggelighed: thi hun elskede dem allerede med en Moders hele Kjærlighed. Endnu samme Dag flyttede Børnene ind i hendes Værelser — og de sov i Theodores eget Sovestue.

Greven overtænkte nøie hvad der kunde være forefalden med Reuter, og han besluttede endnu ikke at opgive Haabet om, ved den troe Tjener, at faa Underretning om Byens Skjebne. Det var jo muligt, tænkte han, at Reuter kunde være blevet syg uden just derfor at have Pest — men saa kunde han jo sendt en Anden i sit Sted, med en lille Seddel. Men dette vilde den forsigtige Reuter vistnok ikke: thi denne Anden kunde jo være smittet, og det var farligt at modtage Noget som en Smitte havde berørt. Det være nu som det vilde: Greven vedblev, paa den bestemte Tid, at nedhidsse Kurven, men trak den stedse tom op. Da han den sjette Dag atter gjorde sit Forsøg med at nedhidsse Kurven, havde han den Glæde at høre Lyden af Reuters lille Klokke. Hurtigt trak han Kurven op. Et Brev laae i den. Da den nødvendige Forsig-

lighed var iagttaget med det, aabnede Greven det og læste:

“Naadige Herre!

“De maa ikke forfærkte Dem naar jeg lader
“Dem vide: at jeg har faaet Pesten; og det for:
“medelst min umaadelige Gjerrighed som jeg ikke
“kunde neddæmpe eller modstaae. Jeg havde først
“besluttet: Intet at tilmelde Dem om min Tilstand;
“men paa Nanden af Graven bliver man anderledes
“tilsinds — og er det den Almægtiges Villie at
“jeg skal døe — da skal min ædle gode Herre dog
“vide hvad det var der paadrog mig Døden. Ja, min
“ædle, naadige Herre! jeg har ladet mig friste af
“Satan, og er blevet Pestdrager. Siden April
“Maaned har jeg været det, og det ene for at
“samle Rigdomme, da, som De af mine Breve
“veed: Pestdragerne, for at udbære de Døde af
“Husene, have Lov til at beholde Alt hvad Disse
“af Guld, Sølv og Penge have hos dem. Jeg
“saae hvilken Riigdom Pestdragerne i kort Tid sam:
“lede dem — hvorfor de som oftest maatte opofre
“Livet. Med graadige Mine saa jeg derpaa, og
“da, som jeg troede, jeg ikke kunde blive smittet —
“gik jeg ind i deres Lag og har nu i tre Maane:
“der bortslæbt henved femten hundrede Døde. At
“jeg i denne Tid har samlet mig utroligt meget

“Sølv og Guld vil ikke kunde forundre Dem, naa:
“dige Herre! naar jeg siger Dem, at jeg, foruden
“hvad jeg har faaet af Ligene, har arvet treogtre:
“dive Pestdragere, for at jeg efter Døden skulde be:
“grave dem. Da tænkte jeg ikke paa, at jeg maaskee
“selv skulde komme til at forraadne oven paa Jor:
“den: thi næsten alle Pestdragerne ere nu døde. Jeg
“gamle Daare troede næsten, i Beruselsen over
“mine Rigdomme, at jeg var udødelig; men for
“otte Dage siden maatte jeg bortbære ni Personer,
“som vare uddøde i een Familie, og som, da de
“Dvrige vare flygtede, havde lagt ubegravne i tolv
“Dage, og vare, formedelfst den stærke Hede, gaaede
“i Forraadnelse og det i en meget høi Grad. Af
“dem maa jeg være blevet smittet, thi strax efter
“at jeg havde havt denne affhyelige Forretning blev
“jeg syg. Maaskee at Gud forunder mig den Lykke
“at blive helbredet; thi jeg befinder mig virkelig be:
“tydeligen bedre i Dag, end de andre Dage. Skal
“jeg imidlertid døe: da vil jeg benytte de Diebliske
“Gud endnu vil forunde mig her paa Jorden til
“at bede Dem, ædle gode Herre! at tilgive mig
“alt hvad jeg i den lange Tid jeg har været i
“Deres Tjeneste kan have gjort Dem imod. Hvor
“gjerne vilde jeg ikke døe, naar jeg blot kunde faaet
“sagt Dem det sidste Levvel, og takket Dem for
“Deres utallige Belgjerninger imod mig! Naadige

“Herre! vil De bringe Deres Gemalinde og Datter min sidste Hilsen? I det jeg udaander min Sjæl skal jeg bede Gud velsigne og bevare dem. Jeg hilser iligemaade alle mine Medtjenere og testamenterer dem til Deling, om jeg skulde døe, alt hvad jeg efterlader mig. Jeg har kjøbt det Huus i Klosterstrædet, hvori Skomager Frandsen boede, da han, saavelsom hans Kone og Børn ere døde af Pesten. Hans Sødssendebarn, der var hans Arving, solgte mig det for tyve Rigsdaler, ligesom det endnu staaer med Bohave og Alt. I den inderste Kjelder staaer en stor jernbeslagen Kiste; i den ere mine Rigdomme forvarede. Naar Pesten er ophørt: hav da den Naade at sælge det Hele, og uddele det iblandt ovennævnte mine Medtjenere; de ville da bede Gud, at styrke mig i min Dødsstund! Jeg vil intet tilmælde Dem om Elen: digheden her i Byen — thi den overgaaer al Beskrivelse. Dødeligheden er dobbelt saa stor som for otte Dage siden, og Ligene maa atter ligge ubegravne. Lev vel! ædle, elskede, naadige Herre! Jeg bliver liggende ved Porten, for om muligen at modtage et Par Linier fra Deres dyrebare Haand. Lev evigt vel!

Reuter.

Kjøbenhavn den 25de Juli 1711.

Greven blev betaget af den høieste Forundring ved at læse dette Brev. Dog glædede det ham at den tro Neuter endnu levede; og han anraabte Gud inderligen om hans Helbredelse. Hurtigt rev han et Blad af sin Tegnebog, hvorpaa han med Blyant nedskrev et Par Linier til Neuter som han nedhidsede i Kurven: Da han kom ned meddeelte han sin Familie Brevets Indhold, og neppe var han færdig dermed, før den unge Læge, med alle Kjendetegn paa den yderste Forsærdelse, styrtede ind og raabte:

“Hr. Greve! Jeg kan ikke længere tvivle — den lille Wilhelms Sygdom er Pesten. Moderen er tillige angrebet af den. Gud staae os bi! Vi ere Alle forlorne! O, jeg har en Fornemmelse som...”

Forsærdelsen hos Alle var ubeskrivelig stor. Tjenestefolkene styrtede ind. De klagede ikke: de skrege høit; og Mogle af dem rev i Fortvivlelse Haarene af deres Hoveder.

Theodore trykkede Madame Johnsons tre Børn op til sit Hjerte i det hun knælede ned og bad:

“O, Herre! er det Din alnaadige Willie da skaan disse Uskyldige! Lad deres Livs Blomster ikke henvisne endnu før de faae udfoldet deres Blade! Bevar dem for den fraværende Fader!”

"Theodore!" — raabte Grevinden og kastede sig om Datterens Hals — "saa er da Tiden kommen: snart, snart ere vi ikke mere! O, mit elskede, mit eneste Barn!"

Greven og Amalie forsøgte at trøste de Fortvivlede; o, men de havde selv Trøst behov. Præsten tog sin Tilflugt til Religionen — men Ingen hørte paa ham. Mogle af Tjenerne styrtede ud. Man hørte snart en forfærdelig Larm, og uden at Greven kunde forhindre det: blev Muren for Porten ud til Læderstrædet nedbrudt. Porten blev aabnet — og ni af Folkene, hvoriblandt trende Piger, flygtede.

"O" — sukkede Rosen da han lukkede Porten til efter dem — "de gaae imod den visse Død! Hvor skal de Ulykkelige finde et Sted som den fule Pest ikke har besudlet med sin Andes Gift?"

"Forbarmende Gud! hjælp, frels mig Elen-dige!" — raabte Madame Johnson som aldeles vanvittig, med forrevne Klæder og det syge Barn i Armen, styrtende ned i Gaarden. — "Mit Barn dør af Pesten — og den skrækelige Sygdom ruller allerede i mit Blod! Jeg vil bort. Luk ikke Porten i Laas! Her er saa beklumret af den megen og vedvarende Røg. Jeg vil ud i den fri Luft. Jeg vil til min Mand! Han, kun han kan redde

min Wilhelms Liv! Luk op!" — raabte hun med en skrækkelig Stemme og fordreiet Ansigt — "jeg vil ud!"

De tre andre Børn, som havde hørt Moderens Stemme, styrtede, efterfulgt af Theodore, Grevinden og Amalia, ned i Gaarden og ilede i Moderens Favn.

"Himmelske Fader! see i Naade til os!" — raabte Greven og forsøgte at rive Børnene fra den vanvittige pestsyge Moder.

"De ere mine!" — raabte hun. — "Med Livsfare og Smerte har jeg sødt dem Alle til Verden. Mit Blod ruller i deres Arter. De skulde følge med til deres Fader! Kom, kom!"

Grevinden, Theodore og Amalia strege høit, da de saae Børnene i Moderens Favn; og deres Haab om at undgaae Pesten forsvandt aldeles.

"Nu, Moder!" — raabte den lille Maria grædende og rev sig ud af Moderens Favn — "Du trykker mig saa min Mund bløder." — Hun ilede mod Theodore som modtog hende med aabne Arme, og trykkede hende til sit Bryst.

Rosen havde igjen sluppet Børnene, for ikke at vride deres smaae Arme af Leed, da Moderen saa stærkt omslyngede dem. Da den lille Maria var gaaet fra hende, savnede hun de Andre endnu

fastere. Den lille syge Wilhelm skree af Smerte, saa man maatte bestemme sig til at rive Børnene fra hende med Magt.

“Maaskee at hun lader sig tale til Rette af Lægen.” — sagde Amalia og ilede til hans Kammer.

“Vort!” — raabte han hende imøde — “om De vil undgaae Døden. Jeg er allerede angrebet af Pesten!”

Amalia sank paa Knæ paa Dørrinnet og udstrakte sine Hænder bedende mod Himlen.

Madame Johnson rystede i Vildelse i Porten for at faa den op. De tvende Børn flygtede til Theodore, og ved den stærke Bevægelse, tabte hun den lille Wilhelm.

Greven tog det grædende Barn op, og tyskede paa det.

“Skulde vi endog bøde for vor Menneskefjærlighed med Livet” — sagde Grevinden og tog Barnet fra Greven — “saa er det vor Pligt at beholde dette Barn, at den ulykkelige, vanvittige Moder ikke skal gjøre det Skade.”

Theodore tog det syge Barn af Grevindens Arme og udbød inderligen, idet hendes Taarer faldt paa dets skræffelig ophovnede Ansigt:

“Denne Pligt, min elskede Moder! vorde min! thi jeg har jo allerede antaget mig de Andre.”

“Døden er Din Løn, min brave Datter!” — sagde Greven og trykkede Theodore inderligten til sit Hjerter.

“Hendes Løn er i Himlen!” — sagde Grevinden, og hævede sit vaade Blik mod Skyerne.

Amalia nærmede sig Madame Johnson og bad hende bønligten at begive sig til sit Bærelse, og der forvente Udfaldet af Alherrens Villie.

“Maa da alle mine Børn være hos mig? og maa min Mand blive hentet?” — sporgte den ulykkelige Kone og greb Amalias Haand.

Amalia lovede Alt hvad hun forlangte — og nu lod hun sig taalmodigen føre til sit Bærelse. Amalia hjalp hende hen paa Sengen, hvor en Slummer snart lukkede hendes Øine.

Da Grevinden og Theodore vare paa Bærelset med det dødsyge Barn, kunde de paa dets Paaklædning tydeligen see: at Madame Johnson var meget vanvittig. De overlagde just hvad de skulde foretage dem med den ynkværdige Lille og hans ulykkelige Moder, samt hvad de havde at iagttage om de selv bleve syge, hvorpaa de under nærværende ulykkelige Omstændigheder ikke kunde tvivle — da Døren blev aabnet paa Klem af Secretairen som stak det halve Hoved ind ad den, og, med mange Undskyldninger for sin tagne Beslutning, bad Greven om Nøglen

til Porten, da, som han sagde, han og de tilbage: blevne Domestiquer indsaac, hvor farligt det var for deres Liv, at være indspærret paa et Sted hvor Pesten var udbrudt; og hvor man, efter det sidste Optrin med Herskabet, Madame Johnson og hendes Børn, ikke kunde vente andet, end at den vilde rive Alt med sig. Han haabede derfor Grevens Tilgivelse for et Skridt som Nøden tvang saavel ham som de Andre til, og gentog sin Begjæring med Tilføiende: om at Nøglen maatte blive fastet til ham.

Greven kunde med Grund intet indvende imod hans Folks Beslutning, omendstjændt han ikke kunde indsee, hvordan de kunde være mere sikre udenfor Hotellet end inde i det. Dog var det tillige muligt, at de paa een eller anden ham ubekjendt Maade kunde vorde befriede for Pesten. Han kastede derfor Nøglen til Secretairen, som med sit Lommetørklæde, som om Greven allerede var smittet, tog den op, og forsøiede sig hurtigt ned i Gaarden, hvor de Andre ventede, for at gaae en dem ukjendt Skjæbne imøde.

Greven, Grevinden og Theodore stirrede taus paa Hverandre. Deres Dine havde ingen Taarer. Det syge Barn, som var indslumret paa Theodores Skød, vaagnede op og begyndte bitterligen at græde.

“Du græder, arme Dreng!” — sagde Greven og bøiede sig ned over Barnet. — “Snart vil den uvenlige Pestdød standse Dine Taarer. Naar Du har udstridt — da skulde vi...” han afbrød sig selv, thi han saa hvilken voldsom Bevægelse hans Gemalinde og Datter besandt dem i, og som de for-gjæves søgte at skjule.

Døren blev aabnet, og Amalia traadte ind med Portnøglen i Haanden.

“Ere de borte alle de Utafnemmelige, som tusinde Gange have forfikkret: at de med Glæde vilde døe for os?” — sporgte Grevinden med Bitterhed, og stirrede, med næsten vilde Blikke, paa Amalia.

“Præsten, Lægen, Theodores gamle Barnepige og Jægeren Daniel ere de eneste som ikke flygtede.” — gjensvarede Amalia. — “Vi have svoret vort Herskab Troskab til Døden!” — sagde den brave Daniel og tog Sophias Haand. — “Vi ville blive, skulde vi end døe af Pesten i Morgen.”

“Men Lægen?” — sporgte Grevinden — “er han ikke allerede angreben af den frygtelige Pest?”

Amalia taug for ikke at forøge Grevindens Fortvivlelse.

“Og dette Barn?” — vedblev Grevinden — “denne af Pesten smittede elendige syge Skabning — o, som vil bringe os Alle Døden — hvordan

Skulde vi lindre dens Smerter, da Lægen selv har Pesten, og ikke kan komme til os? Hvad skulde vi gøre for om muligen at redde dens dyrebare Liv?"

"Staaer da Naadens Himmel ikke stedse aaben?" — udbrød Amalia med inderlig Følelse og hævede det fromme, bedende Blik mod Himlen. — "Lever Herren ikke evigt? Hvi ville vi da forsage? Er det Forsynets Villie at vi skulle blive Pestens Offere: lad os da gaae ud af Verden med det Mod og den Hengivenhed til Himlens Styrelse, som aldrig forlader den sande Christen i Døden. O, mine Venner! ere vore Hjerter ikke luttrede i Modgang? Kan man vel for tidlig modnes for Herrens Høst? og ere ikke flere Tusinde af enhver Alder og Stand gangne forud og viist os Veien som vi skulde vandre? Vi have dog den Trøst: at Døden ikke kan overraske os. I et halvt Aar har han staaet uden for vor Dør. Skulde han nu træde ind: da vilde vi ikke forskrækkes for hans Komme, men med Mod række ham Haanden som vor sidste Ven, der fører os over til de evige Glæder — til vort rette Hjem: til Himlen."

Amalia talte med en Jld som om hun endnu stod i Livets Sommer. Hendes Trøstetale fandt Veien til de Andres Hjerter. Smerten opløste sig i Taarer. Taar rakte de hverandre Hænderne.

Armene aabnede sig omsider til Favntag, og de sank alle fire til hverandres Hjerter over det syge Barn, der slumrede i Theodores Skjød. Dette inderlige Favntag gav dem den tabte Fatning tilbage. De gruede ikke mere for Døden, og Haabet om Gjenforeningen og Evigheden fremstraalede af Alles Ansigter. Det var et stort Minut, hvis Salighed kun kan føles, ikke beskrives.

Den syge Wilhelm, afbrød, med sine Smer: tesffrig, de i Himlens Salighed Berusedes Hentykkelse.

“Jkke sandt?” — udbrød Theodore, medens Taarerne endnu oversvømmede hendes forklarede Aarsyn — “vi ville nu ikke mere bryde os om at blive smittede? Lad os derfor aflade den Lille: maaskee at han har Pestbylde paa sit Legeme der forarsage ham Smerter, som vi ved Olie eller Balsam kunde lindre.”

“Net saa, min ædle Datter!” — raabte Rosen og kysede en Taare af Theodores friske Kind. — “Opfyld Din Pligt. Skulde den endog henvisne Roserne paa Dine sagre Kinder: de vilde dog atter fremblomstre i Evigheden.”

“Lad mig hjælpe Dig, min Theodore!” — sagde Amalia, medens Grevinden fremtog Linned, Olie og Balsam.

Den lidende Dreng freeg ynkeltigen medens han blev aflædt. Neppé var hans Bryst blottet for Amalia, i en meget stærk Bevægelse, styrtede paa Knæ. Derpaa sprang hun op og omsavnede Theodore og Grevinden, som med den højeste Forundring stirrede paa hende. Omsider blev det hende muligt, under en Strøm af Glædestaarer, at fremstamme:

“Styrter paa Knæ! Takker, lovpriiser den Allmægtige: Wilhelm har ikke Pest! Hans Bryst sidder fuldt af — Børnekopper.”

Smerten sandt Ord; Glæden var maaløs. Alle hævede Diet, hvori en taknemmelig Taare glindsede, mod Raadens Throne; derpaa udstrakke de Hænderne mod Himlen. Knæerne bøjede sig mod Jorden, og Greven udbød høit og inderlig: “O, store Gud! vi love Dig!” De Andre stemte i med; og aldrig har vel nogen Lovsang saa inderligen strømnet fra Sjælene, aldrig noget Takoffer været mere brændende end den Lovsang og det Takoffer disse Mennesker, der alt troede at være Dødens Bytte, frembare for Herren.

Deres Henrykkelse havde nær aldrig faaet Ende. Greven kaldte Præsten, Jægeren og Pigen ind for at dele den. Amalia løb til Madame Johnson, for at forkynde hende den henrykkende Tidende; at hun ikke havde Pest, men kun Børnekopper.

Den samme Forretning paatog Præsten sig hos Lægen. De tre sunde Børn dansede rundt paa Gulvet af Glæde. Ja Hentykkelsen var saa stor, at det er aldeles umuligt at beskrive den.

“De dumme Djævla,” — brummede Daniel idet han gik ned i Gaarden for at røgte Kreaturerne — “de løb nu lige ind i Pestens aabne Svælg. Havde de opfyldt deres Pligt imod deres Herskab og blevet; da havde de dog her været i Frelse.”

Amalia, denne ædle, erfarne Kone, undersøgte nu Drengen nøie; og hun fandt, til sin og Alles Glæde, at Kopperne som han havde, ikke vare af den værste Slags; og Alle undrede sig over Lægens Blindhed: at antage Børnekopper for Pest. Dog skrev man denne Feiltagelse paa hans Ungdoms og Uerfarenheds Regning. Amalia blev nu de Syges Læge; og hendes Methode at helbrede for Børnekopper paa, havde, hvad Børnet og Lægen angik, de ypperligste Følger, saa det varede ikke længe inden Vilhelm kunde løbe om paa Gulvet og Poulsen være oven Sengen. Hvad Madame Johnson angik: da syntes hendes Kopper at være af en værre Art end de

Andres. Hendes Sindssvagbed forlod hende kun sjeldent, ofte kun i nogle Minutter; og i disse vilde hun stedse have alle sine Børn om sig. Folgerne heraf vare, at de Alle fik Børnekopperne, som dog ved den kloge Amalias Behandling ikke bleve stemme, og kun vedvarede i fjorten Dage. Den meest syge af dem kunde allerede være oppe, og Lægen samt Wilhelm vare aldeles helbredede, da der ikke var mere Haab om Madame Johnsons Liv. Hendes Dine vare af Koppernes Gift tillukte, og hun laae ligesom i en Dvale: saa man formodede at hun vilde gaae ind i Evigheden uden her at vaagne mere. Amalia og Theodore bemærkede den sidste Nat, henad Morgenstunden en svag Bevægelse hos den Syge, der omsider blev stærkere; og den opgaaende Sol kastede sine første Straaler ind paa den Døendes Leie, da hun aabnede sine forbrændte Læber og udbrød som henrykt:

“Min Ludvig! saa er Du da død af den fæle Pest?! — Du vinker ad mig fra Din Himmel! Jeg kommer; men jeg kommer ene. Bore fire Engle vilde endnu ikke slagre fra Jorden! Du kalder? Jeg kommer! Jeg vil bare ses dem een Gang først. Hvor ere I, mine elskede Børn?! — raabte hun og aabnede de tillukte Dienlaage. — “Jeg seer Eder ikke! Det er endnu mørk Nat.” — Amalia og Theodore gyste tilbage, thi Kopperne havde udbrændt

hendes skønne Dine — hun var blind, — “Er det Dig, min Vilhelm?!” — raabte hun med Ansstrængelse af de sidste Kræfter og forsøgte at aabne Armene til et Favntag. Derpaa sank hun kraftsløs tilbage — og var ikke mere.

Amalia foldede sine Hænder og bad i Stilhed. Theodore bøiede sig ned over Vilhelms Seng. Hendes brændende Taarer overstrømmede Barnets Ansigt, saa han vaagnede op og begyndte at græde.

“Græd kun, Du arme Barn!” — sagde hun, rystet indtil Sjælens Junderste. — “Dit Tab er stort. Men Herren vil antage sig Dig og de andre Forladte: og jeg vil være Eders Moder!” — Hun lagde sin Haand paa de sovende Børns Hoveder, og indviede dem i Stilhed til at vorde hendes Børn. Derpaa knælede hun ned ved den døde Moders Leie, tog hendes Haand og sagde inderlig rørt:

“Du har udstridt, Du Fromme! Sov sødt i Døden! Dine Børn ere ikke moderløse paa Jorden — og deres himmelske Fader lever evindelig oven over Stjernerne! Modtag den Ed jeg lægger i Din kolde Haand, og hør i Din Himmel min Forsikring! Jeg vil elske Dine Børn som om de havde hvilet under mit eget Hjerte! Lige indtil jeg stiger op til Din Salighed: vil jeg vorde deres Moder!”

"Amen!" — sagde Amalia med høi Andagt og trak Theodore op fra den Foreviges Leie.

De sovende Børn bleve, i deres Senge, baarne ud af den døde Moders Bærelse. Theodore, Amalia og Pigen kjædte hende som Liig. Den gamle Daniel forfærdigede hende en Liigkiste, medens Præsten og Lægen beredte hende en Grav i Hotellets lille Have; og Grevinden, i Forening med Theodore og Amalia, syede Sørgeklæder til de grædende Børn.

Grevens ærværdige Afsyn var overtrukket med Sorgens mørke Skyer. De sidste Maaneders stormfulde Begivenheder havde gjort ham ti Aar ældre.

Lantens Fromhed var reent forsvundet; og han forbandede i Stilhed Madame Johnsons Død, der havde bragt ham fire Tiggerunger paa Halsen.

Begravelsesdagen var en Sørgedag for Alle. Ja endog Grev Lanten var noget vemodig, thi Madame Johnson var en meget smuk og godmodig Kone. Hun var en søm Egtfælle og Moder, og maatte døe i den unge Alder af otteogtyve Aar.

Den med Blomster omvundne sorte Kiste, stod i Capellet ligesom Alteret; og endskiøndt Menigheden kun bestod af tolv Personer, de fire moderløse Smaa og Grev Lanten iberegne, var Hvitideligheden dog meget stor. Den unge Præst skildrede i

en fjon og hjertelig Liigtale den Afdødes Fortjenester: hendes uskræmte Gudsfrugt, Kjærlighed for Mand og Børn — samt hendes Elfsværdighed i det daglige Liv, og den Taalmodighed, ja Sjælsstorhed, hvormed hun havde baaret Adskillelsen fra en elsket Mand som hun vidste svævede i en stedsbevarende Livsfare. Han priiſte den Almægtiges uundgrundsfelige Wiisdom og Godhed, der kaldte hende til sin lyse Evighed, da hun her paa Jorden ſkulde vandret i et vedvarende Mørke. Til Slutningen anraabte han Gud om at beſtjærme de moderløse Børns fraværende Fader; og bad den lille Menighed, at ſtandſe den Smertesgraad ſom flød for den elſkede Afdøde, og at hente Trøſt i den Viſhed: at hun var gaaet ind til det Bedre, til en Salighed, hvis Storhed Sjælen kun kan ane, hvis unævnelige Herlighed ſkulde vare evindelig. Greven, Præſten, Lægen og Daniel, bare nu Kiſten ud af Capellet til Graven. Theodore fulgte lige efter den, med de to mindſte Børn ved Haanden. Grevinden og Amalia førte de tvende Større; og Theodores gamle Pige, den gode Sophie, der bar en Kuro fuld af Blomſter, ſluttede Liigproceſſionen, der af Hjerternes indre Fylde og med taarevædede Pine ſang:

Naar han ſom bærer Wrens Krone,
Af blanke ſølverhvide Haar,

Sin Aand opsvinger for Guds Throne,
Mens Støvet ned i Graven gaaer;
Da sukker Hjertet ved hans Minde,
Men ei dets bittre Taarer rinde.

Men naat i Livets Blomsterdage,
I Sundheds Fylde, Eksheds Flor,
En huldbrig Moder, Egtemage,
Medstiger i den dunkle Jord;
Da bløder Hjertet, og dets Taare
Medtriller paa den Elstes Baare.

Med Sorg, vi staae om Gravens Øde
Og føle bitterligt vort Savn.
Farvel, Du elskelige Døde!
Hvil sødt i Jordens Modersavn!
Og ei forstyrre det Din Glæde;
At Dine Smaa nu for Dig græde!

Er' og, de faderløse vorden
Og uden Elægt i Livet staae,
Forladte ei de er' paa Jorden
Saalænge vore Hjerter staae.
Smil til dem fra Dit lyse Hjerne!
Her Omhed skal omkring dem værne!

Paa Ristens Raag nu Jorden falder
Med dumpe Slag. Endt er Din Veil!
Os Livets Færd fra Graven falder;
Men vi Dit Minde glemme ei!

I Evighedens Morgenrøde,

Vi — maaskee snart — Dig atter møde!

Jntet Die var tørt, og den inderligste Sorg stod malet i Alles Ansyn da de forlode Graven. Den kjære Afdøde var længe Gjenstanden for deres Samtaler. Hun havde over et halvt Aar deelt de Indsperredes Skjæbne, og det med en Æmhed og Hengivenhed som om hun havde været et Led af den ædle, lille Familiekjæde, som hendes Dødsang forårsagede saa stort et Savn. O, et Savn, som under den tunge Skjæbne, hvorunder den sukkede, var uopretteligt, og aldrig kunde glemmes.

Saa dybt rystet Alle end vare ved Madame Johnsons Sygdom og Død, forsømte de dog ikke at ordne Alt saa godt som det, med det indskrænkede Personale, led sig gjøre. Daniel var nu baade Gaardskarl og Køgter. Den gamle Sophie malede Kjerne. Grevinde Mathilda og Amalia besørgede Kjøkkenforretningerne. Rosen selv, hentede Brænde op fra Gaarden og lagde det til Ilden. Theodore bryggede Øl; og Alle fandt: at det Brød, som var æltet med hendes skønne Hænder, smagte fortræffeligt. Lægen passede Ildgryderne. Præsten saugede og huggede Brænde — ja om det saa var Madame Johnsons tvende ældste Børn, saa havde de deres bestemte Forretninger: de fødrede Smaa:

creaturene, og vogtede dem for at blive tagne af Nøvsuglene, som i betydelig Mængde lode sig see i Gaarden. Endog Grev Lanten havde sin Beskjæftigelse: han lærte Børnene Fransk og at spille paa Claveer, hvilket dog noget bidrog til at fordrive hans Kjedsomhed og onde Lune; og havde han havt en mindre ubehændig Kammertjener end den gamle Daniel, havde han maaskee endog blevet munter. Kort sagt: Alt gik godt; og da nogle Uger vare forløbne, savnedes de bortflygtede Tjenestefolk ikke mere. Ja, de uvante Forretninger bidroge meget til at forkorte Tiden for vore Colonister, som i den folkerige Hovedstad levede assøndrede fra hele Verden, uden at erfare det ringeste, af hvad der foregik uden for deres Mure; thi Reuter lod ikke noget høre fra sig: saa at Alle formodede at han var død af Pesten som et Offer for sin altforstore Gjerrighed.

Da Greven i flere Uger forgjæves havde nedhidsset Kurven, holdt han omsider aldeles op dermed; men han forsømte aldrig nogen Dag at aabne Lemmen, for, medens Røgen strømmede ud af den, at lytte efter om Intet skulde foregaae paa Gaden, der kunde give ham noget Lys, i Henseende til den ulykkelige Stads Skjebne. Som han en Eftermiddag atter havde denne Beskjæftigelse, syntes han at høre Sukke og Klageskrig lige neden under sig. Han kastede nogle Genetbær paa Jorden for at vedligeholde

Nøgen og anstrængede sin hele Opmærksomhed for at erfare hvad det kunde være. Klageskrigene bleve fordoblede og han hørte sit Navn blive nævnt. Hurtigt greb han Kurven og nedhidsede den. Da den igjen var truffet op saae han til sin Glæde, at der laae et Stykke Papiir i den. Da den behørigte Forsigtighed var iagttaget med det, sammenkaldte han den hele Colonie og forelæste Brevet høit. Det var fra Secretair Mortel og af følgende Indhold:

“Naadige Herre!

“For al den store Godhed De i flere Aar har
“bevist mig: lønnede jeg Dem med Utaknemmelig:
“hed, og forlod Dem i Nøden. O, jeg Daare!
“Bee mig! og vee de Elendige, der fulgte mit Exem:
“pel, eller endog lode dem forlede af det, og flyg:
“tede fra det Fristed de havde skjænket os: det eneste
“hvorhen Pesten muligen ikke kan trænge. Dog de
“fleste af dem ere lykkelige: thi Pesten har befriet
“dem fra de Lidelser som jeg, Grev Lantens Tjener,
“Kudskken og Huusholderessen — thi flere er der ikke
“tilbage af os — maa udstaae. Hvad vi have
“lidt lader sig ikke ved nogen Pen udtrykke. Hid:
“til ere vi vel undgaaede Pesten, men et andet,
“langsomt snigende Onde, tusindfold værre end Pe:
“sten martrer os dagligen, og det er den skrækkelige

“Hungersnød, hvorunder hele Hovedstaden sukker.
“Halv forraadnede af Sult døde Hunde, have nu
“i flere Uger været vor Føde; og dersom De, naa:
“dige Herre! ikke forbarmer Dem over os: da maa
“vi omkomme af Hunger. Vi føle Alle, med den
“inderligste Anger, at vi ere uværdige til at nyde
“nogen Naadesbeviisning af Dem; og dog vove vi
“at bede Dem: at forbarme Dem over os, og give
“os saameget Brød som vi kunne opholde vort usle
“Liv med, indtil det behager Gud, ved Pesten, at gjøre
“Ende paa vore Lidelser. For Guds Barmhertigheds
“Skyld, bede vi Dem, naadige Herre! at høre den Bøn
“som vi, bragte paa Fortvivlelssens og Gravens
“Rand, vove at gjøre Dem; og vi ville hver Dag,
“ved denne Tid, dvæle her, i Haab om at De vil
“nedhidse Kurven — o, var den endog kun fyldt med
“Brødsforper og afgnavede Been, som man ellers
“pleier at kaste for Hunde. Himlen velsigne Dem,
“naadige Herre! og forunde Dem til Gjengjæld —
“med alle de som De elsker — at overleve denne
“rædselsvangre Tid.

I dybeste Underdanighed

Ernst Mortel.

Kjøbenhavn den 30te September 1711.

P. Sk. “Neuter er endnu levende, men meget
“syg; skjøndt ikke mere af Pesten. Han

“trues, som vi Andre, af Hungersdøden,
“og er saa afkræftet, at han ikke kan
“krybe hen ad Jorden. Det er ham ikke
“muligt for alt sit Guld at kjøbe sig en
“Bederqvælgelse. Han anraaber ved mig, om
“et Par Draaber Viin.”

“Skæffeligt! Nædsomt!” — raabte Greven,
da han havde udlæst dette Brev. — “Dog vi maa
hjælpe de Ulykkelige. Vi maa give Dem Føden
saalænge som det behager Gud at forunde dem deres
elendige Tilværelse. Mathilda! Theodore! lader os
see hvad Spiiskammeret formaaer i Dag, og i Mor:
gen være belavet paa Mere.”

“Vi have kun tre Brød” — sagde Theodore. —
“Jeg havde betænkt at lægge Deig i Morgen;
men nu vil jeg gjøre det i Aften og tage dobbelt
saameget Meel som sædvanligt, at de forhungrede
Stakler ikke skulle mangle Brødet.”

“Det vil blive Dig dobbelt Arbeide.” — sagde
Greven og klappede Theodore paa Kinden. — “Du,
mit gode Varn! vil lide ved at bage saa meget
Brød: da Du Ingen har til at hjælpe Dig ved det
svære Arbeide.”

“Det er ligemeget” — gjensvarede Theodore
smilende — “om jeg lægger to Skjæpper Meel eller
en halv Tønde. Arbeidet er næsten kun det samme.”

“O, at mine Kræfter ikke vare saa svage” —
sukkede Grevinden. — “Det smelter mig lige ind i
Sjælen, at see mit eneste Barn forrette Arbejder som
tilkommer den simpleste Pige.”

“For hvem arbejder jeg da?” — spurgte Theo-
dore og omfavnede sine Forældre med Æmhed.

“Jeg kunde ogsaa gjerne...” — begyndte Theo-
dore's Pige, den gamle Sophia.

“Nei” — afbrød Theodore hende — “siden
Din sidste Sygdom er Du meget for svag til at for-
rette de sværere Arbejder; og gaaer Du mig ikke tro-
ligen tilhaande? Det bliver ved det Gamle! Des-
uden” — svævede hun med Munterhed til — “maa
Du ikke troe at jeg lader mig mine Embedsforret-
ninger fratage, fordi vi have faaet et Par Gæster!
Nei, som sagt: det bliver ved det Gamle.”

Under denne Samtale var Kurven blevet fuld-
pakked. En særskildt Pakke med Løvnetsmidler,
samt en Flaske af den bedste Vin, tilligemed et
Brev var lagt ved den ene Side i Kurven til
Reuter, og Greven skrev til Secretairen: at han
næste Dag skulde forskaffe et Par Linier, skrevne med
Reuters egen Haand, til Beviis for at han havde
modtaget det Tilsendte. Derpaa blev Kurven ned-
hidset, og et Glædeskrig lod op til Greven fra de
Ulykkelige paa Gaden, da de saae den dale.

I fjorten Dage modtog de i Forening de Fødemidler som den grevelige Familie med rund Haand tildeelte dem. Derpaa døde Huusholderessen. Secretairen fulgte hende kort Tid efter, og inden Vinterens Begyndelse, skrev Lantens Kammertjener til Greven: at han var den eneste der levede af dem Alle. Tre Uger derefter indsendt han sig heller ikke mere naar Kurven blev nedhidsat — og Greven trak den, flere Gange, fuld tilbage.

Bore Colonister saae en sørgelig Winter imøde, om de endog torde smigre dem med det Haab: at beholde Liv og Sundhed. Pesten huserede, med frygtelig Bølge, trindt omkring dem; og dersom den ikke blev standset, eller blot vedblev at rase et halvt Aar endnu: da vilde deres Proviant være forbrugt, og Hungeren nøde dem til at forlade deres Fristed. Det havde været en meget heed Sommer. Alle de nedsaltede Levnetsmidler vare derfor blevne bedærvede og maatte nedgraves. Smaaekreaturenes Antal var meget formindsket, Kærne gave kun lidet Mælk og hvad der var meget slemt: Jildebrændselen var næsten opbrugt. De saae, nyligen plantede, Træer i Haven bleve vel omhuggede, men de forsløge kun lidet, saa Greven maatte begyemme sig til: at lade Løfter og Gulve, i Hotellens Sidebygninger nedbryde for at bruge dem til Jildebrændsel, hvoraf der, især til Brygning og Bagning, forbrugtes meget.

Omsider maatte Theodore, af Mangel paa Brænde, lade være at brygge, og Rosen beklagede bitterligen at han i Henseende til denne vigtige Artikel havde saameget forregnet sig, hvilket dog mere var Secretairens end hans Skyld, da Besørgelsen heraf var Mortel overdraget. Vine og Meel var der Overflødhed af; men det Sidste kunde jo ikke bruges uden at være tilberedt ved Ilden; og i Begyndelsen af November Maaned var der ingen Løfter eller Gulve mere at nedbryde, undtagen i de Værelser som bleve behøvede. Greven gav nu sine Meubler til Priis. Det kostbare, tildeels indlagte og forgyldte Huusgeraad gik op i Luer — og paa denne Maade blev det dem muligt at faa deres Levnetsmidler til: lavede. De havde Alle besluttet: ikke at forlade Colonien før de ved et Tegn fra Gaden, hvorefter de hver Dag forventningsfulde lyttede, vidste at Pesten var aldeles forbi; men desværre, der lod sig Intet høre som kunde trøste de Indspærrede. Fortvivlede Skrig, ængstelig Stønnen og Angstraab var det eneste de Lyttende hørte. Hver Søndag haabede de at høre Klokkerne ringe til Kirke; men forgæves. Ingen Klokke tonede; og Uhret paa Helliggeistes Kirke havde i flere Maaneder ikke slaaet. Venteligen vare de der skulde trække det op, døde af Pesten. Det var meget længe siden at nogen Vægter havde raabt paa Gaden; saa at

alle Ting syntes at forkynde: at Pesten snarere var
i Tiltagende end i Aftagende. De Indspærrede
saae derfor ingen Ende paa den tunge Skjebne,
hvorunder de sukkede; dog med Tillid overgave de dem
til Forsynets Styrelse og forsagede ikke i Nøden.

Tiende Capitel.

Udvandringen.

“Her er mere Brænde, Frue! men det er ogsaa det sidste.” — sagde den gamle Sophia og rakte Theodore et Stykke af en Skriverpult til at kaste i Ilden. Theodore tog Brættet og betragtede det nøie. Det var af Godstykket paa Grevens Skriverpult, som, medens hun var Barn, saa ofte havde tjent hende som Skammel. Der havde hun mange Gange siddet, medens hendes Fader skrev. Endnu oftere havde hun sat der med Gustav. Han havde endog afdeelt Pladsen til Hver og skrevet saavel sit som Theodores Navn med rødt Blæk paa det sorte Godstykke. Theodore betragtede det afhuggede Bræt med Bæmhed. Navnene stode der endnu. Hendes Lærers faldt paa de kjære Træk af den elskede Barndoms, vens dyrebare Haand. “Mon han er blevet et Nio for Pestens Grumhed?” — tænkte hun ved sig selv, medens hun vedblev at betragte Navnet. O, hun ønskede saa inderlig, at hun endnu før hun døde kunde saa den Elskede at see — blot i en Grafsand. Tale med ham vilde hun ikke — thi hun var jo Lantens Kone, og hun kjendte og ærede sine Pligter. Theodore fordybede sig saaledes i at be-

tragte Brættet, at Ilden var nærved at gaae ud. Hun kunde ikke undertrykke det Ønske: blot een Gang endnu at sidde med Gustav paa dette Bræt, der atter fremtryllede hende den lykkelige Barndomsalder, de skønne Dage, o, som for evigt vare forsvundne; som aldrig mere kunde komme tilbage. Det var hende umuligt andet, end at hun maatte sætte sig ned paa det fjære Bræt. Hun saae sig om i Kjøkkenet, og da hun opdagede at hun var ene: lagde hun Brættet ned og satte sig paa sin egen Plads. Hun bøiede sit skønne Hoved ned over den Plet hvor Gustav havde sat, hvor hans Navn endnu stod. "Lever Du, eller er Du død?" — hvisttede hun sagte ned mod Navnet som hendes Taarer vædede. — "Evigt skal Du vorde mit Savn! O, men skal jeg græde for den Levende eller for den Døde?" — Hun bøiede just sit Ansigt ned og kysede Navnet, da et Knald som et Skud lod sig høre i Kjøkkenet, og den næsten udslukkede Ild blussede op i en klar Flamme. Theodore sprang op. Hendes Barm bankede voldsomt, medens hendes Himmelsøie stirrede paa Luen som blussede høit i Beiret. — "Jeg takker Dig, Du Almægtige!" — raabte hun og styrtede paa Knæ. — "Han lever! Jeg skal ikke græde for den Døde!"

Sophia kom ind og tog Brættet, for at kaste det i Ilden.

Theodore rev det med vild Hefstighed fra hende.

“Nei!” — raabte hun — “dette Bræt er mig en Helligdom! Det maa ikke fortæres af Luerne! Lad Præsten sønderhugge mit Claveer; kast det i Ovnen. Dette Bræt skal lægges i min Liigkiste! Jeg vil hvile paa det i Graven!” — Hun ilede ind i sit Sovestue med det. Sophia saae efter den Henrykte og sagde, i det hun rystede paa det gamle Hoved:

“Hvad i al Verden er nu dette? Hun var jo ude af sig selv af Henrykkelse. Hvad mon der er foregaaet med hende? — Dette Bræt vil hun beholde? Hun foretrækker det for hendes deilige Claveer. Nei Claveret skal ikke brændes. Det var at lade den eneste Glæde hun har tilbage gaae op i Røg og Luer; og det muntret os Alle naar hun spiller paa det. Jeg vil lade ham hugge min Seng istykker. Jeg kan gjerne ligge paa Gulvet. Det gode Barn! hvor hun var henrykt.”

Theodore var ikke overtroist. Hendes lyse Forstand forkastede al Troe paa Barsler; og hun havde ofte bekæmpet Andres Meninger i denne Henseende. Dog kunde hun ikke lade være at have Tillid til det Tegn, der, ligesom ved en overnaturlig Kraft, blev hende givet i det Dieblis hun af Sjælels hele

Fylde, var beskæftiget med den Elskede og ønskede at vide om han endnu levede. Hun var fra dette salige Minut ligesom nyfødt. En Sjælesryd, der ellers var hende fremmed, som straaledede frem af hendes skønne Dine og udbredte sig over hendes hele Væsen, var kjendelig i al hendes Gjøren og Laden. Hun blev endog munter, og forarsagede derved hendes omme Forældre og Amalia en inderlig Glæde. Hendes Gang blev mere svævende. Hun gik til de strængeste Arbejder som til en Dands; og de bleve forfortede for hende, ved de muntre Sange, der i hendes Barndoms og første Ungdoms Dage henreve og fortryllede Alle. "Theodores muntre Vaar vender tilbage!" — sagde den henrykte Fader, og omfavnede den elskværdige Datter. — "O, min Mathilda! vi ville endnu blive lykkelige!"

"Vi ere det allerede!" — udbrød Grevinden — "thi kunde vi blive tilbeelte en større Glæde, end den der straalere os imøde fra vort gode Barns muntre Ansyn?"

"Du har stedse været det elskværdigste kvindelige Væsen." — sagde Amalia og kysede den Hvide — "men nu er Du en Engel. Himlen maa have aabnet sig for Dig. Du har seet Guds uendelige Storhed; det har begejstret og henrevet Dig!"

“Det er sandt! Guds Almagt har jeg for-
mummet!” — udbød Theodore og omsavnede de tre
Edele, som blot i hende saae deres Lykke paa Jor-
den.

“Hvor kan hun være saa munter, da hun seer
mig lide?” — spurgte Lanten, og lod sine af Brede
flammende Dine dvæle paa Theodores blomstrende
Nasyn. — “Jeg vil tilstaa, at hun er en ret god
Datter og Veninde; men, paa min grevelige Vre!
hun er en ukjærlig og kold Egtfælle.”

“Hun er Deres Belgjørerinde!” — udbød
Nosen bebreidende. — “Uden hendes mageløse An-
strængelse med at forrette de sværeste Arbejder, som
tilforn vare hende ubekjendte, levede De ikke mere.
Men De er en Utafnemmelig, som nu i ti Aar har
forbittret hende Livet; som omsider vil styrte hende
i Graven!”

“At jeg er Dem og hende til Byrde, har jeg
i de lange ti Aar havt Leilighed til at erfare!” —
gjensvarede Lanten med Bitterhed og kastede et rasen-
de Blik paa Theodore.

“De er en Tiger, men — Gud være lovet! —
en Tiger i Lænker!” — udbød Grevinden idet hun
omflængede Theodores slanke Liv, og førte den græ-
dende Datter ud af Bærelset. Amalia og Greven
fulgte efter dem.

“Havde jeg ikke den forbandede Podagra, der har gjort mig til en Krøbling” — raabte Lanten med indødt Harme, da han var ene — “da skulde I erfare, at Tigerne ere rænkefulde. Men bliv kun! Denne Satans Pest faaer vel ogsaa Ende. Jeg vil til Carlsbadet i Bøhmen; og faaer jeg først min Helbred tilbage: da skal jeg vise Eder hvad jeg endnu formaaer! Giv Tid! Giv Tid!”

Et skrækkeligt Skraal paa Gaden, afbrød Grev Lantens Monolog. Man raabte Brand, med det Tillæg: at der var Ildløs paa Loftet, i Huset ved Siden af Hotellet.

“Hjælp! red mig Ulykkelige, der ikke kan røre mig af Stedet!” — raabte Lanten med Fortvivlelsens Stemme, og vreed sine tørre Hænder.

Grevinden, Amalia, Theodore og Greven, som vare i de bageste Værelser hvor de Intet havde hørt, styrtede ind.

“Hjælp! Red mig! Bærer mig bort! Huset brænder over Hovedet paa mig!” — raabte Lanten dem imøde.

“Vær rolig!” — bad Rosen. — “Vi ville med Rolighed og Sindighed undersøge Sagen paa det nøieste før vi handle, at vi ikke skulle overgaa os.”

“Jeg vil ud!” — brølede Lanten. — “Før vil jeg døe af Pesten, end lade mig levende opbrænde!”

“Stille!” — tordnede Rosen. — “De seer hvor ængstede disse Fruentimmer ere. Vil de da dræbe dem med Deres umandige Frygt?”

“O, Du hellige Jomfrue! vær mig naadig!” — freeg Lanten aldeles ude af sig selv, og fremtog sit Mariabillede som han havde gjemt paa Brystet.

Rosen ilede op paa Tagkammeret. Præsten og Løgen fulgte efter ham.

“Tilbage!” — befalede Greven den Sidste. — “Damerne kunde maaskee være Deres Hjælp behøvende!”

Poulsen ilede ned, Greven og Præsten op af Trappen.

“Slaae Hul paa Muren!” — raabte flere Stemmer. — “Vi maa ud igjennem Grev Rosens Hotel, ellers omkomme vi i Luerne!”

“Vi ville komme de Ulykkelige til Hjælp! Kom Hr. Pastor!” — raabte Greven hurtigen, greb en Jernstang og leverede Præsten en Dre.

“Betænk, Hr. Greve!” — udbrød Præsten advarende. — “Vi vove vort Liv. De kunne være smittede af Pesten.”

“Her er Intet at betænke!” — raabte Rosen med den største Hestighed. — “Kom, gjør Deres Pligt! Det gjelder om at redde Menneskers dyrebare Liv! og vi bør ikke tage i Betragtning: at vi derved vove vort Eget.” — og nu arbejdede han

med Anstrængelse af alle sine Kræfter paa at nedbryde Muren, der, saa høit oppe, ikke var meget tyk. Præsten fulgte hans Exempel. Daniel ilede til og hjalp dem—og allerede faldt de svære Muurstene, ved de senesfulde Armes Kraft, bundrende ned paa Loftet, da Grevinden, Theodore, Amalia, Lægen og Sophia, der vare blevne yderst forfærdede ved den stærke Allarm, styrtede op af Trappen. De vilde vide om den elskede Huusherre svævede i nogen Fare.

“Bånd! Bringer Bånd!” — raabte Greven, der allerede igjennem Abningen i Muren kunde skimte hvorledes Ilden fra Nedden, af den brændende Trappe, banede sig Vej op paa Loftet til de skrigende Beboere, hvoraf Nogle af alle Kræfter arbejdede paa at nedbryde Muren.

Ikke alene Mandfolkene, men endog Grevinden, Amalia, Theodore og Sophia ilede ned for at hente Bånd,

Greven fik, i Forening med de indenfor Arbejdende, snart Hullet i Muren saa stort, at et Menneske kunde krybe ind af det. En Mand paa nogle og tredsindstyve Aar var den første der igjen nem det kom ind paa Hotellens Loft. Derpaa fulgte en yngre Mand og en Kone samt tvende voksne Piger; og sex større og mindre Børn flattede Au-

tallet af de Reddede, som taknemmelige kaldt ned for Grevens Fødder.

De Bortilede kom snart tilbage med Vand. Nabningen i Muren blev gjort større. Greven ilede, fulgt af de fem Mandspersoner, ind paa Loftet og begyndte at slukke den brændende Loftstrappe. Mere Vand blev nu, ved de Befriedes og Colonisternes forenede Bestræbelser tilveiebragt; og Greven, samt de Andre, vare saa lykkelige at faa Ilden, der ved en paa det underste Loft boende gammel Enkes Uforsigtighed var antændt, aldeles slukket.

“De har frelst os fra at lide Flammedøden, naadige Herre!” — sagde den unge Mand, med den inderligste Taknemmelighed til Greven. — “Vi vare næsten qualte af Røg, da De kom os til Hjælp ved at nedbryde Muren. Vi havde taget vor Plads paa Loftet for, om muligt, at undgaae Pesten, som allerede har bortrevet min Moder og min Kones Søster. Vi troede os saa sikre i dette Fristed; men ak! hvo kan skjule sig for Herrens Magt og sin Skjebne? Evende af mine Børn — de som staae der — have allerede fornummet Spoer af Smitten; og vi have Alle for atter at blive berøvede flere af vore Kjære. O, at vi dog ikke tillige skulde have den Smerte: at den skrækelige Smitte ved os var bragt ind i dette, Deres Fristed!”

Greven bævede af Skræk, tilbage.

Grevinden laae besvimet i den skrigende Theodores Arme.

Den høieste Nædsel viste sig i Præstens, Lægens, Daniels og Sophias Ansigter.

Amalia stod alene rolig, og syntes at fatte en Beslutning.

“De ville Alle kunne indsee, hvor nødvendigt det er at de øieblikkelig forlade os;” — udbrød hun — “thi ved at dvæle her længere, kunne vi Alle paadrage os Døden. Følger mig! Porten ud til Væderstrædet kan aabnes; og sørger for, at der saavel i Dag, som i Nat bliver holdt Vagt ved det endnu rygende Brandsted. Jeg kjender Dem, Hr. Thomsen” — vedblev hun til den Gamle — “De er en Søn af den brave Klædekræmmer Thomsen, som min salig Mand har handlet saameget med. De vil paasee at vort billige Ønske vorder opfyldt. Kom! Følger mig!”

Hun gik foran ned ad Trappen.

Den gamle Thomsen og hans Familie ilede tausé efter hende. De torde ikke engang tage Afsted eller takke, thi de frygtede for at være besængte med Pesten, samt at dens giftige Smitte kunde udbrede sig af deres Aandedrag.

Neppe varo de borte, før Greven, ved de Andres Hjælp, tilmurede Nabningen i Muren, og be-

falede at Alle skulde bruge de samme Sikkerhedsmidler som bleve iagttagne, da Baronessen var død af Pesten paa Rosenlund.

Theodore havde ført sin elskede Moder hen i en Krog paa det inderste Loft for at hun skulde være længere borte fra de pestsyge Børn. Grevinden vred fortvilet sine Hænder, og Almalia, som kom tilbage, havde ondt ved at trøste den Begængede, der i Tankerne saae alt hyad hun elskede her paa Jorden at blive et Offer for den gruelige Pest. Den ulykkelige Kone var stærk rystet og det var kun med Møie at hun kunde bringes ned ad Trapperne til sine Børelser.

Grev Lanten havde indjaaget de uskyldige Børn den dødeligste Skræk. Hans og deres Angstraab lød de Nedgaaende imøde.

Børnene ilede paa Gangen imod Theodore og vilde omfavne hende.

Theodore vinkede dem fra sig, og gik, med den gamle Sophia, ud for at vaske sig med Veddike og flæde sig om.

De Andre ilede hver sine Veje for at gjøre det samme.

Lanten vedblev at være ene med Børnene. Det at han fik at vide at Ilden var slukt, beroligede ham omfader, og Børnene begyndte roligere at fortsætte deres afbrudte Leeg.

Den Dødsfrygt som atter havde bemestret sig Alle, syntes efter nogle Dages Fortløb at være forsvundet — da Theodore en Morgen befandt sig meget ilde, og lod, ved Sophia, hendes Forældre og Amalia bede; ikke at komme til sig før Sygdommen havde vliift sig i sin rette Skikkelse. Derimod udbad hun sig et Besøg af Lægen.

Dette var en skrækkelig Efterretning for Greven, Grevinden og Amalia. Imod deres Villie, indsnæget den Formodning sig hos dem; at den Høitæstede var blevet smittet af den thomsenske Familie, O, Tanken om at den dyrebare Theodore kunde blive dem berøvet, styrtede dem Alle i Fortvivlelse, og Enhver ønskede at lide Døden for hende.

“Jeg vil see mit Barn!” — sagde Grevinden med Taarer. — “Er hun ikke angrebet af Pesten: da kan jeg jo uden Fare vove det; og er hun smittet — da ønsker jeg ikke at leve! Jeg vil til hende, skulde det endog koste mit Liv!”

“Nei, min Mathilda!” — bad Greven inderligen og savnede den bekymrede Moder. — “Bliv her! Dit dyrebare Liv maa ikke sættes i Vove. Vi ville med Taalmodighed oppebie Lægens Tilbagekomst og tillidsfulde underkaste os Himlens Styrelse!”

“O, I kolde Mænd!” — raabte Grevinden med Hefstighed. — “Ingen, nei Ingen paa Jorden

kan elste saa høit, saa inderlig som en Moder elsker det Barn der har hvilet under hendes Hjerte! Jeg vil pleie mit Barn! dele hendes Smerter! og er det Guds Villie at hun skal døe: da skal hun udaande sit sidste Suk ved sin Moders Hjerte! Bliv Du kun her, Wilhelm! Jeg kan gaae ene!”

“Du gjør mig Uret, Mathilda” — udbrød Greven med dyb Bæmde — “naar Du troer at jeg ikke elsker Theodore ligesaa høit som Du. Hun er jo mit eneste Barn; min Alderdoms Trøst og Glæde. Skulde hun gaae bort før jeg, da...” han vendte sig om for at skjule sine Taarer.

Lægen kom og berettede: at den unge Grevinde befandt sig meget ilde; men da han havde erfaret, hvor let man kunde tage feil, og antage en anden Sygdom for Pesten, torde han ingen Mening have i Henseende til Grevinde Lantens Upasselighed; dog vilde han raade Enhver fra at komme til den Syge, da man aldrig kunde være forsigtig nok — og hun desuden havde sagt: at hun ønskede at være aldeles ene, og kun ville modtage Gædemidler og Lægedomme igjennem en Kude paa Vinduet som hun til den Ende havde ituslaaet og sat en Bibel for. Hun lod sine Forældre og Amalia, hilse paa det fjærligste og bede dem: ikke at lægge Hindringer i Veien for hendes Beslutning som var

uroffkelig; men taalmodigen vente i nogle Dage, til man næiere kunde bestemme om hendes Sygdom var Pesten eller ikke.

Det var kun med Møie, og næsten ved at bruge Magt, at man kunde forhindre Grevinden, der selv var syg, fra at ile til den syge Datter — som dog vist ikke havde indladt den elskede Moder, af Frygt for at paaføre hende Pesten, som hun følte sig angreben af. Omfider saae den ulykkelige Moder Leilighed til, ubemærket at snige sig ud i Gaarden, hvor hun, ved Daniel, lod sig bringe en Stige og steg paa den, op til Theodores Vindue. Hun blev dog noget beroliget, da hun saae Theodore paaklædt at gaae om i Kammeret; men rigtignok nedsjunken i dybe Betragtninger, og som grublende paa Noget hun søgte at udfinde eller overveie.

“Theodore!” — raabte Grevinden med en Stemme der trængte lige ind til Datterens Hjerter. — “Theodore! mit elskede, mit eneste Barn! Vil Du da forskyde Din Moder? Maa jeg ikke være hos Dig naar Du lider? Kan jeg end ikke helbrede Dig, saa kan jeg dog pleie, trøste og opmuntre Dig. Theodore! Åbn Døren for mig! Jeg kan ikke leve naar jeg ikke maa lindre og dele Dine Lidelser; og skal Du døe, da skal Du fuldende ved mit Hjerter!”

Theodore sank paa Kne og hævdede sine Arme mod Himlen. Derpaa strakte hun dem mod den elskede Moder. — "Bort, min dyrebare Moder!" — raabte hun med Hestighed. — "O, for den Korsfæstedes Barmhjertigheds Skyld beber jeg Dig: lad mig ikke være saa ulykkelig, at paaføre enten Dig, eller nogen Anden Pesten; thi, min velsignede Moder! jeg føler at jeg allerede er angrebet af den. See hvordan mine Arme og mit Ansigt allerede see ud. O, min evigelskede Moder! Forlad mig! Glys langt fra Din Theodore! Mit Aandedrag er dræbende og mit Favntag bringer Døden! Overlad mig til min Skjebne! Lad mig ene kæmpe og stride at jeg kan seire over Sygdommen, eller, uden at forsage i Døden, worde dens Offer."

"Nei! Nei!" — raabte Grevinden. — "Jeg vil ind til Dig! omfavne Dig! trykke Dig til mit Hjerte! Hvad bryder jeg mig om at blive smittet? eller om selve Døden? Skulde jeg ikke vove mit Liv for min ædle, elskede Datter? for hende som i den skrækkeligste Nød hvori Menneskene kan worde berstædt: har viist sig som min Belgjærerinde og ved den yderste Anstrængelse af sine Kræfter søgt at bevare et Liv der uden hende er mig en Byrde? O, Theodore! eengang før har jeg vovet mit Liv for Dig: da Du var saa syg af Børnekopperne. Jeg indfuede Smitten af Dine Kysse og blev bragt paa

Gravens Rand. Da reddede Alherren os Begge. Hans Magt er evindelig den samme. Han kan endnu redde saavel Dig som mig! O, Theodore! Nu da alle Dine herlige Egenskaber i saa høi en Grad have udviklet sig, nu da Du er bundet med Kjæder til mit Hjerter der først kunne briste med dets sidste Slag, nu skulde jeg gjøre mindre for Dig, end da Du var et Barn paa fem Aar? Nu skulde jeg forlade Dig i Nøden? overgive Dig til Dig selv, uden den ringeste Pleie? Nei! nei mit elskede, mit eneste Barn! dette Offer er for stort! Mit Hjerter for: maaer ikke at bringe det!"

"O, mit Hjerter!" — raabte Theodore med bævende Stemme og Legeme, og vinkede med Haanden at Grevinden skulde gaae. Da den ulykkelige Moder endnu dvælede, vedblev hun med Hefstighed:

"O, Moder! Moder! Du dræber mig! Bort! Bort!" — Hun knælede atter ned og udstrakte Hænderne mod den Elskede, derpaa styrkede hun ind i Cabinettet, for hvis Vindvær der vare tilnaglede Skodder ud til Gaden, og lukkede Døren i Laas efter sig.

Daniel som stod paa Stigen bagved Grevinden, fornam at den ulykkelige Moder begyndte at vakle. Han raabte derfor om Hjælp. Præsten og Lægen ilede til. Den Asmægtige blev baaret ind til

Greven og Amalia, der troede at hun havde været paa sit Bærelse.

“O”, — sukkede Greven da han med styrkende Sager søgte at bringe den elskede Huustro til sig selv — “vort Haab har tabt sit Anker! Vi gaae tilgrunde!”

Grevindens Afsmagt tabte sig i en urolig Slummer. Greven og Amalia overgav hende til Lægens og Sophias Omhu, medens de gik til Theodores Dør og forsøgte at bevæge hende til at lukke op.

“For første Gang i mit Liv er jeg Dig ulydig, min elskede Fader!” — udbød Theodore inden for, uden dog at nærme sig til Døren. — “Fader! jeg staaer paa Grændsen imellem Livet og Døden og har maattet fatte en uigjenkaldelig Beslutning og denne er: ved ethvert Middel, var det end nok saa voldsomt — og skulde mit Hjerte end briste ved at anvende det — at sætte mig imod Din, og min elskede Moders, samt min ædle Amalias Ønske: at komme til mig. Jeg føler kun altfor tydeligen: at Pesten allerede har angrebet mig, endsskjøndt dens Gift sniger sig langsomt frem i mine Aarer. Er det Himlens Villie at jeg skal werde dens Offer: da vil jeg ikke at min Dødsstund skal forbittres af de nagende Qualer, at have paaført de Dyrebare som

jeg elsker høiest i hele Verden, denne forfærdelige Sygdom. O, flye langt fra mig! thi selv den Luft der omgiver mig, er forpestet. Flye, min elskede Fader! og und mig dog den Trøst: ikke at have paaført Dig Døden!“

Saa vel Greven som Amalia, forsøgte længe at bevæge Theodore til at aabne Døren; men hun var aldeles ubevægelig. Hendes Caracteer viste sig her af en Styrke, som man neppe skulde troe at finde hos hendes Køn; og da Greven omsider, under Taarer, forsikrede: at han ikke kunde leve uden at see sin kjærlige, gode Datter; og at han, for at komme til at yde hende Hjælp og Pleie, eller endog blot at trøste og styrke hende i Livets sidste haarde Kamp mod Døden — o, som den ulykkelige Fader maatte formode ikke var langt borte — vilde lade Døren opbryde; da nærmede Theodore sig Døren, og udbød med høj Alvor og Fasthed i Stemmen:

“Fader! Du bringer mig til Fortvivlelse og du nøder mig til at fatte en skræffelig Beslutning. — Hør mig, o Himmel! og vær Vidne til den høitidelige Sed som jeg, for at frelse de der ere mig dyre, endbarere end mit eget Liv herved sværger, og nødtvungen agter at holde. Saa snart Du, min dyre, endbare Fader! eller Nogen nærmer sig, for enten at

ophryde min Dør eller mine Vinduer, da — det
 svarger jeg ved alt hvad der er mig heiligt i
 Himlen og paa Jorden — da stöder jeg denne Kniv
 dybt ind i mit Hjerte. Da vil Du kun finde mit
 Liig! Død vil jeg ikke være saa farlig for Eder
 som levende; og man vil da ile med at faa mig
 i Jorden, for at undgaae at blive smittet af mig.
 Fader! det er skræffeligt at jeg er kommet til denne
 Uderlighed og har maattet tage en Beslutning, hvor
 ved Dit sømme Hjerte maa bløde; men den er lige
 saa uroffelig som den er nødvendig! Ja havde jeg
 end tusinde Liv: jeg vilde opofre dem alle, før jeg
 vilde bibringe blot eet Menneske Døden, endfise de
 som jeg skylder mere end Livet, som jeg elsker over
 alt i Verden næst det evige Væsen under hvis
 tugtende Haand jeg ydmygt bøier mig. Gaae nu,
 min Fader! Amalia gaae, og plei min syge Mo:
 der! Himlen velsigne Eder! Mit Lod er kastet,
 men jeg gaaer min Skiebne med Mod og Kraft
 imøde. Frisk og sund savner jeg Eder atter her paa
 Jorden; eller ogsaa, efter dette Liv, i Guds uendelige
 Evighed. Lev vel! Lev evigt vel!”

“Theodore! Du dræber mig!” — raabte Gre:
 ven og greb fat i Laasen paa Døren.

“Fader!” — raabte Theodore med en forfærdet
 lig Stemme. — “Jeg staaer med Kniven i Haan:

den. Blot et stærkere Tryk paa Døren — og den sidder i mit Hjerte!”

“Du er grusom imod Din gamle Fader!” — udbød Greven under en Strøm af Taarer. —

“Dog, Din Billie skal fæe. O, Gud! gives der en større Elendighed paa Jorden end den hvorunder jeg maa sukke? O, Herre! er det Din alnaadige Billie: da frels mit eneste Barns Liv, eller lad mig følge med hende i Graven!”

“Hush paa, at De havde en Egtesælle endnu før de havde nogen Datter!” — sagde Amalia idet hun førte Greven fra Theodores Dør. — “Lev for denne Væde, og lad ikke Smerten ganske bøie Dem mod Jorden! Hun lider saavel af Hjertesorg som af legemlige Smærter. Vi ville gaae til hende. Kom!”

Theodore knælede ned for Gud. Hun bad længe og inderligen. Hendes Ansigt opklaredes under Bønnen, og hendes Øine stirrede tillidsfulde igjennem Ruderne ind i den blaae Himmel der hvælvende sig over hende. “Tak, o Gud!” — udbød hun med høi Andagt i det hun reiste sig op. — “Du har viist mig Veien som bør vandre! Ja jeg vil flye! Bort vil jeg; langt bort fra mine Elskede, at min Nærværelse ikke skal dræbe dem. Endnu i denne Nat forlader jeg dem. O, de ville

aldrig finde min eenlige Grav. Aldrig skulle deres Taarer væde den; og ikke skal jeg have den smerte: blandede Gryd: at sige dem det sidste "Lev vel!"

Den ulykkelige ædle, høimodige Theodore begyndte strax paa at udføre den Plan, hun under Væn og Guds: paakaldelse havde lagt. Hun undersøgte nøie de tilnaglede og tilklinede Vindvesfodder, og fandt: at hun med en Sax let kunde faa Naglerne ud og Leret af, og da aabne Skodderne. Banskligere vilde det være for hende at komme ned, da hun vidste at Vind: verne vare over fire Alen høiere end Jorden; dog ogsaa denne Banskelighed troede hun at kunne overvinde, ved at klippe hendes Sengelagen i Strimler og deraf gjøre en Stige som hun kunde befæste i Vindvesposten. Hun maatte skjære Lagenerne itu med en Kniv, da hendes Fingre vare saa ophov: nede: at hun ikke kunde faa dem ind i de smaae Dine der vare paa hendes Sax; og dette Arbejde medtog den hele Dag, og noget af Aftenen. Hun sad i en Krog paa Gulvet medens hun arbejdede, for at Lagen, der gjentagne Gange var ved den itu: slagne Vindvesrude, og bragte hende saavel Medicin som Mad, ikke skulde faa det at see. Utallige Taarer styrte frem af hendes Skjonne af Hævelsen næsten skjulte Dine, medens hun arbejdede; og hendes Hjerte var nærved at bryde af Skilsmisens Qvaler. Dog vaklede hun ikke. Hun ansaae sig

som Dødens visse Offer, og vidste at hendes omme Forældre og Amalia, naar de mærkede at hun paa sit Yderste var for svag til at udføre sin Beslutning: med Magt vilde trænge dem ind til hende, og da blive Dødens visse Bytte. Og kunde ikke endog hendes Liig paaføre de Elskede Pesten? O, de vare Alle saa uendelig kjære og dyrebare for hendes Hjerte. Hun forestillede sig ret levende de utallige Glæder hendes gode Forældre og Amalia havde skjenket hende. Selv de enkelte Nieblkke hvori Lanten havde behandlet hende med Godhed, malede sig for hendes Sjæl. Endog Madame Johnsons Børn smertede det hende uendelig meget at forlade, uagtet hun vidste: at de ved hendes Moders og Amalias Omhu ikke vilde savne hende. Endnu blandede Mindet om den dyrebare Ungdomsven: den elskede Gustav, sig i hendes Phantasier, men hun nævnede ikke hans Navn; hun sukede kun dybt ved hans Minde; og de hede Taarer brændte i de halvaabne Saar i hendes før saa skønne Ansigt, da hun, til Afsted, kyskede hans Navn paa det lille Bræt, hvorpaa han selv i hendes lykkelige Barndomsdage havde skrevet det; og hun trykkede hans Ring, som formedelst Hævelsen var som fastsmedet om hendes Finger, til sit af vilde, stormende Slag høit bankende Hjerte.

Grevindens svagelige Hilsen var blevet meget rystet ved Samtalen med Theodore udenfor Vinduet.

Da hun opvaagnede phantaserede hun heftigt, og Lægen maatte ved sin Kunst, ofte vække hende af de Besvimelser som vare en Følge af disse stærke Phantaseringer. Greven veeg ikke fra den elskede Huustroes Leie; og han takkede Gud at hendes lyse Forstand var flygtet — thi derved var hun ube af Stand til at minde den grændseløse Elendighed der omspændte dem Alle.

Amalia tog sine Skoe af, og listede sig med sagte Fjed til Theodores Kammerdør. Hun hørte den Ulykkelige sukke, samt at hun med taare: valdt Stemme udtalte sine Forældres og hendes eget Navn. Hun hørte Lægenerne, som Theodore arbejdede paa, slæbe paa Gulvet. Hun lyttede med anstrænget Opmærksomhed næiere til, og nogle Ord som Theodore, henrevet af sin dybe Følelse for de Høitelskede hun skulde forlade, og maaffee aldrig mere paa Jorden gjenfinde, som den Ulykkelige med fuld Stemme ufrivillig udtalte, gav hende aldeles Lys i Henseende til Theodores skræffelige Beslutning at flygte; men hun kjendte hendes faste Caracteer for nøie, til at forsøge at rokke den. "O, Du ædle Ulykkelige!" — sukke hun og forlod ubemærket af Theodore Døren — "Du vil styrte Dig i Dødens aabne Strube for at frelse os Andre. Du vil op: offre Dit unge Liv, for at vi skulle leve. O, gives der et ædlere Hjerte paa Jorden? Kan Nogen

overgaae Dig i Størhed? Kan jeg end ikke stige op til den Høide hvorpaa Du staaer: vil jeg dog efterligne Dit ædle Exempel! og Du skal see: at jeg er Din Veninde til Døden.” Amalia lagde hurtigen sin Plan og Begyndelsen til at udføre den var, at hun tilskrev Grev Rosen nedenstaaende Linier som, den følgende Morgen skulde findes paa hendes Bord:

“Kjære Rosen!

“Vor ædle i opoffrende Dyd sig selv ene lig:
 “nende Theodore, har fattet den skrækkelige Beslutning, at flygte; det eneste der er for hende at
 “gjøre om hun vil rædde os Alle fra at faae Pesten
 “af hende. De har hellige Pligter, især imod Deres
 “elskede Mathilda og de fire uskyldige Børn, at op:
 “fylde; derfor maa De ikke ile efter Deres ædle
 “høimodige Datter: De vilde desuden ikke finde
 “hende. Lad dette skrækkelige Slag af Skjæbnen
 “ikke ganske sønderknuse Dem! Haab paa den al:
 “gode Gud! han kan endnu føre Theodore sund og
 “sikker i Deres Arme. Jeg har tilsvoret Theodore
 “evigt Benskab; jeg forlader hende derfor først i
 “Døden. Hvad ligger der desuden Lag paa dens
 “Liv, som alt staaer med Foden i Graven? Jeg
 “træder i Deres og Mathildes Sted hos Deres
 “Barn; og jeg skal, om ikke før, saa paa den yderste

"Dag, aflægge Dem Regnskab for min Opførsel.
 "Theodore kunde med hendes Grundsætninger, ikke
 "andet end flygte — og hun frelser derved ikke
 "alene hendes dyrebare Forældre, men fire uskyldige
 "Børn, hendes Gemal, og fire andre Mennesker,
 "der troligen have deelt Skjæbne med os Alle, fra
 "Døden! Find Dem som en Christen i den tunge
 "Skjæbne hvorunder De sukker. Forbered Deres
 "Gemalinde med Barlighed paa at dele den. Bliv
 "i Deres Fristed, og betræd ikke Theodores Bærelser
 "før de vel ere udluftede og rensede, thi de ere far-
 "lige for Deres Livs Bevarelse. Stoel paa For-
 "synets Bessjærmelse! Ofte er Hjælpen nærmest naar
 "Nøden er størst; og den Gud der frelst Daniel
 "af Løvefulen og bevarede de trende Mænd i den
 "luende Ovn: kan atter føre Deres elskede Barn i
 "Deres faderlige Arme. Dette Haab skal være min
 "Ledestjerne paa den ubekjendte Vandring som Pligten
 "byder mig i denne Nat at begynde! Lev vel! og
 "læg Deres Sorg i Herrens Hænder!

Amalia Darner.

Den 16de November 1711 om Aftenen
 Klokken 10.

P. Sk. "Klokken er allerede tre og endnu ere vi her.
 "Theodore dvæler med at forlade det fader-
 "lige Huus. Jeg har lyttet ved hendes

“Dø. Hun var i en stærk Bevægelse og
“velsignede sine elskede Forældre under Hullen
“og Klageskriig. Hun vil stige ud af Vin:
“dvet. Jeg iler ud af Porten for at mod:
“tage hende i mine Arme. Lev vel! Her:
“ren velsigne og bevare dem Alle! Port:
“nøglen vil jeg stifke ind under Porten. De
“vil da letteligen finde den. De vil intet
“Afskedsbrev finde fra Theodore, da hun,
“som jeg bestemt veed, ingen Skrivemate:
“rialier har paa sit Bærelse! Lev vel! Lev
“evigt vel!

Amalia.

Den gamle Sophia, fandt dette Brev om Mor:
genen paa Amalias Bærelse og overleverede det strax
til Greven, som hele Natten havde vaaget hos sin
syge Gemalinde. At beskrive hans Tilstand under
og efter dets Læsning, er en Umulighed. Fortviv:
let, uden Taarer, stirrede han paa den ulykkelige
Moder, der i sine vilde Jeberphantasier troede at have
den elskede Datter hos sig; og ingen Fader paa den
hele Jord kunde føle sig ulykkeligere end han. Han
ønskede sig selv, ja han ønskede sin Gemalinde Dø:
den, thi ene ved den saae han Enden paa sine
grændseløse Lidelser imøde.

Theodore's Kamp, da hun forlod det faderlige Hus, var skrækkelig. Da den afgjørende Time nærmede sig hensank hun i den sorteste Fortvivlelse, knælede ned ved Døren, og berørte Dørtrinnet med sine Læber. Det var et skrækkeligt Minut, fuldt af uudsigelige Qualer, som truede med at dræbe hende. Hun vilde tale, men Tungen nægtebe hende sin Tjeneste. Hendes Pine vare tørre og kun det voldsomt bankende Hjerte, de bærende Hænder, det vaklende Legeme forraadte hvad den Ulykkelige leed. Omfider rev hun sig med Magt fra Døren, og ilede, som om hun var forfulgt af Noget der vilde berøve hendes Livet, til det aabne Vindue, hvori Liinstigen allerede var fastgjort. Hun nedknælede endnu engang. Naturen fordrede sin Ret. Hendes Taarer strømmede ned over de smertefulde Kinder. Hendes Smerte fandt Ord; og det Udraab: "Vi sees igjen hvor intet Hjerte bløder!" — gik over hendes fortørrede Læber. Derpaa styrtede hun mod Vinduet, steg ned af Stigen, og sank — i Amalias Arme.

Hvor overvældet af uudsigelige Lidelser Theodore end var, gav hun dog et høit Skrig ved dette uventede Favntag og forsøgte at rive sig løs fra Amalias Hjerte.

"Os skal Intet adskille uden Døden!" — sagde den hulde Veninde med Varme, idet hun med den

venstre Arm omfavnede Theodore og med den høire Haand kastede Stigen ind af det aabenstaaende Vindue.

Da Theodores Befindelse, efter Overraskelsen, vendte tilbage, forsøgte hun at flye; men Amalia slyngede sine Hænder i hendes flagrende Klæder og igjentog sin Eed: først at forlade hende i Døden.

“Gaae! Forlad mig!” — raabte Theodore omsider med Fortvivlelsens stærke Stemme. — “Veed Du da ikke, at Pesten har udkaaret mig til sit Rov? og at hvo der nærmer sig til mig, vorder indviet til Døden?” Hun forsøgte atter at rive sig løs fra Amalia som styrtede til Jorden, men vedblev at holde sig fast i Theodores Klæder.

Theodore vendte sig om, og saa, ved Maanens klare Skin, hvorledes den ædle Beninde laae frympende paa den frozne Jord og dog vedblev at holde fast i hendes Klæder. Dette Syn bevægede hende til det Underste, og hun gjenkaldte i sin taknemmelige Erindring alt hvad den saa Høitilfede havde gjort for hende. O, jo høiere hun elskede hende, des mindre kunde hun tillade den Udele, for hendes Skyld, frivillig at kaste sig i Dødens Favn. Hun anstrængte derfor alle sine Kræfter for at rive sig løs. Allerede gav den tynde Silkefjortel efter og store Stykker af den faldt sonderrevne fra Hverandre, da

Amalia, hvis Aandsnærværelse aldrig forlod hende, tog sin Tilflugt til en List og raabte:

“Theodore! Du er grusom imod mig. Jeg er jo lige som Du angrebet af Pesten; og er flygtet for ikke at paasføre enten Dine Forældre eller nogen af vore andre Ulykkescamerader Sygdommen.”

Theodore standsede med et sin Glen, og lod sit Hie, med den inderligste Medynk, dvæle paa Amalia. Derpaa knælede hun ned ved hendes Side, hævede hende op fra Jorden og trykkede hende til sit Bryst. Amalia gjengjeldte Favntaget med Inderlighed. Deres Taarer blandede sig med hverandre, og de svore Begge: først at forlade hinanden i Døden.

Det var en usædvanlig kold Vinternat. Stormen hvinede radsomt i Helliggeistes Taarn og Sneen faldt de tvende ædle Flygtninger i Ansigterne.

“Hvor gaae vi hen?” — sporgte Amalia. — “Og hvem vil antage sig os, da vi ere angrebne af den frygtelige Sygdom for hvilken Alle skjælve og bære?”

“Vi ville gaae til den gode Heuter, om han endnu lever.” — gjensvarede Theodore og trak Amalia med sig hen mod Klosterstrædet. — “Han vil antage sig os; og forunde os en Plads hvorpaa vi kunde døe.”

“Nei! Nei!” — udbrød Amalia med Kraft. — “Heuter har længe havt Pesten; og hvo kan vide om

vi virkeligene ere smittede af denne rædsomme Sygdom. Maaſkee at vi blot synes ſaaledes, og at det er en almindelig Sygdom der ængſter os; ja et Tilfælde der let gaaer over, ſom vi antage for Peſten. Vi maa finde os i at tilbringe Næſten af Natten paa Gaden. Morgenens vil ſnart frembryde; og da vil den algode Gud vel indgive os hvad vi have at gjøre. Jeg er godt forſynet med Penge, Smykker og Guld, og vil dermed kunne udrette noget. Kom, min Veninde! thi vi maa vedblive at gaae, for ikke at omkomme af Kulde. Kom!”

Den første Gade de gik igjennem var Kloſterſtrædet. De fandt ſtrar Neuters Huus, da Skomager Grandſens Skildt endnu var paa det. Treende ſorte Kors paa Døren; forkyndte: at alle Beboerne vare døde. “Neuter er ikke mere!” — ſagde Theodore med dyb Bemoed, og offrede den gamle tro Tjenerſ Minde en Taare.

“Han kan være flyttet et andet Sted hen.” — trøſtede Amalia. — “Og” — vedblev hun — “maaſkee de ſorte Kors bleve paamaalede Døren da den forrige Eier, med alle hans Huusfolk, endnu inden Neuter kjøbte Huſet, vare uddøde.

De gik videre, og det var ſom om Naturen vilde mildne dem den tunge Vandring; thi Stormen lagde ſig. Det ophørte at ſnee og den ſkjønneſte,

ved den fulde Maanes Skin, oplyste Vinternat, gjorde dem det muligt at vandre paa Gaderne uden at vove formeget. Det var som om Kjøbenhavn var aldeles blottet for Indvaanere. De vandrede hele Byen rundt uden at see et Menneske. Ingen Bægter lod sin Stemme høre og kun de fæle sorte Kors, hvoraf ethvert Huus havde eet, Mange to eller tre, mindede dem om Aarsagen til den frygtelige Dødsstilhed som overalt herskede.

Endelig frembrød den forrænskede Morgen. Theodore klagede over Mæthed og kunde neppe holde ud at gaae længere. Veninderne vare komne til Øster-Port hvor de standsede ved det usædvanlige Syn: at see et Huus paa hvis Dør der ingen Kors vare malede. De stode længe og betragtede dette frydelige Syn. — "O" — udbrød Theodore vemodigen og stirrede paa den blanke Dør — "hvo der var saa lykkelig som dette Steds Beboere! O, Amalia! vor Skjæbne er skræffelig. Vi ere som udstødte af den hele Natur, og have ikke det hvortil vi kunde helde vore Hoveder!

"Vor Fader boer i Himlen!" — trøstede Amalia. — "Paa ham vilde vi haabe!"

Huusdøren blev aabnet. En ung, smuk Jødepige, med en lille Kurv paa Armen, traadte ud af den. Fromhed lyfte ud af hendes sorte, tindrende

Dine, og Melodien af en Morgenpsalme svævede endnu paa hendes friske Læber, da hun, uden at bemærke Theodore og Amalia, vilde ile dem forbi.

“Et Ord, min smukke Pige!” — raabte Amalia hende imøde. — “Hvo ere de Lykkelige der boer dette af Herren velsignede Huus, over hvilket Pestens Morderengel ikke synes at have svævet?”

Pigen bærede tilbage ved at see de tvende Fremmede være hende saa nær. Dog hurtigt fattede hun sig, og sagde ved sig selv: “Maaskee de vilde tale med min Morfader, og da bør jeg jo vise dem til Rette.” — Dog holdt hun sig i en lille Afstand medens hun svarede:

“Derfor De ere befængte med Pesten, som jeg maa formode fiden De ere komne her: da maa De ikke nærme Dem til mig; thi vel bruger jeg et Middel som sikrer mig aldeles for Pesten, men jeg er dog alligevel bange for at blive smittet. Et Sikkerheds; Middel kan være godt nok; men dog....”

“Men min gode Pige!” — afbrød Amalia hende — “Du glemmer at sige mig, hvo der boer i dette af Pesten forskaanede Huus; det eneste vi i hele Staden have seet, at være befriet for de skrækelige sorte Kors.”

“Har jeg da ikke” — udbrød Pigen smilende — “sagt Dem: at det er den gode og kloge

Aaron David, eller som de kalde ham, endsskjønt han er født her i Byen, den italienske Jøde. Dog jeg borde ikke rose ham, siden han er min Morfader, men sandt er det: at han kan helbrede de som ere befængte med Pesten og frelse de Sunde fra at faae den. Vil De tale med ham, da maa De vente til han faaer læst sin Morgenbøn, som vel vil være en halv Time; thi i den lader han sig aldrig forstyrre. Eller vil De blive her, til jeg kommer tilbage fra Salomons Apothek, hvor jeg skal hente Medicin? da vil jeg vise Dem Veien hen til Huset ved Stranden: thi andre Steder undersøger han, for det Første, ikke Deres Sygdom.”

“Du skal hente Medicin? Er der da endnu noget Apothek hvor man kan faa Medicin?” — spurgte Amalia den snaksomme Pige og saae forventningsfuld paa hende.

“Salomons Apothek er det Eneste i hele Byen hvor man kan faa Noget: thi paa alle de Andre, ere Folkene uddøde.” — gjensvarede den unge Jødeinde. — “Men veed De hvoraf jeg troer at det er, at Gud netop paa Salomons Apothek har sparet saavel Apothekeren selv, som Proviforen og begge Drengene? Det er saa sandt som jeg hedder Rachel: ene fordi at Apotheket er opkaldet efter den vise Kong Salomon og bærer hans hellige Navn!”

Amalia kunde ikke andet end smile over den naive Piges fromme Overtro. Hun tog en Guld- ring af sin Finger og fastede den til hende med Bøn om, at hun vilde modtage den for hendes artige Underretning — og bad hende tillige at sige hende og hendes Veninde, paa hvad Maade de kunde saa Aaron David itale, da det vilde være forlænge for dem at vente til hun kom tilbage fra Apotheket.

“Det vil det ogsaa.” — sagde Rachel, efter at hun havde takket meget for den kostbare Ring, som hun, sin Frygt for Pesten uagtet, strax stak paa Fingeren. — “De vilde virkelig komme til at staae her og fryse; thi de er saa fulde af Ceremonier paa Salomons Apothek. Naar man skal have Noget, da maa man ikke komme Apothekdøren paa sex Skridt nær, men raabe ind til Proviforen. Han aabner da en lille Klap paa Døren hvoraf han udstrækker en lang Stang, paa hvis Ende hænger en lille Kjedel som er halv fuld af flydende og stærke Sager som lugte forfærdelig sure. I denne Kjedel maa man faste saavel Recepterne som Pen og gene. Paa samme Maade modtager man siden hvad man skal have; men alt dette medtager en god Tid, saa at det er bedst at jeg giver Dem tillid til Underretning om hvad De haver at gjøre, for naat saa min Morfader itale, inden jeg gaaer. Seer

De: omme paa den anden Side af Huset er en lav grønmalet Port, som om et Qvarter vil blive aabnet. Igjennem den, gaaer De ind i Gaarden hen til den nye Dør, hvorpaa De seer at der hænge tvende Klokkestrænge. Dersom De ikke ere syge af Pesten, da behage De at trække i den hvide Klokkestræng som hænger til venstre Side. Men have de Pesten, da maa de trække i den sorte Stræng som hænger til Høire. Naar De have gjort dette, at sige om De ere smittede af Pesten, da maa De trække Dem hen i Gaarden lige midt imellem de tvende Stæder som for Luftens fri Farts Skyld ere aabne. Min Morfader vil da strax komme til Dem. Han har frelst Mange, og han vil ogsaa kunne frelse Dem: thi saa farlig syge ere De vel ikke, siden De ere komne gaaende hertil, endstjøndt Jomfruen eller Frøkenen der, er ilde nok tilredt. Far vel! Maaskee at vi sees snart igjen. Tusinde Tak for Ringen! Men det er sandt: De maa ikke sige til min Morfader eller Mormoder at De har givet mig den. Jeg vil flye min Broder den at gemme. Nu maa jeg skynde mig; thi jeg har staaet her og sladret alt for længe. Farvel! Farvel!” — Hun ilede afsted med bevinget Fod og var dem snart ude af Syn. Amalia og Theodore stode længe og saae efter hende. Det var, som om en Engel fra Herrens lyse Himmel havde aabenbaret sig for dem.

“Det er Almagtens Bær!” — udbrød Amalia høitideligen. — “Vi ville med Tillid følge dette Bink fra det Høie. Dog først ville vi anraabe om Naade og Belsignelse fra ham hvorfra al Naade og Belsignelse ene udstømmer. Kom, min gode, kjære Theodore! See hvor venligt Solen opstaaer, og kaster sine Purpurstraaler over det ulykkelige Kjøbenhavn hvor tusinde Fortvivlede's Sukke og Klageskriig stige mod Skyerne! hvor de Døendes Rallen gjenlyder fra de Riges Borge som fra de Armes Hytter — og Alt er Nædsel og Elendighed! Vi ville ikke fortvivle; thi han som skabte denne herlige altoplivende Soel: hans Magt og Bælde er uendelig; han kan frelse os selv i Døden. Kom! vi vilde haabe Alt af hans Barmhertighed!” — Hun trak Theodore med sig hen ved Østervold, og bad længe høit og inderligt. Theodore, hvis Hjerte ved den deeltagende Benindes Trøst meget var lettet, gjentog Amalias Ord i Stilhed; og det var som om Haabets Engel, fra Himlens lyse Kyst, dalede ned og favnede hende ved sit af Salighed flammende Hjerte. Hun tænkte med mere Rolighed paa de Hulde som hun havde forladt, og mistvivlede ikke mere om atter at forenes med dem. “Kom, min ædle Veninde! min anden Moder!” — udbrød hun og hævede sit Himmelsie mod den opgaaende Soel. — “Lad os nu gaae til Aaron

David!" — De ilede Arm i Arm ad den af Rachel betegnede Vei, igjennem den grønne Port; trøf i den sorte Klokkestræng og gif hen paa den betegnede Plads i Gaarden.

Et Vindue i Forhuset blev aabnet; og en Mand, med et levende, meget ædelt Udseende samt sølverhvide krøllede Lokker og Skjæg, bød dem, med et høit Udtryk af Venlighed, at være velkomne, samt forsikrede: at han strax vilde være hos dem, naar de blot vilde opholde dem lidet. Dog bad han dem, at de ikke maatte blive forfærkede for ham, da han kun indhyllet i en sort, med Beeg og Tjære overstrøgen Dragt og Masque, torde nærme sig til dem. Amalia og Theodore besvarede hans Hilsen og Tiltale med en stum Compliment, og det varede kun omtrent et halvt Qvarteer før Aaron David, i den omtalte Dragt, kom ned i Gaarden, gif dem imøde og bad dem tillidsfulde at følge sig. Han gif foran, og de fulgte ham igjennem en Baggaard, over en Have, til et lidet ved Stranden eenligt liggende Sted, hvor han lod dem tage Plads langt fra hinanden, og sporgte med en Stemme hvori der laae noget uudsigelig Venligt: hvor længe de havde havt Pesten, samt hvorledes Sygdommen havde yttret sig hos dem.

Theodore fortalte nu hvorledes hun troede at være blevet smittet af den thomsenske Familie, og viiste ham sit Ansigt og sine Arme.

Naron betragtede hende nøie, især saa han hende meget skarpt ind i de store blaae Øine; der paa erklærede han: at hun vel havde Pesten men i en meget ringe Grad; samt at han torde staae hende inde for Livet, naar hun ganske vilde overgive sig til hans Behandling.

Amalia faldt paa Knæ og hævede sit blide Øie takkende mod den Algode som, saa uventet, havde ført dem til den eneste Mand, der maaskee var i Stand til at frelse Theodores dyrebare Liv. Der paa hævede hun sig i Betret og udbrød inderlig bedende:

“Edele Mand! Velgjører og Frelser! Alt hvad jeg eier er Deres. See disse Guldpenge og Smykker!” — hun aabnede en lille Kasse som hun havde under Armen. — “Alt dette er Deres om De ved Deres Kunst kan redde min Venindes, Grevinde v. Lantens Liv. Der! Tag det strax! O, det er meget for lidet; men det skal blive mange Gange fordoblet, om Gud vil befrie os for denne skrækkelige Landeplage og bevare hendes Fader, Grev Rosen, fra at blive Pestens Offer.”

“Naar De” — udbrød Naron blideligen — “ville betale mig hvad Medicinen koster mig selv,

da forlanger jeg Intet mere. Jeg har desuden ingen Rettighed til at helbrede Nogen, da jeg ved Pestens Udbrud, paa de daværende Lagers Erklæring, blev straffet som en Quakfsalver fordi jeg havde reddet nogle af Pesten angrebne Personer som havde Tillid til mig. Det er først i de sidste Maaned, da Lagerne ere uddøde, at jeg har vovet at komme enkelte af mine lidende Medmennesker til Hjælp, og den alnaadige Gud har kronet mine Bestræbelser med Held; thi af niogtredive Personer som jeg har behandlet, ere kun sex døde. I Florenz, hvor jeg opholdt mig medens Pesten tre Gange har raset, har jeg af en gammel nu afdød orientalsk Læge, lært den sjældne Kunst at curere og beskytte for Pesten. Men man maa have Tillid til mig, og med Taalmodighed bære de Piinsler der følge med min Methode. Siig mig derfor, ædle Frue! hvordan Deres Sygdom er begyndt, samt dens Fremgang at...”

“Jeg maa være ene med Dem” — afbrød Amalia Aron — “før jeg kan dette; thi der ere Omstændigheder ved min Sygdom som...”

Aron vinkede ad Theodore og aabnede Døren til et Sideværelse.

Theodore saae med et ømt bebreidende Blik paa Amalia og gik ind i Værelset som Aron lukkede i Laas efter hende.

Amalia fortalte nu Aaron omstændeligen, hvorfors hun var fulgt med sin unge Veninde, og sluttede med at bede ham: ikke at forraade for Theodore at hun havde bedraget hende, da hun ellers kunde faae ifinde at flygte anden Gang for ikke at paaføre hende Pesten.

Aaron lovede det, paa Vilkaar at Amalia skulde underkaste sig den Cuur som han anvendte for at sikkre mod Smitten. Derpaa aabnede han Døren og bad Theodore at komme ind og følge med til hans Kone.

“Jeg maa dog komme til hende?” — spurgte Amalia bedende. — “Det er mig umuligt at leve adskilt fra min Veninde.”

“Naar De først har fulgt mine Raad og er sikket for Smitten.” — sagde Aaron og gik med Theodore.

“O, Gud!” — udbrød Amalia da hun var ene — “Hue naadig til hans Færd, og læg Din Velsignelse til hans Lægedom!”

Den venlige Rachel traadte ind og dækkede Bordet med Smør, Brød og Vin for Amalia.

“Hvor faaer Din Bedstefader dette fra?” — spurgte Amalia — “da, som jeg har hørt, Hungersnøden raser overalt i Staden.”

“Han har itide forsynet sit Huus;” — gjensvarede Pigen — “og vi have mange Kæer som,

vel fodrede, afgive overflødig Mælk, hvoraf vi hver Dag faae frisk Smør. Min Bedstemoder, som endnu ikke er gammel, forstaaer at spare. Vor Herre lægger sin Velsignelse til, saa at vi hidtil have været fri for Mangel.”

“Har Du længe været hos Dine Bedsteforældre?” — spurgte Amalia videre.

“I tre Aar, siden min Moder døde.” — gjensvarede Rachel. — “Jeg kom til ham strax efter hans Ankomst hertil fra Italien. Men, Frue! De nyder jo Intet. Spiis og forfrisk Dem; De kan have det behov. Nu er jeg ikke mere bange for at nærme mig til Dem; thi min Morfader har sagt mig: at De ikke er befængt med den fæle Pest, som Gud i sin Naade bevare Dem fra nogensinde at faae!”

Amalia nød kun lidet af de tilbudte Vederqælgelser. Rachel tog af Bordet, og da hun var færdig dermed traadte Aaron David ind i Værelset.

Amalia blev meget overrasket ved at betragte hans østerlandske, patriarkalske Skikkelse — thi han var denne Gang ikke klædt i hiin sorte, tjærede Dragt — som i lige Grad indgjød Vrefrygt og Tillid. Og Haabet om ved ham at erholde Frelse for den elskede Theodore, slog dybe Rødder i hendes Hjerte.

“Jeg ønsker Dem til Lykke, Frue!” — udbrød Aaron idet en Strøm af Mildhed udgjød sig over hans udtryksfulde Ansigt. — “Grevindens Helbredelse er aldeles vis; og jeg tør forsikre Dem: at fire eller fem Uger vilde neppe medgaae, før hun fuldkommen karst og sund kan forlade mit Huus; og da er hun aldeles sikkret, for i Fremtiden at faa denne skrækelige Sygdom. Vil De, Frue! følge med til min Kone? Hun vil indguide Ledemodene paa Deres Hals og Arme med en Salve, som befrier Dem fra at vorde smittet naar De trende Gange om Dagen lader hende igjentage det, samt Morgen og Aften indtager en Theefkeefuld af disse Draaber.” — Han leverede Amalia en lille fyldt Flaske, bød hende Haanden og førte hende ad samme Vei som hun var kommet, til hans Kones Bærelse.

En smuk midaldrende Kone modtog Amalia, og bad hende at have Tillid til sig; samt lovede om en halv Time at føre hende til Grevinden, som allerede havde underkafstet sig den første Behandling og var bragt til Sengs.

Amalia takkede den godmodige Kone inderligen, og lod sig af hende meddele det omtalte Præservativ. Derpaa kom Aaron ind og gav hende en overstrøget Taftes Kappe med Hætte og Masque i, samt et Par Handsker og Strømper, af samme

Slags som hun i Sidekammeret tog paa. Derpaa førte han hende ind i et Bærelse, i en affides Fløi af Huset, hvor Theodore, som fra Top til Taae var indsvøbt og smurt med en stærk ildelugtende Salve, laae og krympede sig i Sengen.

Amalia nærmede sig grædende til den lidende Veninde. Dog blandede der sig Glædestaarer i hendes Graad; thi næst Gud, haabede hun med Tillid paa Aaron Davids Erfarenhed og Kunst, og bad Theodore at have Taalmodighed.

Theodore kunde for Smerte ikke tale, dog kunde Amalia see paa hendes Mine at hun ikke var berøvet Forstanden.

Den niende Dag, efter at Theodore havde udstaaet de skrækkeligste Smerter, blev det første Omslag taget af hende, samt Medicinen forandret. Hendes Saar bleve nu, af Madame Aaron, overstrøgne med en vellugtende, lindrende Balsam som forskaffede hende megen Lise. Da tre Uger vare forløbne, fik hun nye Hud; og da fiorten Dage endnu vare henrundne, erklærede den gode Aaron David hende for aldeles helbredet; dog forbed han hende at gaae ud i Luften, formedels den usædvanlige strænge Vinters Kulde. Et Gode som bidrog meget til at Pesten begyndte at aftage.

Amalia var uden for sig selv af Glæde da hun af Aaron modtog denne frydefulde Efterretning.

Hun tog et med Brillanter besat Guldhalsbaand, og hang det om Madame Arons Hals. O, hun havde ikke bortbyttet denne Tidende for alle Indiens Rigdomme. Hun tryffede tillige en Kasse fuld af Juveler i Arons Haand, idet hun med ungdommelig Ild udbød:

“Ikke vil jeg forsøge at lønne hvad De har gjort imod os! Nei det overlader jeg til Gud. Deres Løn venter Dem for hans Throne. Men jeg ønskede at De vilde modtage et ringe Minde om vor inderlige Taknemmelighed. Forsmaa derfor ikke denne lille Erindring fra to Veninder, som aldrig nogensinde vilde kunne forglemme Deres Velgjerninger! og vær overtydet om: at vi ikke dermed troe at have betalt Dem vor evige Gjæld!”

Arton tryffede Amalias Haand til sit Bryst og lagde Kassen paa Bordet. Hans Kone bandt Smykket om Theodores Hals, idet hun med Inderlighed udbød:

“Juveler og Smykker, passe sig kun for Ungdom og Skønhed. Deres Ynde, Frue Grevinde! vil forhøje disse Edelstenes Glans. Modtag da dette Smykke af min Haand! og lad det minde Dem om den gamle Rebecke der har faaet Dem uendelig kjær — og — dersom Deres høie Stand ikke lagde Hindringer i Veien — saa gjerne vilde elske Dem som en Datter.”

“Moder!” — udbrød Theodore inderligen, og sank til Rebekkes Hjerte.

Pestkloften ringede meget stærkt. Aaron ilede ud. En svensk Slæde, med tre Personer, holdt i Gaarden.

“O, Gud!” — sukede Theodore — “naar vil Du see i Naade til den syndige Jord, og lade den skrækelige Pest forlade den?!”

“Det er ikke Himlens Straffedomme” — udbrød den gode Rebekke — “der har fremkaldet dette Onde over Jorden. Det er de skrækelige Følger af Krigen. Flere hundrede, ja Mange sige tusinde, Mennesker og Heste laae jo forrige Sommer, i den skrækeligste Hede, længe ubegravne paa Marken ved Helsingborg; og da de omsider bleve nedgravede, kom de langt fra ikke dybt nok i Jorden. Deraf er den skrækelige Pest kommet, som blotter Sjælland og Skaane for Indvaanere; ja som maaskee har grebet meget videre om sig end vi her vide. O, den rædsomme, vilde Krig! Ved den kommer alle Landeplager. At dog Førsterne vilde indsee hvad for en Elendighed de ved den bringe over Menneskeslægten, og forunde den af Blod dampende Jord Fredens Betsignelse.”

Theodore tænkte paa Gustav. Uvilkaarligt faldt hendes Blik paa hans Ring. En Taare faldt ned

paa den. Hun søgte at skjule sin Bevægelse; og for desbedre at kunne det, begyndte hun at løse Halsbaandet af, som hun bad Madame Rebecke, til en svag Erindring, dog at beholde.

“Net, Grevinde!” — sagde den ædle Kone med megen Værdighed i Stemme og Holding — “min Mand og jeg, have høitideligen lovet hinanden: aldrig at modtage mere end hvad vort Udlæg for Medicinen beløber sig til, af nogen Patient; og det synes som om han der har været til fra Evighed, har fundet Behag i dette Løfte: thi ved vore svage Hænder ere Mange blevne helbredede, og selv ere vi undgaaede Smitten. Dog Noget vil jeg modtage til en Erindring af Dem, Frue Grevinde! og det er, den lille glatte Ring som De der bærer paa Fingeren. Den forvoldte Dem megen Smerte under Sygdommen da den var som fastgroet i Kjødet og ikke kunde komme af, før Haanden igjen fik sin sædvanlige skønne Skikkelse. Giv mig den! og jeg vil bære den til en Erindring om Dem og Deres Huldalsalighed. Den skal aldrig mere komme af min Haand.”

Theodore knuede Ringen til sit Hjerte og en Taarestrøm styrtede fra hendes Øine. Derpaa greb hun Rebeckes Haand, trykkede den med Inderlighed til sine Læber og udbrød med den skjulte Kjærligheds hele Vælde:

“De har frelst mit Liv! o, at jeg kunde vise Dem hvorledes jeg af min hele Sjæl er Dem hengivet for denne ubetalelige Belgjerning, thi mine dyrebare Forældres samt denne Venindes Liv, veed jeg beroe paa Bedligeholdelsen af mit. Men denne Ring — o den er saa uendelig dyrebare for mit Hjerte! Den skal følge mig i Graven!”

Rebecke læsde i Theodores Sjæl og tog den hulde Kvinde i sine Arme. Derpaa lagde hun sin Haand velsignende paa Ringen, og udbrød inderlig bevæget:

“Søde Barn! og jeg vilde berøve Dig hvad der maafee er Dig det Dyrebareste i Verden. Kan Du tilgive mig? Stig mig: kan Du?”

“Du er en Engel!” — raabte Theodore med den høieste Æmhed, og sank atter til Jødindens Hjerte.

Naron kom tilbage og kastede sin Pestkappe og Masque paa en Stool.

“Her bliver noget for Dig at bestille, Moder!” — udbrød han hurtigt. — “Det er en Grevinde Gyllenstjerna fra Hveen. Vel har hun ikke Pesten, som hun troede, men hun er meget syg; og det er kun med Livsfare at hun er kommet hertil, da Jisposterne have skudt efter Slæden.”

Amalia og Theodore hjalp den gode Rebecke at gjøre et Bærelse i Stand til Grevinde; og det

var kun med Møie at de fik den af Kulde og Sygdom aldeles kraftløse Kone ind i Sengen. Da hun med Forsigtighed, i det kolde Bærelse, var opvarmet, blev det hende muligt at tale; og hun blev uden for sig selv af Henrykkelse da hun erfarede, at hendes Sygdom ikke var Pesten. Rebekke og Amalia vaagede hos hende den første Nat, og hun befandt sig allerede om Morgenens noget bedre efter de Lægemidler Aaron havde givet hende.

Theodore lyttede ængstelig efter ethvert Ord som den syge Grevinde taliede. Hun var rigtignok kun fra Hveen, men kunde Gustav ikke være taget dertil, da han flygtede for Baronessens Nærværelse? Men aldrig kom Navnet: Stjernenkrone over Grevindens Læber. Hun ønskede at Amalia vilde spørge om ham; men det gjorde Amalia ikke; og bede hende derom? — nei det var Theodore en Umulighed. Amalia befandt sig i nogle Dage upasselig af Halssyge, og Madame Rebekke havde en qvindelig Pestsyg at passe; Theodore maatte derfor være hos Grevinden for at give hende Medicin og være hende til Selskab. Hun betjente sig nu af en Qvindeligt for at opnaae sit Diemed, og sporgte Grevinden om, hvo de faldne og saarede svenske Officerer, i Slaget ved Helsingborg vare. Grevinden nævnte Mange af de høie Officerer som vare faldne i Slaget, og Theodore blev rolig. Omsider kom hun til

Gustavs Onkel, den i Slaget faldne General Stjernenkrone — og Theodore begyndte at bæve, hvilket Grevinden dog ikke bemærkede; men da hun kom til Oberst Stjernenkrone, og fortalte hvordan han havde gjort Underværker af Tapperhed inden han, truffet af flere Rugler, sank af Hesten. Hvordan Denne frelste ham fra at falde i de Danskes Hænder, ved at slæbe ham i Stiigbøilen ud af Slaget. Hvordan han blodig, og som livløs, blev optaget af en Wonde og baaret ind i hans Hytte — da rystede Stolen voldsomt med Theodore — og hun sank, med et Skrig, om paa Gulvet.

Grevinden skreg om Hjælp; og Amalia, der havde sit Bærelse ved Siden af hendes, styrtede ind.

“Gud i Himlen!” — raabte Amalia, og forsøgte forgæves at hæve den Høitelskede fra Gulvet. — “Hun er død! Hjælp! Hjælp!”

Grevinden sprang ud af Sengen, thi Amalia tørnede, med sin altfor svære Byrde, med Brystet mod en Stool — og faldt med Theodore hen ad Gulvet.

Aaron, hans Rone og Rachel ilede til og de fik ved forenede Kræfter Theodore og Amalia ind paa deres Senge.

“Hvad er dette?” — spurgte Grevinde Gyllenskjærna sig selv, idet hun ved egen Hjælp steg

op i Sengen — “Skulde hun kjende Stjernentrone?
og er hun maaskee Gjenstanden for hans ulykkelige
Kjærlighed?”

Ved Arons Kunst var Theodores Besvimelse
snart hævet; men da hun kunde undvære hans
Hjælp, var Amalia den høiligen behøvende; thi denne
somme Veninde som allerede ved Alder, Svagelig-
hed og Modgang var dybt bziæt besandt sig meget
ilde. Hendes Bryst var, i Faldet, forslaaet. Blodet
kom hende op i Munden; og dersom hun ikke hur-
tigen var blevet aareladt, kunde dette Fald kostet
den Edle Livet.

Theodores Smerte var ubeskrivelig stor, da
hun stod ved den mere end moderlige Venindes
Sygeleie. Med utallige Taarer beskyldte hun sig
selv for, at være Aarsag i den Edles Lidelser; og
ansaae det som en Straf fra Himlen, fordi hun, som
var en Andens ægteviiede Huustro, havde ladet en
syndig Kjærlighed, som Gud og Lovene fordømte,
saae saa meget Rum i sit Hjerte. Da Amalia, hen-
ad Midnatsstunden, begyndte at phantasere, steg
Theodores Fortvivelse til det højeste, og hverken
den høimodige Aron eller hans fortræffelige Kone,
formaaede at trøste hende. Theodore lagde formedelst
sin Smerte ikke Mærke til hvad der foregik om hende,
nemlig: at Folk fra Øvrigheden gjorde en Huus-

undersøgelse hos den ædle Aron; og paastode: at han stod i Forbindelse med Overrig som var Danmarks Fiende, da man vilde vide: at en svensk Glæde var kjørt ind i hans Gaard for nogle Dage siden. Til Lykke for ham, blev han i Tide underrettet derom, og inden Undersøgelsen gik for sig, var Grevinde Gyllensfjerna, skjult af Tusmørket og Taage, skjøndt uhelbredet, reist hjem; saa at Aron og hans Kone slap med den Stræk de for deres Menneskefærligheds Skyld maatte udstaae.

Theodore hørte og saae Intet af alt dette. Fortvivlelsen over at have bragt den ædle, gode Amalia paa Gravens Rand, havde allene Rum i hendes Hjerte. Aron erklærede Sygdommen for en stærk Halsbetændelse; og da den tog saameget til, kunde han ikke dølge: at han frygtede for den Syges Liv. Theodores Tilstand blev rædsom. Hun knælede ned ved Sengen og trykkede Benindens af Feberheden blussende Haand, til sine Læber. Hun bad Gud, under brændende Taarer, at bevare Amalias Liv, eller dog at forunde hende Forstanden inden hun forlod Verden, at hun kunde erholde Tilgivelse fordi hun var Marsag i hendes Død. Hun glemte næsten hendes Forældre ved Amalias Sygeleie, og saae den Dag med mindre Længsel imøde da hun atter skulde omfavne dem — siden hun ikke kunde bringe deres ædle eneste Veninde med sig.

Den skræffelige afgjørende niende Dag nær-
mede sig; og med hvert Minut svandt Haabet om
den elskede Syges Liv. Theodore vreed fortvivlet
sine Hænder, og stirrede uden Taarer mod den klare
Himmel som om hun forventede et Mirakkel af den.
Aron stod ved Amalias Hoved, Rebekke ved hendes
Fødder. — "Herren velsigne hendes Bortgang!" —
uudbrød den ærværdige Olding og en Taare perlede i
hans milde Øie. — "Hendes Aandedrag standser.
Halsbetændelsen qvæler hende. Der er snart for-
bi!"

"Fader i Himlen! forbarm Dig over mig!" —
raabte Theodore med den højeste Smerte og vilde
kastet sig over Sengen. Aron tog den Fortvivlede
i sine Arme og førte hende lempeligen ud af Dø-
ren. — "Lad hende fuldende i Fred! De kan ikke
taale at see hende døe!" — udbød han dybt bevæ-
get, og lukkede Døren i efter den høit sfigende Theo-
dore.

Ellevte Capitel.

Den Skindøde.

“Han har ret!” — skreeg Theodore i Vildelse —
“Jeg kan ikke taale at see hende døde!” — Hun soer
ned ad Trappen over Gaarden ud af Porten; og
inden hun selv vidste af det: var hun ude paa Ga-
den, langt fra hendes Belgjörers Huus, paa et
Sted som hun ikke kjendte, eller kunde erindre sig
nogensinde før at have været paa. Uden nogen Be-
stemmelse gik hun videre. Om hun vilde gaae tilbage
til sin Belgjörers Huus, til den døende Veninde, eller
til sin Faders Hotel, hvor hun dog ikke kunde komme
ind — det vidste hun ikke. Maaskee at de Elskede i
hendes Fraværelse vare døde — eller endog, som
Amalia, laae og kæmpede med Døden. “O” — suk-
kede hun, og Naturen lettede hendes Hjerte ved at
give hende Taarer — “da vi Alle levede indspærret
i vort Fristed, da var det lykkelige Dage! O, at
jeg endnu var der, og at Amalia stod ved min
Side midt iblandt de Dyrebare!”

Theodore blev standset i sine Betragtninger af
fire i sorte begede Kapper indhyllede Pestdragere der
gik hende forbi, hver bærende et Liig paa Ryg-
gen. Hun slog af Forfærdelse Blikket til Siden

og saae til sin Forundring, at hun stod lige ved Helliggeistes aabenstaaende Kirkeport, hvor Pestdragerne gik ind og kastede Ligene i en stor dyb Grav. Da denne Forretning, hvorved Theodore bærede saa hun maatte holde sig ved Kirkeporten, var til Ende, sagde den ene Pestdrager til de Andre:

“Bleve de tre Kors malede paa Vorten?”

“Ja vist!” — svarede en Anden — “endskøndt det var tidsnok: thi der er jo en Død endnu som een af os maa kaste paa Natten og slæbe hertil.”

“Vi ville lade Satan slæbe af med det lange Gespends!” — sagde den Tredie. — “Løb een af Jer hen at lukke Vorten. Det bliver ikke underligt; og han kan gjerne ligge der til Dømsdag.”

“Nei det gaaer ikke an” — udbrød den Fjerde — “vi maa have ham bort. Der er formodentligen ikke meget ved ham at hente. Vi kunde derfor lade ham ligge til Pestvognen kommer tilbage. Den forslugne Ruds, slæber ham da gjerne ned paa Vognen, i Haab om at finde Guld og Rigdomme hos ham. Naar kommer Vognen?”

“Lad os gaae!” — sagde den Fjerde — “vi møde vist Pestvognen paa Østergade. Da kunne vi sige Rudsken Vesked og bede ham at lukke Vorten i Laas, naar den Døde er transporteret.”

“Vel bekomme ham med Byttet!” — sagde den Anden. — “Hans Gulduhr har jeg: og det var nok alt hvad han havde paa sig. Det er forbandet, at der i denne Tid dør saa faa af de Rige. Fortjenesten bliver hver Dag mindre; og dersom Vor Herre ikke snart giver os Regn og Slud: er jeg bange for at Pesten aldeles ophører!”

“Det forbyde Gud!” — raabte den Tredie, idet de Alle fire, uden at blive Theodore vaer, gik ud af Kirkegaarden.

Theodore var rystet indtil Sjælens Jnderste. Hun formaaede neppe at gaae, og maatte holde sig langs med Kirkemuren for ikke at falde. Omsider stod hun paa Hjørnet af lille Helliggeiststrædet og Amagertorv — og hendes Faders Hotel laae lige for hende. Hun styrtede paa Knæ og strakte Hænderne ud imod den elskede Fædrenebolig, som indsluttede de Væde som hun saalænge havde savnet. “Mon de ogsaa endnu leve?” — sporgte hun sig selv og vaklede tværs over Torvet til Porten. — “Forbarmende Gud!” — skreg hun, da hun fandt den halv aaben og trende sorte, endnu vaade Kors malede paa dens Planker. Den Ulykkelige sank, overvældet af sin grændseløse Elendighed, til Jorden. Store Hagel som slog hende i Ansigtet, kaldte hendes Bepidsked tilbage. Af de nymalede Kors slut-

tede hun sig til, at det var det Sted Pestdragerne havde omtalt. Der var et Liig endnu. Hendes elskede Fader var en høi Mand; det kunde, ja det maatte være ham. O, hun vilde overbevise sig derom, skulde det end koste hendes Liv. Hun vilde trykke det sidste taknemmelige Afskedskys paa hans velsignede, af Pesten henvisnede Haand. Med Lynets Hurtighed løb hun mod Porten, og stødte i Garten paa en Kone.

“Stig mig” — raabte hun som vanvittig — “hvordan er Pesten kommet i dette Fristed som for Enhver var utilgængeligt? og hvordan er Porten blevet aabnet?”

“Døbelen” — gjensvarede Konen — “som troede der at finde saavel Sikkerhed som Levnetsmidler, har, for omtrent en Maaned siden, gjort Indbrud der. Folkene derinde maa derved være blevene smittede; thi som jeg seer: ere de nu...”

“Men Grev Rosen og hans Familie? De fire Børn og...? — raabte Theodore atter, og greb fat paa Konen for ikke at styrte til Jorden.

“Om dem veed jeg Intet” — gjensvarede hun — “men af Korsene kan man jo see at de ere døde.”

“Døde!” — skreeg den ulykkelige Datter. —

“Ja, de ere Alle døde! Mig, kun mig alene skaa:

nede Himlen i sin Brede!" — Med Stormens Fart styrtede hun ind i Gaarden. Sneen hvirvlede høit i Veiret over Madame Johnsons Grav. "O, Du Lykkelige! Du har udstridt!" — raabte hun og ilede op af Trappen ind i hendes Forældres Dagligstue. En skrækkelig raadden Stank, slog hende imøde da hun aabnede Døren. Hun snublede over et Liig, og var nær styrtet til Jorden; dog fattede hun sig, for at see om hun ikke kunde opdage hvo den Døde var. Hun bøiede sig ned over Liget og — hendes Gemals fortrukne Ansigt grinede hende imøde. Den høieste Forfærdelse bemægtigede sig hende. Hun syntes, at han aabnede sine Knokkel-Arme for at trykke hende til sit Bryst. Det blev sort for hendes Dine. Sandserne forlode hende aldeles, og hun sank ned paa Grev Lantens stinkende, forraadnede Legeme.

"Her skal det være!" — sagde Pestvognens Kuds, ved sig selv, idet han gik op af Trappen. — "Vare der er noget at faae Fingre i, og han ikke er for svær, thi min Vogn er allerede stærk læsset" — vedblev han i det han aabnede Døren hvor den ulykkelige Theodore, og Grev Lantens Liig laae udstrakte paa Gulvet.

"Hvad Djævelen!" — raabte han. — "De Satanner talte kun om eet Liig, og her ligger —

ved min syndige Sjæl! — To. Der maa nok ikke være Noget ved dem at hente, ellers havde de nok selv baaret dem ind paa Kirkegaarden. Det er dumt af mig at tage dem, da Vognen er fuld. Een kunde jeg nok, men..." — Han blev i det samme Theodores kostbare Halsbaand vaer, faldt med graadige Dine over hende og bemægtigede sig det. Ved denne Bevægelse begyndte Theodore at aande. — "For Gaa tan!" — raabte han — "hun er ikke rigtig død! men det er det samme. Jeg vil skynde mig at faae hende slæbt ned og kastet i Jorden: thi dette herlige Smykke vil jeg ikke miste. Det er mere værd, end alt hvad jeg hidtil har faaet. Lad saa det andet Liig kun ligge til i Morgen." — Og nu kastede han Theodore paa Skuldrene, ilede hurtigen ned med hende og lagde hende med nedvendt Ansigt ovenpaa den med forraadnede Liig fyldte Pestvogn, dækkede den til og vilde kjøre til Frue Kirke for at kaste hans svære Læs i den der nylig opkastede store dybe Grav.

"Holdt!" — raabte en Herre med en mandig Stemme og standsede Hestene der allerede begyndte at gaae. — "Stig mig, Du de Dødes frygtelige Rudst — O jeg er som jeg var berøvet Forstanden — Er dette ikke Grev Rosens Palai?"

"Jader i Himlen!" — raabte han derpaa — "der staae jo tre Kors paa Porten! Ere Beboerne da

alle uddøde?" — Han holdt Hænderne for Ansigtet og bævede for at høre Svaret paa sit Spørgsmaal.

"Hver en Kjævt!" — gjensvarede Rudskæn. — "Men" — søiede han langsomt til, da han var bange for at blive røbet ihenseende til det Liig han havde ladet ligge — "vil Herren gaae op i Stuen? der ligger endnu en Død som jeg skal hente ned — de Andre ere for længe siden begravne — da kan De see om han maaskee er af Deres Bekjendte, eller har noget hos sig som kan give Dem Oplysning."

Den fremmede Herre, som næsten var ude af sig selv, fulgte efter Rudskæn som ilede op af Trappen, og vendte Liget om for at han kunde see om han kjendte det. Et Papir staf op af dets Lomme. Den Fremmede tog det og raabte: Lanten! Derpaa vendte han sig fra Liget, som det syntes, med Afsky. Rudskæn bar det ned og lagde det paa Gaden medens han tog det sorte Liigklæde af Bognen. Det forfærdelige Syn af disse mange Døde, gjorde et skrækkeligt Indtryk paa den Fremmede. Rudskæn kastede Lantens Liig oven paa Theodore, hvis høire Arm, ved det stærke Stød, gled lidet ud fra Legemet.

"Vi lidt!" — udbrød Rudskæn. — "Her er en lille Guldring, den tilhører mig." — Og nu greb han fat paa Haanden for at trække den af Theodores Finger.

“Holdt! Holdt!” — skreeg den Fremmede med tordnende Stemme. — “Den tilhører den Døde og hun skal have den med sig i Graven. Der!” — raabte han, og drog en kostbar Ring af sin Finger — “tag denne i Stedet! O, maaskee det er en kjærErindring, siden den har fulgt hende i Døden.” — Medens han sagde dette faldt hans Nie uvilkaarligt paa Ringen. Han betragtede den nøiere og greb om: sider Theodores Haand. — “Forbarmende Gud! Theodore!” — raabte han, kastede Lantens Liig til Side, saa at det rullede ned, og løstede Theodore af Bogen — “Vort! Vort!” — raabte han derpaa saa Hestene sprang høit i Veiret. — “Dette Liig faaer Du ikke! O, Theodore! Skal jeg saaledes gjenfinde Dig! O, Gud! o, Gud! Jeg vil døe ved Dit i Døden forstummede Hjerter!”

Behøver man at sige: at den Fremmede var Gustav?

Mon nogen Gjenvordighed kan ligned ved det som Gustav i dette skrækkelige Diebliske udstød. Af Grevinde Gyllenstjerna, hvis Gemal var en Ven og Slægtning af Gustav, i hvis Huus han opholdt sig og havde havt Pesten, erfarede han: at Theodore var i Aaron Davids Huus. Greven taled meget om Theodores Elskværdighed og Ynde, og forglemte ikke at tale om den Asmagt hun faldt i, da der blev talt om Gustav. Den aldrig ud:

slukte Flamme for den Hulde, blussede op til en vild Due. Gustav vilde see Theodore, skulde det end koste hans Liv. Han ordnede derfor sine Sager det snarreste han kunde, gik over Isen og kom ved Guld og Løst lykkelig ind i Vyen. Hans første Gang var til Aaron Davids Huus, hvor han ankom et Par Timer efter at Theodore var savnet. Han ilede ud for at søge hende — og fandt den Tilbedte paa Pestvognen.

“Jorden tilhører de Døde!” — sagde en stor, stærk Karl, som med en Anden kom trækkende med en middelmaadig Slæde, til Gustav som sad paa en Trappe og holdt Theodore i sin Favn. — “Er det værd at græde saameget for en Død, som ikke kan komme mere tilbage? Vil Herren give os en Daler, da ville vi kjøre Liget ind paa Kirkegaarden. Graven med de i Dag samlede Pestdøde, er endnu ikke fastet til; vi lægge hende da oven paa Ligene, og inden en halv Time er hun skjult med Jord.”

Gustav vinkede ad dem at de skulde gaar, og trykkede Theodore tæt op til sit Hjerte.

“Herren kunde gjerne unde os det Par Skilling!” — vedblev Karlen — “saa beholdt dog Deres salige Kone, eller Kjæreste, hvad hun har paa, med sig i Jorden. Kommer Pestdragerne idetsamme: da tager de hende bort lige for Deres Næse; thi der

maa ingen Døde være enten i Husene eller paa Gaderne; og da bliver hun udplyndret, især da hun er saa prægtig klædt, og kommer maaskee da ganske nøgen i Jorden.”

“Hvad siger Du?” — raabte Gustav, tryk-
kede den Elskede endnu fastere til sit Hjerte og skjulte
hende aldeles under sin store Kappe, som om han
frygtede for at Pestdragerne skulde komme og berøve
ham hende. — “Plyndre hende? I Jorden? —
Nei! Nei! Hun skal ikke i Jorden! Ingen skal
berøve mig dette hellige Liig saalænge som der endnu
er en Blodsdraabe i mit Hjerte! Eller” — vedblev
han fattende hurtigt en Beslutning — “ville I vove
Eders Liv? Jeg betaler Eder hvad I fordrer for
det: femhundrede, tusinde, ja titusinde Rigsdaler?
Ville I skjule dette Liig i Eders Slæde, og trække
det over Isen til Hveen, hvor jeg har min Hjem-
stavn? — Alt hvad jeg eier..”

“O, naadige Herre!” — udbrød den ene
Karl — “intet er lettere; thi Jisposterne ere vant
til at see os at trække med Slæden paa Isen, da
vi sælge dem Brød, Sild og Brændeviin, samt
undertiden Bl saa ofte vi kunde faae noget,
som dog stundom er lykkedes for os. Lad os faae
Liget ind paa Kirkegaarden. Der bemærker Ingen
os. Vi skjule det da saa godt vi kunne, og naar

vi ere komne Gisposterne af Syne, da kan Herren gjerne sidde op i Slæden med; og det skal endda ikke vare tre Timer, inden vi ere paa Hveen. Men saa maa Herren sørge for at vi kunne blive der; thi komme vi tilbage, kunde det let hænde sig at vi bleve hængte.”

Gustav lovede Alt og ilede med sin elskede Vyrde ind paa Helliggeistes Kirkegaard. Karlene fulgte efter med Slæden.

“Nei! Nei!” — raabte han og stirrede fortvovlet paa Theodore idet han lagde hende ned paa Halmen i Slæden og tildækkede hende med sin Bjørneskinds Frakke og store Slængkappe. — “Dine dyrebare Levninger ere for gode for Jorden. Saa længe jeg lever og aander skal Du ikke blive nedsañket i den!”

Karlene trak ilende affted med Slæden.

Gustav fulgte i en Afstand efter den.

“Kom nu, Herre!” — raabte den ene af Karlene da de vare saa langt fra Gisposterne at deres Rugler ikke kunde naae dem. — “Kom nu og sæt Dem op; og vi skulde inden Solen er nede, være paa Hveen!”

“O, Gud!” — sukkede Gustav da han nærmede sig Slæden. — “Jeg fører min Elskede til mit Hjem; men — hun lever ikke mere. Aldrig skal

hun erfare: at jeg elskede hende til Døden!" — En Taarestrøm styrtede frem af hans Dine idet han lættede Rappen og Peltsen i Beiret, steg ind i Slæden og hævede den Begrædte op i sine Arme.

"Almægtige Gud!" — raabte Gustav da Theodore noget havde lagt ved hans Hjerte, med hendes Ansigt op mod hans Kind. — "Hun lever! Hun aander! Holdt, Karle! Kommer! hjælper mig! Hun lever!"

Karlene holdt med Slæden og kom Gustav til Hjælp, som hævede den formeente Døde i Beiret. Hendes Aandedrag bleve stærkere. Det varede ikke længe inden hun aabnede sit skønne sjælfulde Øie, og spurgte med sin rene Sølvstemme hvis mindste Tone gjenslød dybt i Gustavs Hjerte:

"Hvor er jeg?"

Gustav torde ikke svare. Han vidste at den elskede Gjenfundne deelte hans Liden skab. Hun bar jo hans Ring, Pantet paa hans uendelige Kjærlighed, paa sin Finger. Hvor let kunde ikke hans Nærværelse kaste hende tilbage i den Tilstand hvori hun var, da han frelst hende fra at blive levende begravet. Han vendte derfor sit Ansigt fra hende og taug.

"Smukke Jomfrue eller Frue!" — gjensvarede den ene af Karlene. — "De er hos en ung Herre der,

endsskjøndt han troede at De var død, elsker Dem meget høiere end nogen Anden kan elske en Levende!”

“Han vilde aldrig ladet Dem begrave, saa kjær var De ham!” — forsikrede den anden Karl trohjertig og pegede paa Gustav.

“Gustav!” — raabte Theodore — og det var som om den saa længe fordulgte Kjærlighed udtalte sig i dette fra hendes Sjæl strømmende Udraab — og sank besvimet til den tro Elfers Bryst.

“Hun døer!” — skreg Gustav med Fortvivlelsens Stemme. — “O, Du alforbarmende Fader i Himlen! Lad hendes flygtende Sjæl vende tilbage til Jorden!”

Karlene gneed Theodores Findinger med Brændevin; og da de vare vante til at have Ild paa Isen, for derved at varme Bl til Gisposterne, havde de Fyrtøi hos dem. De holdt derfor en antændt Svovlstikke for den Besvimes Næse, hvilket havde den Virkning: at hendes Bevidsthed snart vendte tilbage, og hun atter aabnede sine skønne Øine i Gustavs Favn.

Solen, som endnu var høit oppe paa Himlen, kastede sine Straaler paa Gustavs skønne mandige Ansigt da Theodore anden Gang blev vækket af sin Aimagt. Tvende store Taarer hang i hans flammende Øie. Theodores Øie mødte hans. Gustavs

Taarer trillede ned af Theodores Kind, som en let Rødme oversløi. Hun skjulte sit Ansigt paa Gustavs Barm. Han favnede den Gjenfundne ved sit af overjordisk Salighed flammende Hjerte idet han tog hendes Haand inden i sin, og trykkede den med Varme. En svag Bevægelse af Theodores Fingre gjengjeldte Trykket. Gustav hævede hendes skønne Hoved op til sin Kind. Karlene svøbte Rejsesklæderne tæt om de Lykkelige; og da Solens sidste Straaler sank bag Herthas Bøgeskove — bar Gustav Theodore ind til den endnu ikke ganske helbreddede Grevinde Gyllensstjerna, som imodtog den Hulde med aabne Arme.

“D” — sagde Grevinden da Theodore tre Dage derefter, frisk og sund sad lige over for den lykkelige Gustav — “hvor det ene Leed i Skjebnens Kjæde hænger i det Andet. Dersom ikke en Overløber fra Kjøbenhavn, havde underrettet mig om at Aaron David kunde curere for Pesten, og dersom jeg ikke havde troet at være smittet af denne skrækkelige Sygdom: da havde disse Edles uendelige Kjærlighed, først i Evigheden fundet sin Løn; og denne unge, skønne Kone skulde vordet levende begravet. Vi have Alle, men især De, mine ædle Venner! Marsag til at lovpriise den Almægtige, hvis Misfandhed og Naade varer evindelig.”

Et Suk banede sig Vej op af Theodores skønne Barm. Thi hvor kunde hun, som havde mistet saa uendelig Meget, være lykkelig?

Gustav læste i den Elskedes Sjæl. "Fra deres Himmel" — udbrød han bevæget og tog den skønne Brud i sin Favn — "smile de til vor Pagt og velsigne den. Usynligen vilde de omsvæve os; og er det muligt: da vil vor Lykke forsøge deres Særlighed i Himlen. O, min tilbedte, min gjenfundne Theodore! Vor Kjerlighed er prøvet og luttret i Modgangens stærke Flamme; og den ellers alt fortærende Tid, har forstørret dens Kraft. Hvi skulde vi da dvæle længere med at blive lykkelige? Den ærværdige Provst ved Domkirken i Lund, har Allherren bevaret fra at døe af Pesten. Lad denne værdige Herrens Tjener, lægge vore Hænder sammen og lyse Velsignelsen over vor af de dyrebare Hedengangne velsignede Pagt! O, min Theodore! vil Du?"

Theodore skød den Elskede blideligen af sin Favn og udbrød inderligen:

"Min Gustav! vel vide vi at Døden, ved Pesten, har sonderrevet de Lænker som i Livets Vaar bleve slynge om vore Hænder, og som nær havde knust vore Hjerter, men veed Verden det ogsaa? og ere vi ikke afhængige af dens Dom? Desuden — sammen

det sig for den ulykkelige Datter, der nylig har mistet en ædel Fader og tvende sømme Modre — thi Amalia Darnes elskede mig med en Moders Kjærlighed — for Enken, der nylig har mistet sin Gemal, at tænke paa at indgaae et nyt Ægteskab? Og kan den meest nagende Hjertesorg, og Følelse for Ægtestandens Glæder, rummes i eet og det samme Hjerter? Nei, min dyrebare Gustav! Græsset maa først grønnes paa vore elskede Hensøvedes Grave, før vi kunne tænke paa en næiere Forening. Jeg er Din i Liv og Død! Intet skal nogensinde mere adskille os paa Jorden! men give Dig min Haand nu — nei det kan, det vil jeg ikke! og det vil Du, min elskede Ven! ikke heller forlange. — Desuden: Du taler om Lunds Domkirke? O, intet Herrens Tempel i Verden har den høitidelige Hellighed for mig, som Helliggeistes ældgamle Kirke i Kjøbenhavn. Der er jeg døbt. Der annammede jeg første Gang det hellige Alterens Sakramente. Der har jeg saa ofte i Bønnen hævet mit Hjerter for Herrens Throne; det var det sidste Guds Huus jeg var i før den morderiske Pest udbrød i Kjøbenhavn. Der har jeg saa ofte bedet Forbarmeren at bevare Dit Liv, og han har bønhørt hvad jeg bad. — Naar den skrækelige Pest har forladt mit elskede Fødelands Dale: da ville vi drage til Kjøbenhavn for at opsøge vore Elskedes

Grave — og da vorder jeg i Helliggeistes Kirke
Din for Tid og Evighed.”

“O, Theodore!” — udbrød Gustav med Kjærligheds hele Ild i sit flammende, mandige Ansigtet en Taare hang i hans mørke, talende Øie — “Skulde vi da vente efter en Tid som maaskee er langt borte eller kan udeblive hele Aar? Ere vore Hjerter ikke fra vore Ungdomsdage forenede? Hvorfor skulle vore Hænder da ikke tillige blive det? Lad mine Bønner finde Veien til Dit elskende Hjerte! Om otte Dage begynder den elskelige Julefest; lad den oprinde mig, som den lykkeligste af alle Dødelige, som Din Egtemand, ved Dit omhyedsfulde Hjerte! Svar mig, Du Elskeligste! Ved Dine Fødder, forventer jeg min Dom!”

“Reis Dem, Hr. Oberst!” — udbrød Grevinde Gyllenskjerna skalkagtigen — “og hør staaende Deres Dom af mine Læber: Skriv til Senatet i Stokholm, og forlang Deres Afsked. Paa Grund af Deres erkjendte Fortjenester af Staten, de mange Felttoge hvori De har været, samt Deres betydelige Blesstyrer: vil den ikke blive Dem nægtet; men der vil hengaae en Tid, inden De faaer den. Denne yndige Enke, bliver imidlertid under min Beskyttelse. Pesten som, Gud være lovet! er i stærk Aftagende, vil aldeles drage til Levanten hvor den

hører hjemme. Da De har Deres Eiendomme i Danmark, vil De, af Kong Frederik den Vilde, letteligen erholde Tilladelse til at reise dertil. Jeg følger da med min Veninde og skal selv have den Glæde at ledsage hende til Alteret og lede hende i Deres Arme; og mit Hjerte skal slaa af Fryd over Deres Lykke. Jeg har udtalt! Min Veninde tilvinker mig, smilende igjennem Taaren, sit Bifald. Altsaa siger jeg med megen Gravitet: Amen!”

“Amen!” — udbrød Theodore høitideligen og saae med Æmhed paa Gustav.

“Din Billie ssee, Du herligste af alle Qvin-
der!” — raabte Gustav og omfavnede den skønne
Brud.

“Det er formeget min Herre!” — udbrød Grev-
inde Gyllensfjerna med comissk Alvorlighed — “Søm-
mer det sig, at sige om en Dame: at hun er den
Herligste i en anden Dames Nærværelse? Veed
De da ikke: at vi Alle ere herlige, ja fortryl-
lende og guddommelige?”

“De er en Engel!” raabte Gustav og kysfede
den overgivne Kones Haaud.

Tolvte Capittel.

Bryllupsdagen.

Fire Maaneder vare forløbne, uden at noget af Bigtighed hendte for Gustav og Theodore; og der, som Theodores vedvarende Sorg, som stedse frem: kaldte Taarer i hendes skønne Dine, ikke havde været: da havde disse fire Maaneder været de lyk: saligste i de Elskendes tilforn saa stormfulde Liv. Grevinde Gyllenstjerna, var aldeles helbredet. Roserne blomstrede atter paa hendes sagre Kinder; og endstjendt hendes Gemals Herresæde, som var i Nær: heden af det forðum saa skønne Uranienborg, ved Pesten næsten var blottet for Tjenestetjende og den fintbyggede Kone selv maatte forrette mange af de grovere Arbeider, hvorved dog Theodore stod hende søsterligen bi, forlod hendes medfødt Munterhed hende aldrig. Livet havde for hende kun Roser. Syngende og dansende svævede hun over dem; og Sorgen kunde paa det nye Uranienborg, som Herre: gaarden i Almindelighed blev kaldet, hvis Muse den fortryllende Ulrikke Eleonore var, ingen ret God: sætte faae, men maatte stedse, efter et kort og svagt Herredømme, med uforrettet Sag, fortrække.

En saadan Kones livlige Omgang, kunde ikke andet end virke paa Theodores Sørgmodighed. Ofte traf det sig, at hun smilede igjennem Taaren; og at hendes Sorg hendes ved Benindens Luners Trylleries. Men det var kun om Dagen, at hendes pinefulde Hjerter for Diebliske kunde synes med mindre Smerte at føle sit Savn. Om Natten gjenløb hendes eensomme Kammer af Sukke og Klageraab; og den Pude hvorpaa hendes skønne Hoved hvilede, var hver Morgen vaad af de Taarer Sorgen over de Uforglemmelige pressede af hendes Hjerter.

Den Alforsbarmende havde imidlertid hørt Nordens Millioners Bønner. Den usædvanlige strange Vinter, som vedvarende fra først i November til sidst i April, virkede med en overordentlig Kraft imod Pesten. Allerede i Slutningen af November, tog Sygdommen meget af; Dødeligheden var kun halvt saa stor som før, og da det rædselsvangre Aar 1711 var henrundet, greb Smitten ikke videre om sig. Den kolde, rene Luft som velgjørrende igjennemstrømmede Borg og Hytte, gjød Lægedom og Kraft i de Syges Nerver; og de forlode helbredede det Leie hvoraf de aldrig mere havde haabet at opstaae. Vel stode mange Steder, ja hele Landsbyer øde; men det varede ikke længe inden Slægtninger af de Afdøde flyttede ind i de forladte Boliger, og toge fat paa de Sysler som de kjære Hensøvede havde

forladt; ja da den stränge Winter aldeles var op-
hørt og Gud havde givet et velsignet, mildt og
frodigt, skjøndt sildigt Foraar: saae man atter Plou-
gen at sure de Agre som et heelt Aar, formedelst
Pesten, havde lagt udørkede — og Bonden ned-
lagde atter sin Sæd i Jorden, med Tillid til ham
som ene kan give Vert og Kjerne; og hans
glade Taffesange stige mod Skyen, fordi den Al-
gode havde bevaret ham fra at døe af Pesten og
forundet ham den Lykke, atter at kunde dyrke Jor-
den i Haab om en riig Høst.

Allerede hilsede Nattergalene i Hveens Lunde
det yndige Foraar; og Lillien, plukket af den elskende
Gustavs Haand, smykkede Theodores yndige Jom-
fruearm, da den forønskede Afsead fra Senatet i
Stokholm, og Tilladelsen fra Kong Frederik den
Fjerde at tage sine Eiendomme i Danmark i Be-
siddelse, ankom til den lykkelige Stjernenkrone, som
nu saae Opfyldelsen af hans Sjæls inderligste Ønske
møde. Dagen til Afreisen blev nu bestemt til den
sidste Mai; og Grevinde Gyllensstjernas skjøne
Fingre broderede paa Sømmen af de fine Lagen til
den jomfruelige Enkes Brudeseng; et Arbeide der
medtog megen Tid, thi de skulde være saa propre og
skjøne, at en Prindsesse gjerne kunde sove paa dem,
og hun havde endnu ikke faaet de fine brabanste
Kniplinger fra Gothenborg der skulde paaspyes det

uhyre Omfang de indeholdte. Grevinden paastod derfor, at Afreisen skulde opsættes endnu i otte Dage; som den utaalmoige Gustav ingenlunde vilde indvilge hende; og da Grevinden spøgende beviste ham: at til et Bryllup udfordredes en Brudseseng, og til en Brudseseng, Lagen; samt at disse maatte være med broderede Sømme, hvorpaa var syet brabantse Kniplinger, svoer Stjernenkrone en drøi Soldater: eed paa: at alt sligt var kun Narrestreger — og at han vilde være det lykkeligste Menneske, naar han kunde kalde Theodore sin, om han endog kun havde en Hytte til Bolig, et Knippe Straae til Seng, og skulde ernære hende ved sine Hænders Arbeide.

Grevinden forsikrede leende: at i slig en Bolig var der hverken Plads eller Varme nok til Amor; samt at han der, for ikke at omkomme af Kjedsomhed og Kulde — maatte flyve ud af Hyttens lave Vindue.

Theodore smilede af den overgivne Veninde, og Grev Gyllenskjerna slog sig paa sin Kones Partie. Desuden forsikrede Ulrikke: at Gustav inden han forlod Hveen maatte vise sin Forlovede hans Yndlingsopholdssted: Ruinerne af Tycho Brahes mærkværdige Uranienborg, som ingen Rejsende forsamte at besøge — ja hvortil der, inden Pesten udbrød, var gjort Pilegrimkreiser af Sverrigs berømteste Lærde.

Theodore yttrede selv Lyst til at see dette i Gruus omslyrte Videnskabernes Tempel, der var et hel- ligt Minde om een af Danmarks første Lærde, som hun havde hørt tale saameget om. Hun bad derfor sin elskede Gustav, om blot at blive saalænge til han havde foreviist hende disse mærkværdige Ruiner. Da vilde hun, om endogsaa Kniplingerne ikke vare ankomne — hvilket Grevinden forskrede var et umaa- deligt Offer — reise til Kjøbenhavn og blive hans lykkelige Kone.

“Vel!” — udbrød Stjernenkrone og tog den skønne Brud i sine Arme. — “Jeg indseer at jeg maa tabe, thi jeg er ene imod Tre. Men hvad forhindrer os i, strar at gaae til Uranienborg? Wei- ret er skjønt. Den hele Jord er smykket som en Brud; og tusinde vingede Sangere, synge fra Mark og Skov Skaberens Priis og Alnaturens Brude- sang. Kom, min Elskede! Kom, Frue Grevinde! Ikke sandt: denne Gang vil De dog ikke være mit Duffe imod? Gyllenstjerna! hent Din Kones Hat og Kaabe, inden hun i en leende Tale faaer beviist: at det i Dag ikke kan lade sig gjøre at gaae til Ruinerne.”

“De havde ikke fortjent, min Hr. Satyrifus! at De skulde have Deres Billie!” — sagde den overgivne Kone, idet hun bød Gustav sin Arm. — “Men til Straf for Deres Udsald imod mig: skal

De nu være min Chapeau og have mig at trækkes med paa Veien, medens Gyllensfjerna nyder den Lykke at ledsage Deres skønne Brud."

"O, hvem der som De kunde bortspøge Livet!" — sagde Gustav smilende idet han tog Ulrikkes Arm og gik mod Døren. — "I Sandhed, Frue! De kunde lykfsaliggjøre den hele Jord's Mennesser ved at lære dem den skønne Kunst, at dandse paa Roser igjennem Livet."

"Vær stedse glad! og selv Eljebnens skarpeste Torne skulle forvandle sig til Roser!" — sagde Grevinden idet hun ved Gustavs Arm svævede over Gaarden.

Greven og Theodore fulgte efter.

Et Bud fra Grevens Commissionair i Gothenborg, standsede Greven og Theodore idet de vilde gaae ud af Porten.

"Her ere de brabanske Kniplinger!" — raabte han til den forud ilende Ulrikke.

Grevinden standsede og bad Gyllensfjerna at modtage Kniplingerne, da han dog skulde expedere Budet og hun ikke gjerne ville undvære den Fornøielse atter at besee Uranienborgs Ruiner.

Theodore fløi hen til Gustav og rakte ham sin skønne Arm.

Gustav trykkede den til sit Hjerte; og snart stod han, med sine elskværdige Damer, paa det

Sted hvor Europas første Lærde, ja selv Konger og Dronninger, lyttende have staaet for Verdens første Astronom naar Wiisdommens Honning flød over hans Læber og han hævede Danmarks Væremod mod Himlens Stjerner.

Allerede havde Gustav viist Theodore og Grevinde Gyllenstjerna om iblandt de øde Steenhobe, hvor Urania havde reist den Throne som Mid og misbrugt Bælde omstyrtede, og derved landsforviiste hendes første Dyrker i Norden, da de stode for en Steentrappe, som Grev Gyllenstjerna, af Beundring for den udsødelige Tycho Brahe havde ladet gjøre nød til en underjordisk Gang der førte til den Hvalving, hvor den store Lærde havde havt sit Laboratorium.

“Her” — udbrød Gustav med mild Begeistring idet han pegede paa den underjordiske Gang der neden for Trappen lod sig tilsyne — “her, ad denne Gang, har Danmarks gode Konge: Frederik den Anden, med sin ophøjede Dronning Sophia og Søn, den store Christian den Fjerde, samt Kong Jacob den Første af Engelland, nedsteget, for at yde den store Wiismand den fortjente Hylдинг, og see ham at foretage de berømte chymiske Experimenter og Operationer, hvorom det hele daværende lærde Europa med den høieste Beundring talte. Kom, mine Damer! og jeg skal vise Dem det Sted, hvor,

efter Sagnet, de tvende engelske Dogger, som
 Tycho havde faaet af Kong Jacob, liig snysende
 Løver laae og bevogtede Indgangen til hans Hel-
 ligdom, da Rigshofmesteren Christopher Balkendorf,
 uanmeldet, nærmede sig Wiismanden, da han, ene
 med sin Gudinde og sin Kunst, arbeidede paa et
 Instrument, hvorved han vilde vise sine Samtidige
 og Esterverdenen: at han paa Himlens udstrakte
 Befæstning kunde udregne hvad der skulde skee paa
 Jorden. Ovennævnte tro Dørvogtere reiste dem, og
 forhindrede, med deres Gjæn, Rigshofmesteren i at
 gaae videre; hvorover han sparkede dem i sin Brede. De
 fortørnede Dyr, grebe ham i Brystet og kastede ham til
 Jorden. Den, i den unge Konges Mindreaarighed,
 altfor mægtige Herre: svoer Tycho, som harmedes
 over at han sparkede hans Hunde, et evigt uud-
 slukkeligt Had — og den Edles Fald var Føl-
 gen af denne i Grunden ubetydelige Tildragelse.
 I Sandhed det gjør Gyllenstjerna meget Være at
 han har udgravet dette Sted af Rutnerne og
 med stor Beføstning bevaret det, som et Minde
 om den udbødelige Tycho. Herfra er det at Tychos
 høieste Fryd og Smerte udrandt. Ja er det muligt
 at Aanderne fra deres Salighed kunde svæve ned til
 Jorden: da maa Tychos forklarede Aand dvæle her;
 da maa den med Velbehag skue det Alter som Be-
 undring og Vrefrygt satte ham til Minde. — Og,

ikke sandt, min Theodore! Du føler dybt og inder-
ligen den Edles Værd, og vil, saavel som Frue
Grevinden, paa hans Alter nedlægge de Blomster,
der hvile paa Din skønne Barm og offre den herlige
Forevigede en Aare?"

Begge Damerne taug. Grevindens Munter-
hed havde aldeles forladt hende, og en Aare trillede
fra hendes skønne, brune Pige ned paa Kjørminde-
bouquetten paa hendes Bryst. Taus rakte hun
Gustav sin Haand, for af ham at lade sig føre ned
i Hvalvingen. Theodore derimod knuede sig tæt op
til sin Elsker, og bad ham at opsætte Nedvandringen
til næste Dag, da det allerede næsten var Aften.

Gustav forsikrede: at den mørke Gang neppe
var femten Skridt lang, samt at Laboratoriet havde
Vinduer ud til den Mølledam, ved hvis Vand
Tycho drev sin kunstige Papiirmølle; saa at det lyk-
kedes ham aldeles at forjage den Frygtsomhed som
ingen af Damerne vare fri for at være betagne af;
og allerede begyndte de at stige ned af Trappen
mod den underjordiske Gang, da Grevindens lille
sertenaarige Pige, den eneste af hendes qvindelige
Huuspersonale, som Pesten havde skaanet, der var
fulgt med for at bære sin Frues og Theodores Kaa-
ber, trak Grevinden i Kjortelen og raabte:

"O, Deres Naade! gaae ikke derned saa sil-
digt; thi Tycho Brahe — det har jeg for to Aar

siden hørt af en Kone — gaaer stedse nede i den dybe Kjælder og spørger. O, for Guds Skyld! gaae ikke derned!”

Gustav loe over Pigens Eenfoldighed; dog syntes han i Damernes Ansigter at bemærke en Art Frygt som de forgjæves søgte at skjule; og de skrede tause og meget langsomt, holdende ham hver nnder sin Arm, ned af Steentrappen. Da de vare komne til Begyndelsen af den mørke Gang, bævede de uvilkaarligen og trykkede dem tættere op til ham. Omsider kom de til Hvalvingen, og Gustav lod nogle Ord falde om deres utidige Frygt — da han med eet forstummede; thi han syntes igjennem den brede Indgang, i den af Aften solens Straaler oplyste Hvalving, at see en Skygge bevæge sig forbi Alteret. Grevinden og Theodore, som saae ned for dem, syntes intet at bemærke. Gustav skammede sig over den Frygt hvoraf han, imod sin Overbeviisning, følte sig angreben, og traadte ilende ind — men han bævede idetsamme tilbage. Theodore og Grevinden sank med et Skrig mod Jorden, thi en høi Figur, med hvide krøllede Lokker og et Skjæg der naaede den ned til Beltestedet, omslynget af et sort Klædebon, der fra Skuldrene i rige Folder naaede lige til Fødderne — stod ubevægelig, med opløstede Hænder og med Ansigtet halvt vendt imod Muren, lige for dem.

Gustav stod som forstenet. Det var ham umuligt at tale. Dog fattede han sig saameget, at han søgte at hæve de mod Jorden sjunkne Damer, som han ikke havde sluppet af sine Arme, op mod sit Bryst.

Theodore var som livløs; men Grevinden som var mere fattet raabte, medens hun skjulte sit Ansigt ved Gustavs Bryst:

“Før os op! Vi ville ikke forstyrre Tycho Brahes hellige Aand!”

Theodores Bevidsthed vendte omsider tilbage, og hun knuede sine af Angst blege Kinder imod Gustavs bankende Hjerte.

“Vær uden Frygt!” — bad Gustav. — “Det er ingen Aand. Jeg vil forsøge, om det ikke er muligt at opdage det Gaadefulde der ligger skjult i denne besynderlige Skikkelses Opholdssted her, og paa denne Tid, da det næsten er Aften.

Damerne trak dem tilbage til Udgangen af Hvalvingen og strege høit, thi Skikkelsen nærmede sig til Gustav. Med megen Værdighed i Holding og Tone udbød den, efter en stum Hilsen:

“Eilgiv, om jeg har forfrækket enten Dem eller Deres Damer! Dette Sted er mig en Helligdom. Dets Eenlighed henrev mig til Andagt. Jeg læste just min Aftenbøn, da de traadte herved, og i den lader jeg mig ikke gjerne forstyrre!”

“Gud i Himlen!” — raabte Grevinden og Theodore paa een Gang og fastede dem til den Tælendes Hjerte.

Gustav stod som forstenet.

Det var Theodores Livs Frelser, den ædle, høimodige Aaron David, der, formedels Mishandlinger af Kjøbenhavns Pøbel, paa sin Flugt til Stokholm, over Hveen, dvælede med Urefrygt i Uranienborgs Ruiner, inden han vilde aflægge Grevinde Gyllensstjerna sit Besøg.

Gustav bød sig ærefrygtsfuld for Oldingen. Sjældent havde han, som hos ham, seet et Ansyn hvori Høimodighed, Wijsdom, Kraft og alle Dyder saa aldeles affpeilede sig; og han undrede sig ikke mere over: at saavel han, som Damerne, henrygte af det Sælsomme i Overraskelsen, kunde antage ham for Tycho Brahes Mand.

Den ædle Olding blev næsten baaret igjennem den underjordiske Gang op af Trappen — hvor hans Kone, den gode Rebecke, og den naive muntre Rachel stode og ventede.

Theodore rev sig af Oldingens Arme og fastede sig til Rebeckes Hjerte.

Rachel græd høit af Glæde over dette uventede Møde; thi de havde Alle troet at Theodore

var død, siden de, al Efterspørgsel uagtet, aldeles Intet havde hørt fra hende.

Da den første Henrykkelsesstorm noget var sagtnet udbød Rachel, smilende igjennem Glædes-
taaren i hendes skønne sorte Dine, idet hun truede
med Fingeren ad Theodore:

“Det var dog ikke Riet, at De aldeles Intet
lod høre fra Dem! Den gode gamle Frue v. Dar-
ner var jo nærved at døde af Smerte derover og
havde endogsaa...”.

“Hvad siger Du?” — raabte Theodore og
styrtede imod Rachel. — “Er Amalia — Frue v.
Darnier vilde jeg sige — da ikke død?” — Hun
rev sig fra Rachel og ilede i Madame Nebekkes
Favn, men formaaede ikke at tale videre. Den
ædle Kone, som læste i Theodores Sjæl, omfavnede
hende inderligen og trykkede et Kys paa hendes No-
senmund idet hun udbød:

“Dette Hjerte skulde ikke bløde ved alle sine
Elskedes Tab; thi som jeg seer: er dette den elskede
Ven som har givet Dem hiin kjære Ring som De
nægtede mig til et Minde om Dem; og Frue v.
Darnier lever og er atter karst. Paa Rosenlund
begræder hun nu sin elskede Venindes Tab.”

Theodores Henrykkelse var uden Grændser. Hun
omfavnede Gustav, Grevinden, Madame Nebekke og

Rachel. Derpaa fastede hun sig for Aarons Fæd-
der og raabte ude af sig selv, idet Glædestaarerne
styrtede ned over hendes yndige Kinder:

“Dig skal jeg elske og velsigne til min Døds-
stund; thi Du har frelst hende!”

“Ikke jeg” — udbød Aaron med blid Alvor
i sin rene, dybe Stemme — “men Gud allene
har frelst den Vebles Liv. Da vi Alle troede at
hun var Dødens Bytte, aabnede den store Vhld,
hun havde i Halsen, sig uden min Medvirkning —
og ved Hjælp af Honning og nogle Urter, var hun
inden faa Dages Forløb helbredet. Følg mig i
Morgen paa Veien til Helsingborg; min Vaad kan
da sætte Dem af ved Rosenlund, som, efter hvad
De har sagt mig, ligger ved Sundets Bred; og De
kan inden Solen næste Gang daler: hvile ved Deres
ædle, prøvede Venindes Hjerter.”

“Ja!” — udbød Theodore og rakte Gustav
Haanden, som han med Æmhed trykkede til sit
Hjerte. — “I Morgen ville vi reise! O, Gud!
jeg takker Dig! jeg er ikke mere moderløs; thi min
ædle, moderlige Veninde lever!”

“Hun indbildte Dem at hun havde Pe-
sten, for ikke at forlade Dem paa Deres farlige Ud-
vandring.” — sagde Aaron til den høist forundrede

Theodore, og vinkede sin Kone hid for at fortælle hende de nærmere Omstændigheder.

Greven kom med en Vogn, da det allerede var sildigt. Aaron kom til at sidde imellem Grevinden og Theodore, Gustav imellem Madame Rebekke og Rachel. Greven, som selv var Kndsk, havde Pigen hos sig; og den fulde Maane stod i sin hele Glæde over Uranienborgs Ruiner, da Gustav løftede Damerne og den ærværdige Gamle ned af Vognen, og ledsagede dem, efter Grevindens Bink, ind i den af tusinde Blomster duftende Havestue.

Theodores Henrykkelse forlod hende ikke den hele Aften; og Himlens hellige Engleskare omsvævede i salige Drømme hendes Leie.

Med Smerte rev Theodore sig, ved Afsseden, af Grevinde Gyldenstjernas Arme; thi Veninden kunde ikke, formædlest sin nær forestaaende Nedkomst, holde sit Løfte: at ledsage Theodore, for at føre hende til Alteret. Veiret var de Reisende særdeles gunstigt, og da der aldeles ingen Skibe vare i Sundet: gled Baaden sagteligen langs med Sjællands yndige Kyst; og det varede ikke længe inden Theodore, over en Landtunge, skimtede Rosenlunds røde Tag. Et dyb Bemod bemestrede sig hendes hele Væsen, ved

det forønskede Syn af det Sted hvor hendes Barn-
doms og Ungdoms første Aar vare henrundne —
o, hvor hun havde været saa overvættets lyffkelig
og saa uudsigelig ulyffkelig; hvor Mindet om hen-
des Kjørlighed til Gustav, hendes ulyffkelige Egte-
skab med Lanten, og hendes ædle tabte Forældres
mageløse Omhed, samt Skrækken over Pestens Ud-
brud ved den frygtelige Baronesse, ja tusinde bety-
dingsfulde Erindringer maatte ile hende imøde fra
ethvert Børelse, ethvert Stykke Meubel, ja ethvert
Træ i Haven. Theodore var saa overvældet af sine
Følelser, at det var hende umuligt at tale. Taus
pegede hun over til det dyrebare Sted, og Gustav
kunde læse i hendes veltalende Øine: at det var Ro-
senlund, hvis Bygning han, siden Branden, ikke
kjendte. Han tog den Hulde i sine Arme og kysse-
de Taaren af hendes Kinder. Imidlertid var Baas
den kommet om Landtungen og nærmede sig til den lille
Træbroe, der fra Rosenlunds Have gik ud i Stran-
den. Theodore var dybt bevæget. Taus tryffkede hun
den ædle Narons og Rebekkes Hænder og omfavnede
dem inderligen. Gustav bad Naron om at tillade
sig at begynde en Brevverfing med ham, som det
vilde være ham en Glæde, til sin Død, at vedlige,
holde, hvilket Naron lovede; derpaa tog Gustav sin
dybt bevægede Brud i sine Arme og løstede hende
af Baaden op paa Broen. Theodore knælede ned

og udstrakte sine Hænder mod den kjære Have med sine mange hellige Minder om de Elskede som hun ikke mere skulde gjenfinde. Gustav løstede hende op og førte hende ind i Haven. De stode snart lige for den grønne Plet, hvor Theodore saa ofte, med sin gode Moder, havde sat i det høie Græs. Theodore vaklede, ved Gustavs Haand, nærmere. Et stort Kors hævede sig midt paa Høien. Gustav, som strax blev Korset vaer, vilde lede Theodore uden om det. "Nei, min Gustav!" — udbrød hun bønlig — "jeg maa vide hvo der her er begravet i uindviet Jord!" — Hun trak nu Gustav med sig og de standsede for Korset, paa hvis Midte var en hvid Tavle hvorpaa de læste:

Her under hviler

Lægen,

Menneskevennen, Egtemanden og Faderen

L u d v i g J o h n s o n,

død af Pesten den 27de August

1711.

Mod Pesten stod Du som en Hæmpe;

Fra den saa mangt et Liv Du rev.

Dog — Intet Dødens Magt kan dæmpe —

Du, Johnson! selv dens Offer blev.

Dit Kald at følge, var Din Glæde.

For det, Du hengav fro Dit Liv.

Alherren signe Dine Spæde,

Og trøste Din forladte Vif!

“De ere hos Dig i Himlen!” — raabte Theodore, idet hun knælede ned ved Korsets Fod og hævede sine Hænder og Bine mod Skyerne. — “Du Alvidende!” — vedblev hun — “Du veed at jeg har opfyldt min Pligt imod de efterladte uskyldige Børn; at den grusomste Skjebne nødte mig til at forlade dem, og — at jeg kan møde dem i Himlen. Gaae nu min Gustav, og forbered min Amalia paa mit Komme, at Glæden over at gjenfinde mig ikke skal dræbe hende.”

“Nei, her maa Du ikke dvæle!” — udbrød Gustav. — “Her finder Din Fungsindezhed formegen Næring. Seer Du hist det yndige Rosenlysthuus, som saa indbydende, med sine utallige rødmenende Knupper, vinker ad os. — O, det er mig saa helligt fra de lykkelige Dage, da jeg, efter den store Carls Landgang, syg og saaret sad der ved Din Side medens Du læste for mig, eller omslyngede mit saarede Hoved med Rosenkrands og læssede min brændende Tørst med Jordbær som Din egen søge Haand havde plukket. Kom!” — Theodore rakte ham sin Arm og de ilede mod Lysthuset. Paa Veien standsede Theodore, og udbrød med høi Alvor i Stemmens Toner:

“Gustav! har Du ikke en Taare for Din afdøde Kone? Her er hun nedsænket til den evige Hvile. Min

forevige de ædle Fader sagde om hende: "Hun var letfindig men god!"

"Fred være med hendes Hvile!" — sagde Gustav og vendte sit Ansigt bort fra Graven.

Theodore tog atter Gustavs Haand og vilde gaa videre. Da hun vendte sig om, blev hendes hele Væsen igjennemlynet af navnløs Fryd, thi: Amalta stod for hende. Med et høit Glædeskrig, sank hun til Venindens Hjerte.

Amalia blev altfor overvældet af denne uventede Glæde. Hun begyndte at vakle og sank afmægtig om i Theodores Arme. Gustav bar den Uerværdige hen i Rosenlysthuset. — En Mand kom, understøttet af en Stok, dem imøde; det var Neuter.

Amalia hævdede snart sine blide Dine takkende mod Himlen. Det var den altfor store Fryd der virkede saa voldsomt paa hendes, ved det sidste Aars skræffelige Begivenheder, nedbrudte Smidhed. Hun bad derfor Gustav om at følge hende ind i Havestuen, det eneste Værelse i hele Huset der foruden den store Sal kunde beboes, siden Rosenlund havde været et Hospital.

Det var en usædvanlig stjern Aften. Veninderne tilbragte den for de aabne Glædøse i Havestuen, i hinandens Favn, ved hinandens Hjerter. Theodore troede af Amalia at erfare noget om hendes

elskede Forældres Død, men Amalia vidste selv Intet; og hun var for faa Dage siden, med den syge Neuter, reist til Rosenlund, for at søge om nogle vigtige Familie-Documenter som hun, formedelsst Skrækken over Pesten, ikke fik med sig.

Neuter var uden for sig selv af Glæde. Han faldt for Theodores Fødder og kyskede hendes Hænder — og midt i hans Henrykkelse fortalte han: at dersom Gud vilde unde ham sin Sundhed igjen, da vilde, han af Taknemmelighed, ægte en ung, smuk Wiintapperdatter, der, i den skrækkelige Hungersnød, havde reddet hans Liv, ved hver Dag at give ham en halv Glaske Wiin og et Stykke risfet Brød.

Gustav loe ad den underlige Gamle, og lovede at dandse paa hans Bryllup.

Reisen til Kjøbenhavn blev nu bestemt til næste Dag for at de Elskende, ved den høitidelige Takkefest som om otte Dage skulde holdes i Anledning af at Pesten havde forladt Danmark, efter Brudens Ønske, kunde blive ægteviiede i Helliggeistes Kirke. Derpaa vilde de reise til Bordingborg for at besøge Gustavs Moder og Søstre, som de ikke kunde tro andet end maatte leve: da Pesten ikke mod den sydlige Deel af Landet var trængt længere end hen imod Kjøge; og Amalia lovede: ikke allene at følge Theodore paa Bryllupsdagen i Kirken, men endog at gjøre denne Reise med, ja aldrig at forlade den begravte, den

gjenfundne ædle Veninde mere. Gustav maatte tilbringe Natten hos Reuter paa den store Sal; og Morgenrødens første Straaler faldt ind paa Sengene til de smukke Veninder, der syntes aldrig at kunde faae afaelt om de Ædle der stedse skulde være Deres Gavn; og Solen kastede sine Straaler ind i Havestuen, da de sagde hinanden Gødnat og lode deres Hoveder synke ned paa Puderne.

Det var en usædvanlig herlig Morgen paa Pindsefestens den første Dag 1712. Alle Kjøbenhavns Klokkers høitidelige Ringen, forkyndte den store Taffest der skulde holdes den alnaadige Gud til Ære der havde standset Pestens Raserie som truede det hele Land med Udødelighed.

Da Grev Rosens Hotel var aldeles udplyndret og øde; og Amalia ingen Bolig fandt i Kjøbenhavn, var hun, med Brudeparret, taget ind hos hendes Cousine Frøken Anna Ulfeldt der nylig fra Mariæboe, hvor hun havde været siden den uheldige Grevinde Ulfeldts Død, var flyttet til Kjøbenhavn og beboede afdøde Frøken Lindenovs Gaard ved Canalen; den samme som tilforn havde tilhørt Amalia.

Klokken otte om Morgenen stod Theodore paa Klædt som Brud for Speilet; og hvo der saae hende,

maatte sande Gustavs Ord: at hun var livsaltig som Baarens unge Dag, og straaede i Skjønhedens og Trylleviets første Morgenrøde. Amalia og Frøken Ulfeldt, havde gjort dem en Glæde af at pynte den skønne Brud; og Smykker af høi Værdie, der tilforn i Hoffernes glimrende Sale havde funklet paa Eleonore Christines skønne Hoved, som den bedagede Frøken Ulfeldt offererede Theodore i Brudegave, syntes, omslynkede af Brudens rige Loffer, at laane Glæde af den overordentlige Ynde der var udbredt over hendes hele Væsen da hun ved den skønne mandige Stjernetrones Arm ledsaget af Amalia, Anna Ulfeldt og et stort Brudefølge, gik hen ad de blomsterstrøede Gader, til Helliggeistes Kirke, for at knytte den Pagt som skulde bestaae for Tid og Evighed.

“O, hvilket skönt Brudepar!” — raabte de til Kirken ilende mange Mennesker — da Gustav og Theodore gik dem forbi. — “O, hvilken skøn svensk Officer!” — udbrød Pigerne. “Hvilken en henrivende yndig Brud!” — raabte Unglingerne; og Tusindes Ønsker og Velsignelser ledsagede de Lykkelige, til Kirken. Gustav og Theodore forglemte Alt om Dem, kun ikke Gud og Pagten de skulde knytte, da de gik igjennem den lange Kirkegang hen mod den rosenke Støpel, som Amalia, dem til Væge, havde ladet smykke med Foraarets skønneste Blomster.

Gustav aabnede Døren for sin Brud og førte hende ind i den Stool hvor hun tilforn saa ofte havde sat med hendes Forældre. Theodores Dine fyldtes med Taarer ved Tanken om de høielkede Tabte. Gustav og Amalia læste i Theodores Sjel og trykkede hendes Hænder med Æmhed. Døren til Stolen blev atter aabnet. Theodore gav et høit Skrig og sank om i Gustavs Arme — thi hendes Moder stod for hende.

“Min Datter!” — raabte Grevinden, forglemmende Kirken, Præsten, Menigheden og Alt. — “Du lever! O, den hellige Treenighed være lovet! Theodore! mit elskende Barn! slaae Dit Dødt op! Du hviler ved Din Moders Hjerte!”

“Theodore slog sine skønne Dine op, og saae med næsten vilde Blikke om sig.

“Er det sandt?” — raabte hun — “eller var det en salig Drøm som bedrog mig? Er min dyrebare Moder da ikke død af Pesten?”

“Nei mit elskende Barn!” — raabte Grevinden. “Det er ingen Drøm! Jeg lever! Din Moder lever! Jeg trykker Dig til mit bankende Bryst, hvorfra nu Intet, uden allene Døden, skal kunne rive Dig.”

Theodore sank med et Glædeskrig ned for hendes Moders Fødder. Gustav, Amalia og Frøken

Ulfeldt, samt alle de der omgave de Gjenforenede, græd høit.

Døren blev atter aabnet. Grev Roson styrte ind og slyngede Theodore op til sit bankende Faderhjerter.

“Fader! Moder!” — raabte Theodore ude af sig selv: “Jeg dør af Glæde!”

Gustav og Amalia omslyngede de tre Edle, og deres Glædestaarer blandede sig paa de af Himlens Salighed bankende Hjerter.

Menigheden tog den inderligste Andeel i de Gjenfundnes Lykke, og intet Die i Kirken var tørt. Glædestaarer funklede i dem alle, og Enhver ønskede at vide: hvordan den rosenfæ Familje, som man troede at være blevet Pestens Bytte, var bleven reddet.

Det lille Uhr i Kirken slog ni Slag. Den ærværdige Anna Ulfeldt, der var rørt til Sjælens Sinderste, nærmede sig til de Henrykte og forkyndte dem: at nu skulde Gudstjenesten begynde.

De savnende Arme stiltes ad, men Hænderne og Hjerterne vedbleve at være forenede. Theodore sad imellem sine lykkelige Forældre; Gustav og Amalia, ligeover for dem. Alles Læber taug, men deres Dine talte; og en uudfattelig Salighed, som kun kan føles, ei beskrives, var fra Naadens Throne dalet ned i deres knuste Hjerter.

Gudstjenesten begyndte — o men ingen af de Lykkelige kunde bede. En Himmel laae i deres Hjerter — men de kunde i dette salige Nu, ikke opløste dem til Herren, og da Brudepsalmen kaldte Gustav og Theodore for Alteret, havde de i Veruselsen af deres Lykke ganske glemt at de vare komne i Kirken for at blive ægteviede; og havde Frøken Ulfeldt ikke mindet dem derom, vare de blevne siddende i Stolen. Nu først følte de hvor overvættes lykkelige de vare. Gustav fortalte sin elskede Theodores Forældre i saa Ord, at Grev Lanten var død. De henrykte Forældre velsignede deres Børn og ledsagede dem til Alterets Fod, som de efter en kort Brudevielse forlode som Jordens lykkeligste Ægtepar.

Da de gik ud af Kirken, havde Menigheden forsamlet sig paa Kirkegaarden for endnu endgang at see det skønne, saa overordentlig lykkelige, Brudepar.

Det er dog en ganske anden Mand end den skindvisne Grev Lanten, som hun for ti Aar siden var her, som ung Kone, i Kirken med — sagde en Mand til sin Naboe — Gud velsigne og bevare hende! thi hun er yndig som Lillien og skøn som Rosen, og Fromhed smiler ud af hendes himmelblaae venlige Dine.

“Brudeparret leve!” — raabte tusinde Munde, da Gustav, fulgt af Greven, Grevinden, Amalia og Anna Ulfeldt, førte sin Gemalinde ud af Kirkegaarden; og Forsamlingens bedste Ønsker steg til Gud for Parrets Held.

Frøken Ulfeldt, havde ladet sit Huus saa prægtigt indrette, som det i en Tid af otte Dage kunde lade sig gjøre. Et kostbart Taffel var serveret da Brudeparret kom fra Kirken, og et Musikchor modtog det udenfor hendes Gaard; men Ingen lagde mærke til noget af det. Alle ønskede at vide hvor: dan Grev Rosen og hans Gemalinde vare blevne frelst — og alle Gæsterne bade ham at fortælle dem dette, som de kaldte det, Underværk. Kun Theodore, Gustav og Amalia spurgte ikke. De klyngede dem op til de Gjenfundnes Hjerter. — O, de vare Alle færdige at forgaae af den næsten alt for store, uventede Fryd Gjenforeningen skænkede dem.

Omsider maatte Rosen dog give efter for de Manges Bønner. O, men det var ham kun muligt i afbrudt Ord, — thi han havde sin Arm slynget om Theodores Liv, — at give de Nysgjærrige følgende Beretning om hans Flugt og Frelse.

“Den Fortvivlelse” — udbød han — “som vi bleve betagne af da vor elskede Theodore og vor ædle gamle Veninde havde forladt os, er det mig umuligt at beskrive. Den havde nær kostet min

gode Kone Livet; og hun var endnu meget svag: da vi en Aften fornam en stærk Allarm paa Gaden, eller Torvet, udenfor vore Vinduer, som indjog os den høieste Skræk; og vi hørte tydeligen, at flere Stemmer raabte: "Lad os opbryde Porten og tage alt hvad vi finde! Der skal være en uhyre Mængde Levnetsmidler." Skulle vi omkomme af Hunger, medens saadan en riig Adelsbund svømmer i Overflødighed? — Lad os bryde ind! Ja, lad os bryde ind!" — brølede Mængden og begyndte strax at rykke i Porten som de vel omsider fik op, men bleve standsede ved den indenfor opførte tykke Muur. Midt i den skrækkelige Angst der omspændte os, indsaae vi: at vi havde alt at frygte, om denne vilde Hob, som vist maatte være af den værste Pøbel, hvoraf mange kunde være befængte med Pesten, kom ind; og det var uden for al Tvivl, at de vilde berøve os alle vore Fødemidler. Og var ikke endog vort Liv i Fare? Vi maatte altsaa beslutte at flygte, og det øiebløkkeligt. Min Snigervæn, Grev Lanten, sov allerede. Jeg maatte derfor vække ham. Han geraadede i Maserie da han hørte at vi vilde flygte, da han indsaae, at vi ikke kunde tage ham med. Dette var dog ikke Tilfældet; thi vi havde aftalt hvordan vi vilde bære ham ud i hans Stool, og ikke forlade ham før i Døden. Da vi vilde tage ham ud af Sengen, blev han aldeles rasende. Han

fløg om sig med den ene Krykke og vilde ikke lade sig paaflæde; og da vi vilde gjøre dette med Magt: forbandede han os Alle, og raabte: at han vilde blive; thi vi vilde kun føre ham ud, for at han skulde fryse ihjel.

“Lad dem kun bryde ind!” — vedblev han. — “Maaskee at der ere Menneſſer iblandt dem, der ere bedre end I! Jeg vil blive! Giv mig Penge! men det ſiger jeg Eder: mange Penge! og jeg ſkal nok komme til Rette med Pøbel-Pakket; thi jeg veed, at det har reſpect for Adel og Stand. Det ſkal i al Ydmyghed adlyde mine Befalinger. Som ſagt: jeg vil blive! Reis De kun! Jeg ſkal have det bedre end De. Jeg har altforlænge ſtaaet under Deres Commando.”

Jeg gav den Raſende en Tegnebog hvori der var tuſinde Daler, tilligemed en Pung med over hundrede Ducater, og overlod ham til hans Stjebne.

Allarmen tiltog hvert Dieblif. Muren var næſten nedbrudt. Vi flygtede derfor ud af den Port til Læderſtrædet. Jeg maatte underſtøtte min ſyge Kone. Præſten og Lægen, bare hver eet af Madame Johnsons mindſte Børn. Sophia havde de tvende Størſte ved Haanden, og Daniel bar en Pakte med Linned ſamt en Deel af vore Koſtbarheder. Vi fyndte os afſted ſom om vi vare forfulgte, og uden

at vi havde overtænkt hvad Vi vi vilde gaae, kom vi til Vesterport; men den var lukket. Vi gik da til Benstre, og stode snart ved Kallebod Strand. Det faldt mig ind: at vi under Guds Betsjærmelse vilde vove os ud paa Isen, i Haab om at komme ud af Byen; og Gud styrkede min svagelige Huustroe saaledes at hun, støttet til min Arm, kunde udholde at gaae; hvilket meget oplivede vort Mod da vi begyndte den farlige Vandring. Det var en skjøn maaneklar Nat; vi saae derfor tydeligen, at der stod en Skildvagt paa Isen. Vi gik hen til ham — og en vægtig Pung fuld af Ducater, berægede ham til at lade os gaae videre. Paa samme Maade, kom vi forbi tre andre Tisposter; og vare saa lykkelige, noget før Midnat, at komme i Land og finde en Hytte ved Stranden, som vi, uden Betænkning, gik ind i. Den var aldeles øde for Folk. Formodentligen vare de døde af Pesten. Her opholdte vi os Næsten af Natten. Da det var blevet Dag, saae vi med Forfærdelse at vi kun vare omtrent en halv Miil fra Kjøbenhavn; dog bemærkede vi med Glæde: at der ingen flere Skildvagter vare enten paa Isen eller Landet, saa at vi dristigen kunde gaae videre. Vi vare meget udmattede, saavel af den besværlige Gang paa den glatte Is som af Hunger og Kulde, dog begave vi os strax om Morgenens paa Veien under Forsynets besjærmende Ledsgælses;

men hvorhen? det vidste vi ikke. Børnene, som nu maatte gaae, toge vi ved Haanden og kom derfor hurtigere affted end om Natten. Vi havde omtrent gaaet i fire Timer da vi havde den Glæde, at see en Skorsteen-ryge paa en eenlig liggende Bondeggaard. Vi gik derind — og vor Glæde var ubeskrivelig stor, da vi erfarede: at dens Beboere alle vare forsvaandede af Pesten. Men desværre: vor Glæde varede kun kort; thi da de hørte at vi vare komne fra Kjøbenhavn, jog de os, uden Barmhjertighed, ud af Huset, og truede os med: at de vilde skyde paa os om vi ikke strax gik langt fra dem. Af Fortvivelse bragte til det Yderste, gik vi videre; og vare saa lykkelige, at træffe paa en anden Gaard hvor der ikke vare andre Beboere end en Enke med hendes diende Barn. — Hendes Mand, fem Børn og alle Tjenestefolkene vare døde af Pesten. Velsignet være denne Kones Minde! Hun tog vel imod os, vederqvægede os paa det bedste, og lod os blive hos sig. Vi bleve som nyefødte ved denne gode Behandling — og da den gode Kone forsikkrede os: at Pesten ikke var kommet til Kjøge, gik vi tredie Dagen derpaa til Kjøge, hvor jeg fik en Vogn til min Gustavs Moders Sted ved Bordingborg. At denne adle Kone modtog os med aabne Arme behøver jeg ikke at forsikre Nogen her, thi de kjende Alle det venffelige Forhold hvori vi i mange Aar have staaet. Dog ogsaa der

skulde Modgang forfølge os. Min elskede Kone, faldt i en svær Sygdom. Den stræffelige Sorg der naagede hendes Hjerter virkede voldsomt paa hendes Sundhed, og hun var nær ved Graven. Dog behagede det den Al gode, at gjengive hende sin Hilsen; men hun kom sig langsomt; og først ved Sommerens Varme, blev hun saa vel, at hun kunde reise. Dette er Aarsagen hvorfor vi ikke før i Gaar Aftes, ere komne hertil. Min Kone og jeg, vilde overvære Takkefesten i Helliggeistes Kirke. Med sønderknuste Hjerter, for vort eneste Barns Tab, traadte vi ind i Herrens Tempel. O, vi formodede ikke hvor overvætted, uudsigelig lykkelige den Almægtige der vilde gjøre os; og, ikke sandt mine Venner? vi have Aarsag til, med taknemmelige og rørte Hjerter, at udbræde: "Lovet være Herren! Hans Miskundhed og Naade er evindelig!"

Rosen havde neppe udtalt, før Fløiddørene bleve aabnede. En bedaget Dame og to smukke unge Piger styrtede i Gustavs Arme. Det var hans Moder og Søstre.

"Moder!" — raabte Gustav — "velsign Din lykkelige Søn, og tryk Din elskværdige Svigerdatter til Dit Hjerter!"

Theodore sank til Oberstindes Bryst.

Grevinde Rosen nærmede sig til Theodore og udbrød inderligen:

“Min Theodore! Jeg er saa lykkelig at kunne give Dig en Brudegave — som jeg midt i Livets Storme har bevaret for Dig. Modtag den af Din omme Moders Hænder! Jeg veed at den er dyrebær for Dit Hjerte!” — hun aabnede Døren til et Sideværelse og førte Madame Johnsons Børn i Theodores Arme.

Theodore knælede ned for de elskede Børn og trykkede dem tæt op til sig idet hendes Glædes-
taarer beduggede deres rødmenende Kinder, og de raabte: “Moder! kjære gode Moder!”

“Gustav!” — udbrød Theodore, og førte Børnene hen imod den elskede Mand — “min Gustav! vil Du være disse Fader- og Moderløses Fader?”

“Til min Dødsstund!” gjensvarede Gustav med den høieste Jnderlighed, og tog de Smaa i sine Arme.

“Brudeparret leve!” raabte alle Bryllupsgjæsterne og omringede den lykkelige Familie.

